Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينه او جګړه

((ناول))

ليکوال: علم ګل سحر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پیژندنه:

نوم: مینه او جګړه (ناول)

لیکوال: علم ګل سحر

خپرونکې: د قلم نړیواله ټولنه

چاپ چارې: لینا شریفي

د پښتي طرحه: ژکفر حسینی

کمپوز: فرید احمد یوسفزی

چاپځای: میوند خپرندویه ټولنه کابل.

ټیلیفون: ۰۷۰۲۸۴۹۵۴، ډجیتال: ۲۱۱۰۳۵۶۹

ګرځنده تیلفون: ۰۷۰۲۱۷۰۱۲

برېښنالیک: sahar_roman@yahoo.com

د چاپ حقوق خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده آثار دادي:

چاپ آثار:

۱_ د لمر جنازه د شعرونو ټولګه (۱۳۷۷)

۲_ د پاريال خوبونه // (۱۳۸۰)

۳_ مينه او وسواس د لنډو کيسو ټولګه (۱۳۸۳)

۴_ پاس سپوږمۍ ده، لاندې ته يې _ د شعرونو ټولګه (۱۳۸۵)

۵_ شيطان ځراغ د طنزيه کيسو ټولګه (۱۳۸۵)

۶_ مينه او ځګره (ناول) همدا اثر

ناچاپ آثار:

۱_ د ښاپيرۍ په لټه (د لنډو کيسو ټولګه)

۲_ خو ته مې ونه ليدې (د شعرونو ټولګه)

۳_ کله چې مور وخاندي (د ماشومانو لپاره شعرونه)

۴_ د متلونو کيسې

۵_ کاروانونه د بګوا په دښت تيرېږي (د سندرونو او نارو په باب څېړنيز اثر)

۶_ تاريخچه و فهرست مجله عرفان (اثر تحقيقى)

۷_ ژوند په شيبو کې (څېړنيز اثر)

ښاغلی سحر په آزادي راډيو کې په ژورناليستيکو کارونو سربېره د قلم د ادبي مجلې مسوول مدير او د لمر تلويزيون دعمومي اديتري دنده هم په غاړه لري. د علم ګل سحر زياتې مقالې او مضمونونه د هيواد په دننه او بهر کې په جريدو او مجلو کې خپاره شويدي. دده شعرونه او داستانونه په هالنډي او انګليسي ژبو هم ژباړل شويدي.

دده د لا زياتو بريو په هيله.

وړمان نيازی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

مینه او جګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریظ:

مینه او جگړه

یو ربښتینی انځور

کله چې سړی د ښاغلي علم گل سحر د شعراو ادب په کرونده ورگډیږي، نو په لومړي سرکې سحر د شاعر په توگه مطرح کیږي او «د لمر جنازه»، «د پاریال خوبونه» او «پاس سپوږمۍ ده ـ لاندې ته یې» شعري ټولگې یې مخې ته راځي. خو کله چې یو څو گامه پر مخ پسې واخلې، نو بیا د «مینه او وسواس» په نامه د کیسو تالې او تختې هم گوري. څه وخت چې د کروندې منځ ته ورسیږې، نو بیا هلته د «مینه او جگړه» په نامه د سحر یو داسې په زړه پورې ناول د سړې سترگو ته دریږي چې، په هغه کې د مینې او جگړې د حالاتو ریښتینی انځور په ښکلي طرز کښل شوی دی.

علم گل سحر نه یوازې په شخصي ژوند او له دوستانو سره په خوږو مجلسونو کې د مینې، محبت او صمیمیت سمبول دی. بلکې په شعر، لنډو کیسو او دغه راز دغه ناول کې یې هم دغه خوی او خوشبویي محسوسیږي. نو ځکه د شاعرانو او ادیبانو په منځ کې د مینې او ښکلا د مفسر او بیانوونکي شاعر په توگه پیژندل شوی دی.

موږ د دغه ناول په مرسته څو کاله مخکې د زرمت له حالاتو او له اړوندو پیښو سره بلدیږو او هلته یو فکري سفر کولی شو. موږ لیدای شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې. هلته ژوند په څه ډول حالاتو کې تیر شوی دی. موږ د دغه ناول په مرسته پوهیدای شو چې. هلته د پوځي استعدادونو کمی نه، بلکې د سیاست پوهانو کمی دی. دغه ناول لوستونکي ته د هماغه دوران کړکیچن حالات ورښيي چې، ټولنه څنګه د ډول ډول بحرانونو په ژور او نه اټکل کیدونکي خړ او برګ حال کې غوټې وهي. دا ناول د زړمل د ریښتینو پیښویوه خوندوره نثري تابلو ده. تاسې وګورئ، ددې ناول ژبه څومره خوندوره ده:

((یوې الوتکې اور اخیستی و او لکه د برات په شپه د اور له لکړې څخه په تیلو او زړېو ککړه ټوټه په څمکه ولویده.))

بیا څه ښه وايي:

((ملوك د توتو میلې نه وې لیدلې، خو په دې باره کې یې ډیرې کیسې اوریدلې وې. ده ته ویل شوي ول، چې په وطن کې په کومه ویاله کیني، نو مینځلې میوې په اوبو کې درته راځي. ملوك په همدغې مینه وطن ته راغلی و.))

کله چې زه د لیکوال د ناول په دغه تخته او تاله باندې په مینه مینه او خوند خوند وګرځیدم او په یوه او بله خوا مې ګز او ګام کړه او سوچ مې پرې وواهه، نو په دغه کیسه کې مې د خپل زړه خبرې وموندې. سحر مې یوځل بیا د یوه خوږ او صمیمي انسان، شاعر، ادیب او لیکوال په توګه مخې ته ودریده. پوره باور دی چې. دا کتاب به ډیر لوستونکي پیدا کړي او د یو زیات شمیر شاعرانو، لیکوالو او ادب پوهانو د مطالعې وړ کتاب او هغه د چا خبره. د خوب د کټ د سرکتاب به شي.

زموږ په خوږه پښتو ژبه کې د ناولونو او رومانونو ډېر کمی دی. ځکه ویلی شو چې. سحر د ادب په دغه مزله کې ډېر ښه انتخاب کړی دی او دا کتاب د موضوعاتو له پلوه هم خوندور او عام فهم دی. بله دا چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول ځکه ښکلی ناول دی چې، زموږ د افغاني ټولنې ځانګړې کلتوري ځانګړتیاوې لري او د افغاني ټولنې د ښتني خصوصیاتو په رنګ او خوند رنګین دی.

ددې ناول د پیښو سیمه د زرمت سیمه ده او ورسره د شاوخوا سیمو د حالاتو اغیزهم لري. نو ځکه دا ناول دهماغه دوران دزرمل دسیمې دحالاتو هینداره بللی شو.

د اثرلیکوال موږ ته راښیي چې، مونږ باید د جګړې په ورانیو پټې سترګې تیرنه شو. دلته ډیر یادونه او کیسې ښخې اوکرل شوې دي. له دغو حالاتو یو سبق اخیستل په کار دی او دا کتاب له موږ او تاسو سره ددې هیواد د دوست او دښمن په پیژندنه کې هم ډیره مرسته کولی شي. ځوک چې خپل یاران، دوستان او دښمنان ښه وپیژني، هغه په راتلونکي ژوند کې کامیابید ای هم شي.

د اثر د خاوند کامیابي په دې کې ده چې، هغه د جنګ په سختو حالاتوکې مینه ترسیم کړېده.

یوځای داسې لیکي: ((د ملوك د ځوانۍ کیسود ګودرونو او تنورونو غاړې تودې ساتلې وې. چې هرچیرې به تیریده، پیغلو به له نیمکښو پلونو ثاره. نوځکه یې چندان پام وروانه وښت!)).

ددغه اثر څښتن په ناول کې ډیر ورو ورو د خپل قلم نوك کنس کارېي او ښه په احتیاط او تدبیر سره دا کارکوي. ځکه ریښتینې پیښې انځوروي او د ریښتینو پیښو انځور پوره احتیاط غواړي او دا د ناول یوه ډیره مهمه اړتیا او تاریخی ضرورت دی. که موږ وغواړو چې. خپل ادب له نړیوال ادب سره ونښلوو. نوپه کار داده چې. دغه ادبي جریانونه وڅیړو او بیا لیکنه پرې وکړو

لنډه دا چې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناول په اصل کې یوې داسې سړې اویخې بسترې ته ورته اثر دی چې، سړی پکې ننوزي او هرڅومره چې ځان ګرموي چې خوب ورشي. نه ګرمیږي، ان ښېخې یې ګبنې نیسي او خوب یې تښتوي.

په ډېر ادب

محمد نبي صلاحي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

خپل کلاشنکوف یې د سینځلې له ونې سره ودراوو. پخپله د رود په غاړه په ډبره کیناست، مخ ته یې دوه لپې اوبه واچولې په اوبوکې یې لاس ټیټ کړ شګې او وړې ډبرې یې را واخیستې بیرته یې د اوبوپه منځ کې وشیندلې، کبانو یوې بلې خواته منډې کړې.

ملوك له ځایه را ولاړ شو له رود څخه د جلا شوې ویالې له غاړې یې څو ډکې شنشوبې راوشکول. بیرته په هماغه ځای کیناست، شنشوبې یې په اوبوکې ووهل. خوله یې له اوبو ډکه کړه اوبه یې بیرته څنګ ته وپاشلې. د شنشوبې یو ډکی یې راپرې کړ د خپلو غاښونو په پاکولو لګیا شو. په خوله یې اوبه تیرې کړې.

له جیبه یې په مریو جوړه هنداره راویسته. خپل غاښونه یې پکې ولیدل د هنداره د مریو په نندارې بوخت شو بیرته یې جیب ته واچوله د جیب په کښتنې برخه یې بیا لاس ووهه چې د هینداره له ځای په ځای کیدلو ځان ډاډه کړي. سوړ اسویلی یې له خولې ویوست یولاس یې موټی کړ او خپل تندی یې پرې تکیه کړ.

د مجاهدینو د خندا غږ یې د چرتونو لړۍ وشلوله د هغوی خواته یې وکتل. سر یې وښوراوو بیرته یې په زنګنو کیښود

په ناستو کسانو کې یوه هغه بل چې د خپل کلاشینکوف په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښانځای یې لوبې کولې په مټ کیکش، چې هغه وروکتل نو په سترګو یې د ملوك خواته اشاره وکړه چې معنی یې داوه:

ــ ده ته ګوره ځنګه په چورتو کې ډوب دی.

هغه ورته وویل:

ــ ملوك نن ډېر خپه معلومېږي لکه چې خپله پېغله کوژدنه یې یادېږي. بیا یې دا بل ته مخ وروا ړاوو:

ــ که ځنګه انوره زه چې ورته ګورم ځو چې قوه رارسیږي دی به د خسر کره رانه تښتیدلې وي.

ټولو وخندل:

انور په تائید وویل:

ــ والله نن یې خونده نشته، زوی یې مړکې چې دا ولې؟

شیرمحمد خپل ځنګ ته په خاورو کې نسوار توکړل وې ویل:

ــ که رېښتیا ووایم په موږ او تاسې کې خو اصلې جنګ ده کاوه خو اوس داسې معلومېږي چې د شپېتو برېځو ورځ په ورځ کمې دی، لکه چې دده هم نن....

دُرمحمد یې خبره غوڅه کړه:

ــ نه داسې مه وایه ملوك خو نام خدای زمری دی زمری نه دې دې اوریدلې چې وایې:

توره به هغه سړی وکړي
چې یا مین وي یا یې پېغله ناسته وینه

دی هم مین دی او هم یې پېغله ناسته ده چې یو واری قوه را ورسیږی ته یې بیا ګوره.

د لوی دولتې کتار د راتلو آوازه په یوه ورځ کې په ټوله زرمله کې خوره شوه. دې آوازې د سیمې خلك وارخطا کړې ول. له سرك سره نږدې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوخلکو د غره لمنو او یا لرې کلیوته کډې وکړې، دوی یوازې څه کالي او د دوو دریو ورځوخرځ ورسره اخیستی و.

ځینې په لرې پرتو کلیوکې د خپلو دوستانو کره ولاړل چاچې ځوک نه لرل په غره کې یې کډې واړولې.

اوس نو د سرك شاوخوا کلي تږول له خلکو تش شوي ول.

نه د کلیو په بامونو د بیرغونو په څیر هغه پخوانی لوګي په رپا ول، نه هم د کورونو او کلاوو مخې ته ماشومان لیدل کیدل چې په خاورو او پوټیوکې به یې لوبې کولې.

بس یواځې دسپو غپا وه ، چې کله کله به له کوم کورڅخه واوریدل شوه، هغه هم غپا نه وه یواځې یوه کوکاره به وه چې د کلي غمجنه څیره به یې لا پسې ډاروونکې کړه، تیره شپه خو مجاهدینو هم زړه ونه کړ چې کلي ته ولاړشي او د ورسپارل شویو مالونو او حیواناتو احوال واخلي.

که څه هم باد او دوړې نه وې خوپه کلیو یو خړ ګرز پروت و.

له سرك څخه په لرې کلیوکې هم د ژوند نښه نه ترسترګو کیدله.

مجاهدینو له پرونه راهیسې د سړك خوا ته د راده په ونو، او کلاوو کې ځایونه نیولي ول.

د ملوك دوی ۲۵ کسیزې ډلې هم شپه د سړك په غاړه کلا کې چې یو وخت د کلي ښوونځی و تیره کړې وه او سهار لمانځه مهال یې ځانونه د سړك له غاړې سره راده ((رود)) ته چې د سپیدارو، سنځلو شرنګونو او مینجرولو په ونو پټ وو را رسولي و.

عبدالقدوس چې پرون یې د دولتی کتار د راتلو خبر راوړی و ویلې و. چې فوځي کتار به نن له دې سیمې تیریږي.

تورن قدوس چې د نقلیې په کنډك کې افسر و. دوه درې میاشتې د مخه یې له مجاهدینوسره د جنت ګل. په وسیله ارتباط نیولی و تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې يې ټول راپورونه وينښته په وينښته رښتيا ختلي ول.

نو چا د هغه په خبره اورا پور کې کوم شك نه کاوو. او دې به هم ددې لپاره چې غلط فهمي ونشي د راپورونو لپاره زياتره پخپله سيمې ته راته.

دده دې جرأت ته ټول حيران ول، چې څنګه په دومره لنډ او تنګ وخت کې ځان را رسوي او بيرته ځي.

ملوك له نورو څخه لرې د دوو ونو ترمنځ د ويالې په غاړه ناست و. کلاشينکوف يې په خپلو زنګنو ايښې و.

د رښواوبو په ننداره بوخت و، په اوبو کې کوچنيو کبانويو او بلې خواته منډې وهلې.

په هغو دووکبانو يې کينه راغله چې د اوبو په ژۍ کې د ونو تربيخ اوښتل راوښتل.

يو ځل خويې يوه کوچنۍ ډبره راواخيسته چې هغه دوه کبان پرې وولي خو زړه يې پرې ونه شو، ډبره يې لاندې خواته په اوبو کې وويشتله کبانويو اوبلې خواته منډې کړې. ملوك سر په زنګنونو کيښود په بيګاني خوب بيا را وګرځيد:

تيره شپه يې همدا ځاى په خوب ليد، کټ مټ همدا سې رڼې اوبه په «رود» کې رواني وې. مجاهدين د دولتي کتار د راتلو لپاره راغونډ شوي ول، او لکه نن يې په شاوخوا کلاوو، کاريزونو او ونو کې سنګرونه نيولي ول. د مجاهدينو په منځ کې دده پلار شيرخان هم و.

خود پوځي کتار په ځاى د روسانو الوتکې راغلې، لومړى بم يې د پلار ترڅنګ ولويده، کله چې د بم دوړې او لوګي ورك شول، پلار يې هلته نه و. د الوتکودويم بم دده خواته ولګيده، د لوګيو په منځ کې يې پلار وليد. چې ورته خاندي. دده په لوري يې لاسونه را اوږده کړل. ملوك هم غوښتل ځان ور ورسوي، ځان ته يې پام شو، دواړه پښې يې نه وې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې یې چیغه ووتله. پلارېې هماغسې ورته خندل، شاوخوا توره تیاره وه، بل څوك نه معلومېدل.

یوې الوتکې اور اخیستې و، او لکه د برات په شپه د اور له لکړې څخه په تیلو او زرېوککړه ټوټه په ځمکه ولوېدله.

ملوك د پلار په لوري په سینه ښوئېده. پلارېې دده په لوري لاسونه نور هم اوږده کړل، خولا ډېر لرې معلومېدل.

د پلار لاسونه یې دده په خوا ورو ورو اوږدېدل، په توره تیاره کې دواړو لاسونو رڼا کوله، د وړانګو تنابونه شول، د ملوك په خوا را نږدې شول، له پاسه دوه نورې الوتکې راغلې، په دوی راټیټې شوې، خو ملوك په هماغو تنابونو کې ترې پورته شو د لوړو سپیدارو له سرونو یې لاندې وکتل، ملګري یې په وینو کې لت پت پراته ول، او ترڅنګ یې له یوې الوتکې لمبې پورته کېدلې.

☆ ☆ ☆

شپږ کاله دمخه یې پلار همدلته د روسانو په بمباریو کې وژل شوی و.

په هغو ورځو کې ملوك له پاکستان څخه د خپل پلار او مور لیدو ته راغلی و.

پلار یې همدا یو زوی درلود. خپل زوی یې د جګړو په لومړیو کلونو کې د تعلیم په پلمه پاکستان ته لیږلی و، هلته په میرانشاه کې د ماچسو په کمپ کې د خپل پلار د خور په کور کې اوسیده. او د ورځې به یې په مدرسه کې درس وایه.

د ووړې تودې ورځې وې ملوك خپل د ترورله ځوی سره چې هر ووړی به جهاد ته راته راغلی و هلته یې اوریدلي و. چې اوس به په وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توت پاخه شوي وي ده د توتو میلې نه وې لیدلې خو په دې باره کې یې ډېرې کیسې اورېدلې وې.

ده ته ویل شوي ول، چې په وطن کې په کومه ویاله کینې نو مینځلې میوې په اوبو کې درته راځي. په همدغه مینه وطن ته راغلی و.

خو له هغو میلو او خوښیو څخه یې چې پخوا یې لیدلې وې او یا نورو ورته په پاکستان کې په خوند خوند کیسې کړې وې، یوه هم ونه لیدله.

هره ورځ مرګ و. بمبارې وې، وینې وې، ژړاوې وې، چې یوه ورځ به په یوه کور کې وې او بله ورځ به په بل کور کې.

نه په زیارتونو د هغو مستو پېغلو میلې ولاړې وې اونه هم په ودونو کې هغه سازونه ډولونه او سانګې. نه هم پخوانۍ پېغلې وې چې په شرنګ به مازدیګر د ګودر په لوري روانې وې. په کلیو کې یونیم کور پاتې وو نور ټول مهاجر شوي ول، اوس له هر ځوان سره کلاشینکوف و. د هریوه په څېره کې یوازې غوصه او کرکه وه.

ملوک له دې حالته په تنګ شوې و. پاکستان ته یې داسې سودا وه لکه چې خپل وطن یې وي. خو د ترورځوی ځاځي ځنډولی و.

مور او پلارېې هم ورته ویلي و چې د ګرمۍ یوه بله میاشت دې هم دلته تېره کړي.

د دوبي اوږدې ورځې په ملوک لاهم اوږدې تېرېدلې. د هرې ورځې حساب یې نیو. په دې هیله چې ژر تېرې شي او بیرته داسې سیمې ته ولاړشي چې پکې له غمه خبرنه وي.

خود دوبي ددې اوږدو ورځو یوې غرمې یې ټولې پرېکړې وربدلې کړې. وروسته له هغه یې ورځې نه بلکې د خمارې د لیدلو لپاره شپې شمیرلې په هغه ورځ ملوک د خپل ماما آغا محمد کلي ته تللی و. د غرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ يې هلته وخوړه، بيرته يې پخپل بايسکل پښه را واړوله. څه لاره لا نه وه. تللی چې بايسکل يې هوا کمه کړه. د پيرزوخيلو په کلي کې يې د وچ کاريز په غاړه تر ونو لاندې بايسکل ودراوو. د بايسکل د شا ټاير ته يې ژر ژر هوا ورکړه، چې را ولاړشو. د زړې کلا په بام يې سور سالو وليد. يوچا پټ پټ څاره. ملوك ته دا خبرې نوې نه وې. دده د ځوانۍ کيسو د ګودرونو او تنورونو غاړې تودې ساتلې وې، چې هرچيرې به تيربده پيغلو به له نيمکښيو پلوونو څاره. نو ځکه يې چندان پام ور وانه وښت.

ملوك له ونې لوړ غنمرنګه ځوان وو. ګډو وډو وروځو يې په ټنډه وړوکی شين خال کمرنګه کړې و. دا خال يې په کوچنيوالي کې د نظر لپاره ورته وهلی و.

ملوك پمپ په بايسکل کې ځای په ځای کړ. په کنجوغه يې غوټه بيا وکتله خدايزده څه يې په زړه کې وروګرځيدل پمپ يې بيرته را واخيست د هوا ورکولو کوچنۍ نلکۍ يې د بايسکل د مخې په ټاير کې بنده کړه. تر سترګو لاندې يې د کلا سر ته وکتل. بې واره يې له خولې ووتل:

په رنګ کلي کې د ګلو باغ ؟

بايسکل ته په هوا ورکولو يې ځنډ وکړ. پايډل يې بې ضرورته تاوراتاو کړ ښه ځنډ يې په بايسکل ځان بوخت کړ. خوپه بام يې بيا څوك ونه ليدله. زړه نازړه را روان شو. څو ګامه وروسته يې په بايسکل پښه واړوله، چې له کلي راووت بايسکل يې ودراوو. شاته يې وکتل، د بايسکل مخه يې بيرته د کلي په خوا وګرځوله. څو شيبې ودريده. بيرته يې بايسکل راوګرځاوو.

ملوك ته نور شپې هم ورځې شوې وې. شپې يې د ورځې لپاره د هغې د ليدو په تمه رڼولې او ورځې يې هم د شپې د خوږو سوچونو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډولې له یو عجیب حالت سره مخ و. له مور نه یې د هغې خبرې د بیا اوریدو په تمه و. چې د خپل راتګ په لومړیو ورځو کې یې ورته ویلی و:

ـ زویه ښه شو چې راغلې اتي به دې یوجای پښه دربندوو د مور هم دغه یو ارمان دی. خو جنکۍ مې نه خوښیږي.

مور او پلار یې د ژوند چارو دومره بوخت کړي ول. چې بیا یې دا خبره په خوله هم رانه وړه.

ملوك د خپل زړه حال خپلې خور ته ویلې و. خور یې مخکې له دې چې دا خبره مور او پلار ته ورسوي یوه ورځ په یوه پلمه د (خمارې) کره تللې وه نجلۍ یې لیدلې وه. او بیا یې مور او پلار هم په دې رضا کړي ول، ځکه خوبه یې خور دا ټپه په ودونوکې ډیره ویله:

دا د ملوك تنۍ مۍ غورځي

ترخدای مې جارکې د کوزدې آواز یې ګرځي

د ملوك د ژوند ترټولو دخوښۍ شپې ورځې رارسیدلې وې. چې له لرې به یې د خپل کلي خواته د ټوپك ډز ترغوږ شو په خوشحالۍ به کورته راغی.

خو دا خوښۍ یې هغو برګو الوتکو یووړه چې یوه ورځ یې د دوی په کلي غوټه وکړه. هلته یې بمونه وانه چول خو ډاروونکي غږ یې د ملوك زړه واچاوو.

الوتکې ددوی له کلي تیرې شوې. چیرې لرې یې بمونه غورځارکړل.

ملوك د بام سرته وخوت. چې ویې وینې خو مور یې پرې منت وکړ او بیرته یې له بامه راکوز کړ پلار یې له پرونه راهیسې نه وراغلی.

الوتکې بیا ددوی پر سر تیرې شوې دا ځل یې د بمونو غږ ددوی کلی هم ولړزاوو. برګې غوا یې پړی پرې کړاو په منډه ستورګې (ګُنبدې) ته ننوتله مور یې قرآن کریم په زړه پورې ټینګ نیولی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماسپښین خوا ته چا احوال راوړ چې یوه الوتکه مجاهدینو ویشتلې او په غره کې رانسکوره شوې ده.

ملوك ددې خبرې په اورېدو خوشحاله شو. خپله برګه غوا یې چې د برګو الوتکو له ویرې په ګنبده ننوتې وه. بیرته په خپل موږوي (میوګي) وتړله.

خودده دا خوشحالي ډېره لنډه وه. څوشپې وروسته یې دپلار کټ د کور مخې ته کېښود ل شو.

د پلار له مرګه وروسته ملوك پخپل کورکې یوازې له خپلې مور سره پاتې شو. مشره خور یې لا څوکالو پخوا واده شوې وه. له جګړو وروسته یې بیا هغه نه وه لیدلې، ویل کېدل چې په کابل کې اوسي او خاوند یې په حکومت کې وظیفه لري.

پلار یې څوځله لیك وراستولی و، چې کابل پرېږده او ټوله کورنۍ راشي، خو زوم یې په ځواب کې ورته لیکلي وو، چې دوی دې کلی پرېږدي او کابل ته دې راشي.

له هغه وروسته یې له دوی هیڅ احوال نه درلود.

دویمه خور یې هم یوکال دمخه واده شوې وه چې کله کله به ددوی لیدوته راتله.

ملوك د پلار له مرګه وروسته د هغه ټوپك واخیست او له مجاهدینو سره یوځای شو. په لومړیو ورځوکې یې مور نه پرېښود چې جنګ ته ولاړشي، خو ده ویلي وو، ترڅو چې یو روسی په وطن کې وي ټوپك به له لاسه نه غورځوي.

له هغه وروسته ملوك د روسانو په خلاف په ټولو جګړوکې حاضر و او ترټولو دمخه به جګړې ته روان و.

تیرکال منی یې مور او ماما (خماره) ورته په نام کړه ملوك به

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله په شپه کې د هغې کور ته ورته او سهار به له لمانځه د مخه خپل کلي ته راته.

د (خمارې) پلار په اول سرکې وعده کړې وه چې واده به ژر ورکوي. خو ملوك د ولور پیسې نه لرلې ځکه تراوسه واده ځنډیدلی و.

☆ ☆ ☆

ملوك د نورو مجاهدینو خواته ورغی. د مجاهدینو مجلس داسې تود و لکه د ساړه ژمي د ګرم تناره غاړې ته چې ناست وي.

د قوماندان هاشم په لیدو ټول له ځایونو راولاړ شول.

شین ګل په خوښۍ وویل:

ـ دادی زمری راغی نور نو ځُرت مه خرابوئ.

محمدهاشم چې له ونې ټیټ او غنم رنګه سړی و، سترګې یې وړې او غټه خو جګه پوزه یې لرله. د مخې لاندې دوه غاښونه یې دومره یوله بله لرې و. چې نوي لیدونکي حتماً فکر کاوه چې. د دووغاښونو ترمینځ یې یو غاښ لویدلی دی نری اوږد مخ یې نری، خوکړې ږیرې نور هم پسې اوږد کړی و.

ده پوځي زده کړې نلرلې. خو په جګړه پوهیده. په زیاترو جګړو کې به په لومړۍ لیکه کې ولاړ و. که به پوه شو چې په کومه جګړه کې کامیابدای نشي نو په هوښیارې سره به یې له سیمې په شاتګ کاوه. او دا په شاتګ به یې داسې و. چې هیڅوك به نه ورباندې پوهیدل. ددښمن د کمزورې ځایونه ښه ورته معلومیدل.

ده به ویل

ـ څوك چې خپل دښمن وپیژني هغه کامیابدای شي.

کله به چې ددښمن په کمزورې وپوهیده. بیا به یې د خپلو کسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګيا ته هم نه کتل. پرله پسې جګړې به يې کولې او تر هغو به جنګيده چې بريالی به شو.

سموت به دده په هکله ويل:

ـ هاشم خدای پيدا کړی دقوماندانۍ لپاره دی. دی آن په کوچنيوالي کې د خپلو همزولو قوماندان و. په ماشومتوب کې به يې هم د هغو ماشومانو او خپلو همزولو مشري کوله چې د نورو باغونو او پاليزونو ته به په شپه يا ټکنده غرمه کې ور اوښتل.

يوه ورځ په کلي کې دی او اته کسه نور د خان محمد باغ ته ور واوښتل، له شنو مڼو يې لمنې راډکې کړې خو خان محمد پرې خبر شو له لرې يې پرې نارې کړې.

هاشم چې د ونې سرته ختلی و. له ونې يې ځان را غورځار کړ، پښه يې واوښتله.

د خان محمد پرله پسې چيغو ټول هلکان وارخطا کړل. هلکان له مخې او خان محمد له شا منډې پسې وهلې، د هاشم هم پښه خوږ شوې وه. منډې يې نشوای وهلای خان محمد ډير ورته نږدې شوی و. خو هاشم هلکانو ته د تيت او پرك کيدو قومانده ورکړه. يو په يوه او بل په بله ولاړل. خان محمد حيران شو. چې په کوم يوه پسې ولاړ شي. اودوي په هغه ورځ د هاشم له برکته له لوی خطره خلاص شو. او بيا به وروسته له هغه چې د خلکو باغونو او پاليزونو ته ور اوښتل هاشم به يې مشرو.

دغه کيسه سموت چې د هاشم همزولی او نږدې ملګری و. دا نورو مجاهدينو ته چې زياتره نوي ځوانان ول، وکړه. سموت دا هم وويل چې په اصل کې هاشم له هغه وخته ددوی قوماندان و.

خو هغه وخت يې د قوماندانۍ چندانې خونده نه وه. ځکه نه ډسلې وې نه پيسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د قوماندان هاشم په راتګ ټول خوشحاله شول.

پرون یې سره ویلي ول چې قوماندان به د سړك په بله غاړه کلا کې له نورو مجاهدینو سره یوځای مورچل نیسي. خو اوس هغه ځای بلې ډلې نیولی و.

هاشم ټولو ته خپل خپل ځایونه وښودل. او د لومړي ډز علامه یې هم وټاکله.

ټول په خپلوځایونوکې ځای پرځای شول، سموت یې په رود (راده) کې د مجاهدینو قوماندان وټاکه او پخپله د سرك خواته د برجوري کلا په لوري وخوځیده.

سموت (۱) له ونې لوړ او له رنګه تور و، ږیره یې خریبله خو اوږده بریتونه به یې تل په خوله کې پراته و. په خبروکې به یې د ((مطلب)) او ((پوه شوي که پوه نشوې)) تکیه کلام دومره زیات وایه چې زیاتره وخت به یې اصلي خبره په تکیه کلام کې ورکه شوه.

قوماندان هاشم به چې کله دده له ټوکو او کنایو په تنګ شو په قهر به یې ورته وویل:

- بریتونه دې دخلقي دي والله که څوك خیر درنه ووینې.

خوده به په بریتونو لاس راتیرکړ. یوه بله ټوکه به یې هم وکړه او په خندا به له کوټې ووت.

سموت په ګروپ کې په ټوکي مشهور و.

له هرې خبرې سره به یې متل تیراوو، یا به یې خپله خبره په کوم شعر یا لنډۍ ثابتوله . ده به خپل زیاتره له ځانه جوړ شوي شعرونه او آن متلونه او لنډۍ په رحمان بابا پورې تړلې.

---

[1] - سموت چې اصلي نوم یې عصمت الله و. خو خلکو به سموت باله د هاشم د کوچنیوالي ملګری و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثلاً ویل به یې: رحما با با څه ښه ویلي دي:

مینه په تلوراتلو زیاتیږي

کله راځه کله به زه درځم مینه

یا به یې ویل رحمان با با وایي:

چې نـه یـې وي سـړي نه دې قورت خوري نه غوړي

څوك چې پوهیدل چې شعر او لنډۍ رحمان با با نه دي ویلي تـر نـورو به یې زیات خندل.

خـو نـورو نالوسـتو کسـانو تـه بـه دده هـره خبـره د کـانې کرښـه معلومیدله. ډیرو سموت د قوماندان مټ باله.

په حوزه کې ډیرې شخړې او لانجې به همده هوارولې. که بـه څوك لـه قوماندان هاشم نه خوابدي شول او بـل ګـروپ تـه بـه تـلل سموت بـه پـه خـو خبرو بیرته راګرځاوو.

ځینو سموت صادق او له زړه پاك سړی باله. خو مخالفینو به یـې ویـل چې هغـه پـه عـین سـادګي کـې مطلبی سـړی دی. دده د خبـرو تکیـه کـلام ((مطلب)) او ((پـوه شـوې کـه پـوه نشـوې)) هم یـو ډول کنایـه ده. او دده د زړه خبره ده. خو څوك نه پرې پوهیږي. سموت هرځای خپل مطلب چلوي.

☆ ☆ ☆

له پاسه دوړې ښکاره شوې.

پـوځي کتـار ورو ورو د دوی پـه لـوري رانـږدې کیـده. مخکښـي درې زرهپوشونه په بیړه رارو‌ان و نور کاروان ځای په ځای ولاړو

زرهپوشونه ددوی خواته راورسیدل.

سموت ناري کړې: د بریژنف کلوشې خو را ورسیدې بیا یـې ملـوك تـه چې په ویاله کې یې ده تـه نږدې مورچل نیولی وو مخ واړا او څنګـه د تـره زو ولې یې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په خپله خوله لاس کېښود په اشاره یې پوه کړ چې څه ونه وایي.

زرهپوشونه له دوی تېرشول.

سموت بیا په خندا وویل: د بریژنیف کلوشي لکه چې سپکې وي پوه شوې که پوه نشوې مطلب. په ماین خو وانه لوتې؟

یو زرهپوش په مخ ولاړ ترکلیو پټ شو، بل زرهپوش د هغه زیارت څنګ ته ودریده چې یو وخت به په اخترونوکې پرې د ښځو میله جوړیدله خو کسه ژر ژر کوز شول او د سړك خواته د دیواله شاته یې ځانونه پټ کړل.

د کتار پاتې ټانګونو او زرهپوشونو هم ددوی په لوري حرکت راوکړ.

د کاروان دویم ټانګ ماین والوزاوه.

توري لوخړې جوړې شوې. له دې سره له هرې خوا د توغندیو او سپکو وسلو دکاړتوسو باران جوړ شو.

د ماین وهلي ټانك ترڅنګ زرهپوش اور واخیست پوځي کاروان ځای پرځای ودریده. عسکرو او افسرانو د سړك یوې او بلې خواته ځانونه پټ کړل.

ټانګونو او زرهپوشونو هرې خواته ګولۍ اورولې د کتار په پای کې یوبل زرهپوش هم اور واخیست له زرهپوش څخه پورته څو ټانګونه او زرهپوشونه د شا په لوري وتښتیدل. نوره قوا د سوځیدلو ټانکونو ترمنځ را ایساره وه.

په قوا کې عجیبه غوغا ګډه وه مخکښنی زرهپوش هم وتښتیده. په منځ کې ایسارو پاتې عسکرو یوې اوبلې خواته منډې کړې.

دوو کسو د راده په لوري مخامخ منډه واخیسته خو له دوو خواو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګولیو باران پرې جوړ شو. دواړه ځای په ځای ولویدل.

د سړك د غاړې په شیله کې پټو عسکرو جګړه نه کوله بس هسې یې ځانونه پټول. ښایي نه پوهیدل کومې خواته او په چا ډزې وکړي. یوه ګډوډي جوړه وه له هرې خوا ګولۍ اوریدلې.

خو دا ګډوډي هغه وخت نوره هم زیاته شوه چې د سوځیدلي زرهپوش ترڅنګ په کارتوسو او وسلو بار موټر اور واخیست.

له موټرڅخه د سپکو او درندو وسلو ګولۍ هرې خواته بادیدلې.

له دې سره دوو نورو ټانګونو هم اور واخیست، د نږدې برجه ورې کلا مخې ته دوچې رشقې کوټې اور واخیست، یوه ګولۍ د ملوك پر سر په ونه ولګیده دونې ښاخونه دده خواته را ولویدل او ګولۍ په پټیو کې ولویده.

عسکرو یوې او بلې خواته منډې وهلې خو چې څو ګامه به لا نه وو تللي له یوې خوا به ګولۍ پرې ولګیدله.

دلته په ویاله کې د سموت له خولې چیغه ووتله، ملوك چې وروکتل ترڅنګ یې شیرمحمد پروت و، د هغه تر ککرۍ کارتوس پوربوورې وتلی و. ورنږدې شو، په غیږ کې یې راپورته کړ بیرته یې ورو پخپل ځای پریښود. او بیایې په ډزو پیل وکړ، درې کسه چې پوځي دریشي یې اغوستې وې د اصل الدین د باغ په لوري په منډو ول.

د ویالې له خوا ډزې پرې وشوې درې واړه په وچ ډګر پربوتل. څو شیبې وروسته بیرته پورته شول تر ویالې یې ځانونه ورسول. هلته پټ شول، یوتن یې بیا د باغ په لوري منډه واخیسته له بلې خوا په ښنه ولګیده ځای پرځای پریووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو دوو تنو لاره بدله کړه، له لوی درک (۱) سره نږدې دواړه له ویالې راوختل او د حاجي لونګ د کلا په لوري یې منډه کړه.

د سړك په غاړه دوه کسه چې د زرهپوش تر شاه په ویاله کې پټ ول، راپورته شول. لاسونه یې پورته نیولی ول، چیغې یې وهلې خوغږ یې نه نه اوریدل کیده.

شاوخوا ورته ګولۍ ولګیدلې، ځای پرځای ثملاستل، چې ډزې غلې شوې لاسونه یې پورته ونیول د راده په خوایې رامنډه کړه.

یوه یې د ویالې په غاړه د ازغوپه منځ کې ځان پټ کړ.

او دا بل یې په لویه ویاله کې ولویده.

ملوك لاس ورکړ او له اوبو یې راویوست.

سموت ورته وویل:

- ویني مطلب اوس ایله بیله بنیادم شوې.

ملوك په منت ورته وویل:

- سموته ته هرځای له خپلو اپلتو نه اوړې.

سرتیري چې ساه یې بنده بنده کیده، وویل:

- مه مه کوئ . ډزونه بس کړئ، څوك چې ژوندي دي ټول تسلیمیږي موږ ته ....

خبره یې انور په خوله کې وروچه کړه :

- بس د سپي زو خبرې هم لا ته کوې او له دې سره یې سرتیری تر ستوني ونیو خو ملوك ورباندې منت وکړ.

انور وغوریده:

- ټول پټي یې وخوړ ته یې لا مړه بولې، که زما منې وینه یې ځمکې ته مه پریږده.

---

۱. درك : یولوی لرګی دی. چې د اوبو د ویش لپاره په دوو برخو ویشل شوی او د دوو ویالو په سرکې اینبودل کیږی چې دوو سیموته اوبه برې ویشل کیږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درود (راده) له خوا ډزې غلې شوې د سرك له غاړې يوتن چې لاسونه يې پورته نيولي ول د دوى لوري ته رامنډه کړه . خو د شا له خوا په ګولۍ ولګيده او ځاى په ځاى ولويده .

يوبل له ټانګ نه ځان وا چاوو او مخامخ يې د جيبه په لوري منډه کړه. له هرې خوا پرې د کارتوسو باران جوړ شو. هغه د وښو په منځ کې ولويده او دا نورو هم ورپسې منډه کړه. خو ځوګامه لا نه وو تللي چې ځاى پرځاى ولويدل.

اوس نو يوازې له يوه ټانګ نه ډزې کيدلې.

ملوك او درمحمد ورورو ځانونه ټانك ته نږدې کړل.

ځو شيبې وروسته له ټانك ځخه لمبې آسمان ته پورته شوې.

دوه کسه په وښو کې پټ ول. د جيبې له بلې غاړې پورې وتل. له کوچنۍ کلا ځخه پرې ډزې وشوې، خو لکه چې ورونه رسيدل. دواړه د ختيځ په لوري په منډو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 16126

دویم څپرکی

بریالي او ګل مرجان د کلا دروازه ځنځیر کړه. بریالی د کلا دننه له دروازې سره نږدې کوټې ته ننووت او ګل مرجان په یوه منډه د کلا په کونج کې د بام زینو ته ځان ورساوه.

تر زینو لاندې یې د تراکتور زوړ ټایر په دوا ړو لاسو پورې واهه او هلته ځای په ځای کیناست. شاوخوا یې وڅارله.

د کوټې له ماتې کړکۍ څخه د بریالي په اشاره یوه شو زړه نازړه په زینو پورته شو چې د بام سرته ورسیده شاوخوا یې وکتل د پټیدو ځای یې تر سترګو نه شو په پورتنۍ زینه کې غلی کیناست. له لاندې نه بریالي ورباندې غږ وکړ:

- برج ته ځان ورسوه بې غیرته برج ته.

ګل مرجان د بام په سر نظر وزغلاوو. برج د یو په بل پسې د قطار بامونو په پای کې د کلا په بل کونج کې ول.

ګل مرجان له ځان سره فکر وکړ:

- عجیب سړی دی فکر کوي چې اوس هم قوماندان یم دا غویی نه پوهیږي چې د کلا تر بل کونج پورې قطار بامونه له څومره خطره ډک دي بس په پل صراط تیریدل دي. که پدې کوټو کې یو کس وي بیا؟

خو چې خپل ځای ته یې وکتل تر بامونو هم خطرناك ورته ښکاره شو ځانته یې خندا راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځایه راپورته شو په بام یې منډه واخیسته د دریم بام په سر یوې نسبتًا لوړې موری ته یې ځان ورساوو څو شیبې د موری کنیاست ترځنګ د کلا منځ یې تر نظر تیرکړ په یوه منډه یې ځان برج ته ورساوو.

بریالی د کاهداني بام ته پورته شو د کلا له دیواله یې شاوخوا وځارله په سرك د فوځي کاروان له ځینو وسایطو لوګې پورته کیدل اور نه یوائې په وسایطو نه بلیدل بلکې شاوخوا په نورو ځایونو کې هم لوګي او لمبې تر سترګو کیدلې د دوی ترځنګ په کوچنۍ کلا کې هم اوربل و. او لوګي یې هوا ته پورته کیدل.

بریالي چې په زینو ښکته کیده ګل مرجان ته یې غږ کړ:

ـ ډزې به نه کوې، زه هم درځمه.

بریالی د کلا په کوټو کې داسې په سره سینه ګرځیده لکه چې خپل کور یې وي او له اوږدې مسافرې وروسته بیرته ورته راغلی وي.

په دالان کې یې د تناره سرپوش ایسته کړ تنور تود و یو تور خیرن چای جوش په ایروکې ښخ شوی و. داسې معلومیده چې د کور خاوندان به څو ساعته د مخه له کوره وتلي وي.

د کلا په دیوال دوه کوترې ناستې و. سرونه یې له ویرې جګ نیولی ول غومبرېې نه واهه.

بریالي د کلاشنکوف د میل په څوکه د بلې کوټې قلف والوزاوو. په کوټه کې یولوی صندوق ایښی و چې دواړو زلفیوته یې قلفان پراته و.

توشکې هوارې وې څوبالښتونه له خپلو ځایونو بې ځایه شوي. او د توشکو په منځ منځ پراته ول.

په کونج کې بستره بند خلاص شوی و. دوه بړستنې قات په قات پکې ایښې وې. پورته په تاخچه کې له سنبو (وریو) څخه اوبدل شوی سور دسترخوان ایښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی موسکي شو ژر ژر یې پرانیست ډوډۍ پکې نه وه، یوازې څو دانې اتامونه (ډوډۍ کوچنۍ ټوټې) پکې پراته ول.

بریالي یو موټې ترې ډک کړ ژر یې خولې ته واچول پاتې دوه موټې یې په جیب کې واچول.

نورې کوټې یې هم یو په بل پسې وکتلې په بیړه بام ته وخوت له زینو سره نږدې دیوال څخه یې سر هسک کړ شا وخوا یې وڅارله او برج ته ورغی.

ګل مرجان یوه کونج ته غلی ناست و.

بریالي په ټوکه ورته وویل:

- ښه ګه ناست یې با میمله یې.

چې ګل مرجان څه ونه ویل زیاته یې کړه:

- د کافر په کورکې یو ټوک مړۍ هم نه پیدا کیږي.

ګل مرجان وخندل:

- زړه دې دی چې وریجې او غوښې یې درته باندې کړې وای؟

- د کور او سیدونکي نوي وتلي دي په کورکې هرڅه شته خو ډوډۍ نشته.

- دا یې لا بله بدبختي.

ګل مرجان دا وویل او سر یې په زنګانه کېښود.

بیرته یې سر راپورته کړ په اسویلي یې وویل:

- لکه چې بې ځایه مړه شو ها.

بریالي ښکته پورته ورته وکتل:

- مرګ مرګ دی څه په ځای څه بې ځایه په هر صورت اوس خو ورسره مخامخ یو. چې مخامخ یو بې غیرتي به نه کوو.

کلاشنکوف یې په ځمکه کېښود پسې زیاته یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- حقیقت دادی چې دلته هیڅوك هم په ځای نه مري.

ګل مرجان ورته وکتل بیرته یې سر ښکته واچاوو.

بریالي یې په سترګو کې د مایوسي اندازه ولګوله.

ده ګل مرجان ښه پیژاند هغه د لوا په میکانیزه غونډ کې د ټولي مرستیال و په ټولو دندو کې حاضرو. بریالي به سختو جبهو ته دی استاوو.

بریالی له ځایه ولاړشو له کړکۍ څخه یې شاوخوا وخارله، د کاروان ټانګونه او زرهپوشونه هماغسې سوځیدل او مجاهدینو ډزې پرې کولې.

بریالی په ټیټه ملا په برج کې ګرځیده برج دوه کړکۍ لرلې خو کړکۍ لا له لومړي سره نه وې پکې اینښودل شوې. داسې څرګندیده چې د کور خاوند په برج کې ازوغ او رشقه اینښوده ځکه د برج په غولي د وچې رشقې میده ګبي او خځلي لیدل کیدي.

بریالی د ګل مرجان خوا ته راتیر شو په مټ یې وټپاوو:

- ملګریه مورال بایللی راته ښکارې؟

- یره که ریښتیا درته ووایم اولاد ریښتیا ددین دښمن دی، کوچنی زوی مې ډیر یادیږي، چې راتلم له غیږې مې نه ښکته کیده.

بریالي وخندل دادی دوی هم د دین په دښمن پسې ګرځي.

د ګل مرجان سترګوته یې وکتل زیاته یې کړه:

- غم مه کوه داسې مورچل مو پیدا کړی دی چې ضیاء الحق هم راشي یوه میاشت خومو نه شي ترې پاڅولی.

ګل مرجان ښکته پورته ورته وکتل. په زړه کې یې غوصه ورته راغله له ځانه سره یې وویل:

- دا وګوره په دا خپله د خرس غونډې ځواني مین دې له دنیا ناخبره دی اوس هم زړې کنجاړې په خوب ویني ښه یې ولیدل چې ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

تباه شول او دی بیرته له سره لګیادی ړنګه شوې کلا آبادوی شیطان راته وایی چې ته هم....

پخپل دې فکر ژر پښیمانه شو. بریالي ته یې چې له برج څخه د راوتلي تیر په سریې خپل غوښن لاسونه ایښي ول او د کلا له کنډوڅخه یې شاوخوا اشارله وکتل. خوا یې ورته بده شوه.

په زړه کې یې وویل: جنګ دې ورک شي دا ښکلې ځواني خو د خاورو لایقه نه ده.

بیایې د رود په غاړه د ونو په منځ کې د وژل شوي مجاهد څیره سترګوته ودریده چې د ددوی په ګولۍ لګیدلی و. فکر یې وکړ:

_ څه ښکلی ځوان و. د مرګ وړ خونه و. ریښتیا مورې څه کوو څوک وژنو، هی هی خپل ورور.

زړه یې و، خپل دا فکر له بریالي سره شریك کړي او ورته ووایې چې ترڅو به سره وژنو. ترڅوبه د کورونو په ځای قبرونه جوړوو. راځه ور ووزو. مجاهدینو ته ووایو چې مورې ستاسې ځامن او ورونه یو. دادی که مو وژنئ که مو پریږدئ.

څوځله یې په زړه کې راوګرځیدل چې د خپل زړه ټولې خبرې هغه ته وکړي.

خوبیرته به پښیمانه شو. هسې نه چې بریالی یې، بې غیرته وبولي او که ژوندې پاتې شي سبا پیغور ورنه کړي.

څوك څه پوهیږي که دا خبرې خاد ته وکړي او بیایې زندان ته بوزي د نورو غونډې یې سترګې او لاسونه وروتړي او په پلیګون کې یې په ګولۍ وولي.

وروستۍ خبرې ټکان ورکړ. خو د بریالي تیر ژوند او کړووړو یې وروستۍ خبره ردوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه بریالی نامرده نه دی، په بل چا مې نه وژني. چې بد یې راشي همدلته مې وژني، خو بل چاته دا خبره هم نه کوي، توکل په خدای ټولې خبرې ورته کوم، دی به نه پوهیږي پخپله ځواني مغرور دی زه به ....

د بریالي ناڅاپي غږ یې د سوچونو لړۍ وشلوله:

ـ امر صاحب تخنیك به دې نه وي لیدلی چې مړ به وي که ژوندی؟

ـ نه والله، امر اوپراسیون مې ولید بیچاره لکه چې شهید شوی دی.

ـ ریښتیا وایې؟

ـ پام مې نه دی کړی د زرهپوش خواته یو مړی پروت و. ممکن هغه به و، زه د خپل ځان په غم کې وم.

ـ هغه زما عسکر هم ....

د الوتکو غږ یې ترغوږ شو خپله خبره یې پرېښودله: په خوښۍ یې چیغې کړې: هغه دی والله طیارې راغلې.

پورته یې وکتل، الوتکو له لوړې فضاء څو بمونه خوشې کړل یو بم په رود کې ولګیده پورته له ژرندو سره په دښته کې هم ځوځایه دوړې او ګرځونه پورته شول.

الوتکې د سترګو په رپ کې الونیا شوې. بریالي په خوشحالي وویل:

ـ اوس نورې هم راځي.

ـ انشاء الله اوس یو څه کیږي. که دا وار راغلې زه او ته هم ځانونه یوې خواته باسو.

خو په خبروکې یې پخوانی قوت نه لیدل کیده په سختۍ یې خپلې وچې شونډې خوځولې. ګل مرجان ته یې وویل:

ـ څنګه ورځې خو به نه یې؟

ـ که ریښتیا درته ووایم اصلاً لوږې بې حاله کړی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالي جیب ته لاس کړ د وچې ډوډۍ یو موټی اتامونه یې په لپه کې ور واچول په موسکا یې وویل:

ـ دادي واخله، تور توتان تر تا قربان.

ګل مرجان په بیړه خولې ته واچول.

بریالي د ډوډۍ نورې ټوټې هم له جیبه راوایستلې نیم یې پخپله وخوړل او نیم نور یې ګل مرجان ته ورکړل، دواړه وږي ول.

بریالي د ګل مرجان په اوږه لاس کیښود ویې ویل:

ـ غم مه کوه اوس به داسې ډوډۍ درته پخه کړم چې په کور کې به دې هم نه وي خوړلې، اوله دې سره د تناره خونې ته په ښکته شویو پټو زینو چې برج ته نږدې وې او تراوسه پورې یې نه وې لیدلې لاندې کوز شو.

د کندو سرپوټی یې ایسته کړ کندو له اوړو ډک و خوری (سنک) یې راواخیست په مالګه پسې وګرځید پیدا یې نکړه ښه ډیر اوړه یې لامده کړل، لږ یې را واخیستل وې څکل بلمنګي نه و.

په نورو خونو کې په تبخي (تیغنه) پسې وګرځید په سترګو نه ورغی، هك حیران ودریده که یې په تناره کې پخوي ټول به چکیده شي څکه له یوې خوا خمیره شوي نه ول، اوله بلې خوا یې کله ډوډۍ په تناره نه وه پخه کړې.

چې خپلې لوږې ته یې پام شو نو د کلا په کونج کې پراته بوټي او چاپکي یې راواخیستل او په تناره کې یې اور تیار کړ.

د اور خونه یې ټوله وپلټله اورلګیت یې پیدا نه کړ ګل مرجان ته ورغی د اورلګیت پوښتنه یې ترې وکړه هغه هم نه درلود.

بېرته بیا په نورو کوټو راسم شو. ټولې کوټې یې وکتلې اورلګیت یې ونه موند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالان يې ورياد شو. ټول دالان يې وکوت آن د دالان. بازوان يې هم ترنظر تيرکړل خو اورلګيت يې ونه موند.

په نه هيلي برج ته پورته شو. ګل مرجان يوې ګوشې ته غلی ناست و. ځار يې هم نه کاوو.

د بريالي په ليدو له ځايه پاځيده:

- پيدا دې کړ؟

- نه دکافر په کور کې يو اورلګيت هم نشته.

- نو اوس به څه کوو؟

- نه پوهيږم.

- ګل مرجان په خوښۍ وويل:

- بل چل به وکړو.

- څه به وکړو؟

- هغه په کونج کې دبوټو کوټه به درسام په مرمۍ وولو چې اوريې واخيست لږ اور به تري يوسو او په تناره کې به اوربل کړو.

- نه نه دا د نظامي تاکتيك له نظره غلط کاردی. زه اوته اوس په داسې موقعيت کې نه يوچې چاته خپل ځای وښيو اوس دوی ټول په چور لګيا دي له ما او تانه ځوك خبر هم نه دي. چې لږ تياره شوه ځانونه به يوې خواته وباسو.

- هغسې خو امکان لري طيارې بيا راشي. او په مونږ پسې يا نوره قوا يا هليکوپټر راشي خو چای ناخورده جنګ نه ميشه په دې وږې ګيډه خو دوه ګامه هم نه شوتلای.

بريالي دده خبروته غوږ نيولې و. خو سترګې يې په لرې کلاوو کې خښې کړې وې. وې ويل:

- زه وايم که دا دروازې د مخې جومات ته يو ولاړ شو په جومات کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتماً اورلګیت وي او په منډه یو اورلګیت راوړو. چې یوځل په ګیډه ماړه شوو بیا به ګورو.

ـ داخودې والله که بده خبره کړې وي.

له ځایه پاڅیده ویې ویل:

ـ خدای دې وکړي چې جومات قلف نه وي.

ـ ساده دا کلی دی په کلي کې جومات ته څوك قلف نه اچوي. ژر ولاړشه بیرته په منډه راشه. که نه و. بیا هماغه ستا چل کوو.

ګل مرجان دروازه خلاصه کړه شاوخوایې وڅارله او بیا په بیړه روان شو.

بریالی د برج د کړکۍ ترڅنګ کیناست شاوخوایې وکتله چوپه چوپتیا وه، د سرك خواته څوځایه لوګی معلومیدل خو دا معلومه نه وه چې د سوځیدلو وسایطو دي که په ونو او کورونوکې دي.

بریالي سوړ اسویلی له خولې وایست:

ـ اوه خدایه داڅه حال دی. دا ښایسته سیمه وګوره اودا لوګي دا مړي دا دا ....

خپله مور یې وریاده شوه. چې د خدای په اماني په وخت کې یې په مخ ښکل کړې و. او بیا یې اوبه پسې شیندلې وې او لکه چې د خپل زوی د جدایی طاقت یې نه درلود ځای په ځای کینستې وه.

خپل اولادونه یې وریادشول. وړوکې زوی یې د راتګ په وخت کې ورته ویلي و، ماته موټر راوړه. ماته موټرك. موټرك چې هیردې نشي، په سترګوکې یې اوښکې راغلې

ژړیې پاکې کړې.

د ګل مرجان خبرې وریادې شوې:

ـ یره که ریښتیا درته ووایم اولاد ریښتیا ددین دښمن دی. زوی مې ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادیږي، چې راتلم له غیرېږ مې نه ښکته کیده.

هغه ساعت ده هم غوښتل ورته ووایې چې څومره یې خپله مور او اولادونه یادیږي، ژړا ورغلې وه، مخ یې بلې خواته اړولی و ددې لپاره چې ګل مرجان زړه وانه چوي ورته ویلي یې و:

ـ غم مه کوه داسې مورچل مو پیدا کړی دی چې ضیاءالحق هم راشي یوه میاشت خو مونه شي ترې پاڅولی.

په زړه کې یې وویل چې داخل به ګل مرجان ته د زړه غوټه پرانیزي ورته وایې به چې ده ته هم دا حالت د زغملو وړنه دی دده له بدنه هم وینه څي، شیدې نه څي، دی هم اولادونه لري، کورلري، ژوند لري، له دې ټولو سره مینه لري خوله وطن سره هم هومره مینه لري.

دا حالت دی هم نه غواړي چې د خپل ورور وینه تویې کړي دوه ورونه یې له ده څخه لرې په خپل کلي کې ول، هغوی هم مجاهدین ول، دده اصلی ځای بل ولایت و، خو څوك خبردي كه یې ورونه دلته راغلي وي او اوس له ده سره په جنګ وي څوك خبر دي كه ده پخپله وژلي وي دا څوك....

د سوچونولړۍ یې د کلاشینکوفونو ضربه یې ډزو وشلوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم څپرکی

ـ په منډه ځه د اوبو بلا در وګرځه، اوبه هم لا څښي. انور هغه اسیر چې رود کې یې په لپو لپو ژرژر اوبه څښلې په ولیو کې د ټوپک په قنداغ وواهه، دا نورو ته یې مخ ورواړاوو.

ـ دا موخه د ابازوی دی، چې خلاص لا سونه ګرځي.

درمحمد ورته وویل:

ـ ډېرتړی و، خوامې ورته بده شوه.

ـ پرېښې به دې و، چې له تندې مردار شوی وای.

درمحمد څه ونه ویل. یوبل چې خوله یې له سنځلو ډکه وه له شا راغړ کړ:

ـ که دې ډېره خواورته شنه وي. اوس به یې مردار کړم.

کلاشینکوف یې له اوږې راښکته کړ پسې زیاته یې کړه:

ـ داخو دومره سخت کار نه دی. ثواب هم لري.

له دې سره یې کلاشنکوف د هغه په خوا ونیو. قید یې وواهه یوبل ته یې چې د بندي تر شا روان و وویل:

ـ مامدینه ته لړ لرې شه. نن مې اصواب (اعصاب) خراب دي هسې نه چې تا وولم دده....

ماشې ته یې لاګوته نه وه نږدې کړې چې ملوك له لرې ورباندې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اکبره څه کوې. څه کوې؟ ليونی شوی خوبه نه يې؟

اکبر بدبد ورته وکتل

ـ د تا يې څه؟

ـ د چاپه امريې وژنې؟

ـ پخپل امر.

ـ ته دا حق نه لرې.

اکبر د کلاشنکوف قيد په ضربه ودراوو ويې ويل:

ـ اوس به معلومه شي. اوله دي سره يې کلاشنکوف دبندي په لوري برابر کړ. درمحمد منځګړتوب وکړ:

ـ خدای موخوار که په دومره وړه خبره نږدې ده جنګ وکړئ.

اکبر چې له ډيره قاره يې د خولې له کونجونو ځګونه راوتلې ول وويل:

ـ تر اوسه به مې يا واژه يا نه اوس يې والله که پريږدم چې اوه ساوې ولرې.

شير چې تراوسه غلی ولاړ و هم منځګړتوب وکړ وې ويل:

ـ څه ورك يې كه اوس يې پريږده. يو وار يې مركز ته ورسوو بيا به يې بل څوك نه وژني. ته به يې وژنې.

ـ اکبر وويل:

ـ نه يې پريږدم.

درمحمد په نصيحت وويل:

ـ وايم بيايې وروسته مړ کړه اوس يې پريږده. د بندي خواته يې اشاره وکړه:

ـ هسې هم مړ دی رنګ يې نه ګورې؟

بندي زيړ زبيښلې ولاړ و. هېڅ يې هم نه ويل. نه يې زاری کولې نه يې هم د تيښتې هڅه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نورو اسیرانو ته یې چې په سیند کې د یو پانګ لاندې ولاړ وو په حسرت کتل.

درمحمد د اکبر خوا ته رانږدې شو ویې ویل:

ـ ځان پوه که: قوماندان هاشم ویلې دي چې دا سې خلك باد له دې مه وژنئ ماته یې راولئ.

اکبر په کنایه وویل:

ـ ښه ښه اوس د خبرې په بیخ پوه سوم.

په روانیدو کې یې وویل:

ـ خیر دنیا لا ختمه نه ده. سره ګورو به.

بندي نورهم د ملوك شاته پټ شو.

یوه بل بندي ته غږ کړ:

ـ راځه. له هغو نورو سپوسره دې ودریږه.

بندي ملوك ته وویل:

ـ ډیر وږی یم، لږ ډوډۍ موډۍ به نه وي؟

ملوك بدبد ورته وکتل چې مانایې دا وه: خاورې وخورې ډوډۍ هم لا غواړې چې یو وار دې هاشم ته ورولم بیابه سره ګورو.

یو بل مجاهد نظرالدین چې تراوسه پورې غلی ولاړ و د بندي خوا ته راغی په اوږو یې لاس وروواهه. عسکري پلیټونو ته یې چې په قلم یې رسم کړي و وکتل په ملنډو یې وویل.

ـ دا دې څه .... پې رسم کړی دی.

ـ پلیټونه دي صاحب.

ـ دا بیاتې او دا بل ټکی څه مانا ؟

ـ دا عسکري رتبه ده.

په غوصه یې ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نوم دې څه دی؟

ـ خاورې ګل مرجان.

ـ هوم اوس خاورې شوې. تر اوسه چې په ټانګ کې سپور وې، خاورو ته خو دې کتل هم نه او اوس بیا خاورې شوې ها.

چې ګل مرجان څه ونه ویل، پسې زیاته یې کړه:

ـ خاوروته دې ډیر زړه کیږي، انشاء الله وتالی (تعالی) ژر به دې ور ولیږم پوشوې که نه؟

ګل مرجان ترشونډو لاندې وویل:

ـ څه چې خدای کوي هغسې به ....

ملوك د نوروخبرو مجال ورنه کړ، د کلاشنکوف په څوکه یې پورې واهه، او له نورو بندیانو سره یې چې لاسونه یې شاته تړل شوي ول، یوځای د مرکز په لوري روان کړ.

اسیرانو هریوه کوښښ کاوو چې له یوبل سره خبرې وکړي خو چې چا به څه وویل د کلاشنکوف قنداغ به یې خبره په خوله کې ور وچه کړه.

جګړن ګل مرجان چې د نورو ترشا روان و، ورو ورو یې ځان د اسیرانو منځ ته ورساوو سرېې ښکته اچولې و، ورو یې وویل:

ـ بازید خانه، شفیق دې ونه لید؟

شفیق دده د خور یوازینې زوی و، چې لومړی د دوی په ټولي کې عسکر او بیا وروسته یې افسری رتبه ورکړې وه.

دایې لومړی ځل و، چې په یوه فوځي قطار کې له ده سره ملګری و.

بازید خان لکه چې دده خبره نه وي اوریدلې هیڅ یې ونه ویل ـ ده بیا پوښتنه وکړه هغه یوازې د «نه» ځواب ورکړ.

ګل مرجان فکر وکړ. زه خو ولاړم، خدای دې وکړي چې شفیق روغ خلاص شوی وي که هغه هم وژل شوی وي نوبیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل مرجان د اسیرانو په کتار کې ځان بل څنګ ته ورساوو له یوه بل نه یې وپوښتل:

ـ امرصاحب شفیق به دې نه وي لیدلی؟

ـ شفیق څوک دی؟

د یوه وسله وال قهرجن غږ د ځواب مجال ورنه کړ:

ـ خبرې مه کوه رزیله لکه چې ځان رابانده سموې.

د مازدیګر سیوري راړنګ و. چې دوی یوې برجورې کلاته ورسیدل، ټول اسیران یې په یوه تیاره کوټه کې چې یو وخت د وښو کوټه وه واچول دوه کسه په دروازه کې ودریدل چې اسیران پخپل منځ کې خبرې ونه کړي.

د غرمې په بمبارۍ کې د مرکز پخوانۍ کلا بمبار شوې وه. د کلا یو برج وران و او نورې کوټې هم یا ورانې وې یا یې کړکۍ ماتې وې درې کسه مجاهدین چې دمرکز د ساتلو لپاره پاتې ول. د بمبارۍ په وخت له کلا وتلې ول، او د کلا خواته په زړو د کانونو کې اوسیدل.

ملوك اسیران په نورو وسپارل او پخپله له ملګرو سره خپل مرکز ته ولاړ.

دا مرکز هم په یوه کوچنۍ کلاکې و. په دې کلا کې هغه وسلې او مهمات ساتل کیدل چې له پاکستانه به په کچرو راوړل کیدل او بیا به ددوی د تنظیم نورو ګروپونو او مرکزونو ته ویشل کیدل.

دا کلا د ګڼو ونو په منځ کې وه. له یوې نیمې میاشتې را هیسې ملوك او شپږ کسه نور د وسلو د ساتلو لپاره دې کلاته راستول شوي ول.

ملوك او دولت خان به شپه او ورځ دلته و. د دولت خان پلار لا په اول کال حکومت وړی و.

ده بل ورور هم درلود چې اوس پنجاب ته د مزدورۍ لپاره تللی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی لا واړه و. چې مور یې د ملاریا په ناروغۍ مړه شوې وه. او دوی پلار ته پاتې شوي ول. پلار به یې د کور کار هم کاوو او چې کله به د باندې په کوم کار پسې ته، نو دواړه زامن به یې هم په شا ګرځول. د شپې به یې چې اوبه لګولې دواړه زامن به یې د پولې په سر په بړستن کې ویده کړل.

خو یوه ورځ یو جیپ موټر راغی د دوی پلار او درې نور کلیوال یې پکې واچول. بیا رانغلل.

دولت خان او دوست محمد تره ته ورپاتې شول، هغه رالوی کړل. دوست محمد پاکستان ته ولاړ او دولت خان په کلي کې پاتې شو.

دوست محمد بیا کلي ته رانغی خو چې پسرلی به له پاکستانه مسافر راتلل نو خپل ورور دولت خان ته به یې جامې واسکټ او څپلۍ او کله کله پیسې رالیږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

د شپې په پخیدو سره د ډزو شدت لږ شو یوازې د شاو خوا کلاو څخه خال خال ډزې کیدلې.

بریالي د کلا شاوخوا وڅارله، د کاهدانې له بامه یې د کلا د دروازې مخه هم وکتله، چې ډاډه شو، د کلا شاوخوا څوك نشته ډزې یوازې دده د بوختولو لپاره کیږي، نو د کلا په کونج کې یې د ازوغ له انګاره څخه چې د مخه یې اور اخیستی و، یو سپکی (سوکی) راواخیست او په دیګدان کې یې اور بل کړ.

تبۍ (تیغنه) یې پرې کیښوده دې ته یې ونه کتل چې تبخی ګرم دې که نه. نامنظمه ذغاله یې جوړه کړه او په تیغنه (تبخی) یې واچوله. اور یې نور هم پسې زیات کړ ډوډۍ یې په بل مخ واړوله. بله نسبتاً غټه ډوډۍ یې په تبخی واچوله. نیم خامه ډوډۍ یې په تخرګ کې ونیوله اوپه یوه منډه د پټو زینو له لارې بام ته وخوت.

له برج څخه یې شاو خوا وڅارله. د کلاشینکوف قید یې وواهه او بې له دې چې وګوري یو ډز یې وکړ. کلاشینکوف یې له دیوال سره ودراوو پخپله د ډوډۍ په خوړلو لګیا شو.

ډوډۍ یې همدلته پرېښوده لاندې ښکته شو د تیغنې پر سرله ډوډۍ څخه لوګي ختل هغه یې ترې ایسته کړه بله یې ژر پرې واچوله په بیړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه بله خوا واړوله. د کلا دیوال په ضربه یې ګولیو لګیده خودی داسې د ډوډۍ په پخولو لګیا و لکه چې هیڅ هم نه وي. له څاه څخه یې منګی را ډک کړ. د تناره د کوټې په کونج کې یې کېښود. د دیګدان ړنا ته یې د خپل کلاشنکوف مرمۍ وکتلې دوه رسام مرمۍ یې بیلې کړې په تاخچه کې یې کېښودې.

له تبخي څخه یې ډوډۍ چې یو لوری ته لږ سوځیدلې وه لرې کړه بله یې جوړه کړه او په تبخي یې واچوله.

د هاوان ګولۍ د کلا په منځ کې ولویده.

بریالي د کوچنیو ګولیو ترپا هم اوریده چې په انګړ کې لګیدلې. د اور په کوټه کې کونج ته غلې ودریده. د سپکو او درنو وسلو پرله پسې ډزو وارخطا کړ.

د شاژورونو چانټه یې غاړې ته واچوله. په زینو کې ورو ورو پورته شو. په وروستۍ زینه کې یې د برج په لوري هوایي ډز وکړ له دې سره یې په یوه منډه ځان برج ته ورساوو. د سهار رڼایي په خوریدو وه په برج کې یې د شاژورونو چانټه چې له ګل مرجان څخه پاتې شوې وه پیدا کړه او څنګ ته یې واچوله.

دغه وخت د توغندي ګولۍ د برج خواته د کلا په دیواله ولګیده. بریالي د کلا له بلې برخې څخه یوه ګولۍ فیر کړه او بیرته یې په منډه ځان برج ته ورساوو.

څوشیبې وروسته په هغه ځای راکټ ولګیده دیوال یې ویجاړ کړ بریالی پوه شو چې راکټچي نږدې ورته ناست دی خو نه یې شوای کولای چې سرپورته کړ بیا یې له ویجاړ شوي ځای څخه مرمۍ فیر کړه او پخپله یې ځان برج ته ورساوو

د کلا ترڅنګ د باغچې د کوچني دیوال له شا بیا په هغه ځای د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکټ ګولۍ ولګیده بریالي د باغچې دیوال په نښنه کړ. څو ډزونه یې هغې خواته وکړل. له ختیځ لوري په برج د توغندي دوه ګولۍ ولګیدې خو برسیرنې وې یوازې یې د برج له چت څخه خاورې او لوټې راتویې کړې.

بریالي له نږدې څخه دا غږ واوریده.

ـ د لیلن زامنو تسلیم شئ.

بریالي شاوخوا وکتل د غږ ځای یې ونه لید وې ویل:

ـ مرمۍ ډیرې لرو اوس خو تاسې یاست چې ټول پنجابیان هم درسره شي تسلیم به نشو.

له بلې خوا ورباندې غږ وشو:

ـ روس بادار دې څه ونه کړل تاسې به څه وکړئ ټول فوځ تباه شو تـه بیا کوم سپی یې؟

بریالي څه ونه ویل، خپل ځای یې بدل کړ.

له بلې خوا بیا غږ وشو:

ـ تسلیم شئ هسې ځانونه مه تباه کوئ.

له دې سره د ډزوباران جوړشو. د هاوان یوه ګولۍ د بام پر سر ولګیده. یوه چره یې د بریالي په کینه پښه ولګیده له پښې یې وینې جاري شوې.

په بیړه د اور کوټې ته را ښکته شو. پښه یې په یوه زاړه ټوکر چې د تناره له څنګه پروت و وتړله او هلته ځای په ځای کیناست.

ډزو دوام درلود. بریالي له ځانه سره فکروکړ:

ـ ترڅو به جنګیږم. له کومې خوا د کمک درک هم نشته بیا یې سوړ اسویلی له خولې ووت له ځانه سره یې وویل:

ـ چاره څه ده؟

خپل اولادونه یې ورياد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سترګوکې یې اوښکې راغلې د ګولیو په باران کې یې برج ته ځان ورساوو. خو برج د توغندیو ګولیو وران کړی و.

بریالی د برج په کونج کې چې رالویدلو تیرانو او بازوانو پټ کړی و. غلی کیناست.

په لوړ آواز یې وویل:

ـ ودریږئ ډزونه مه کوئ.

ورته نږدې کسانو ډزې بندې کړې. خو له نورو خواوو لا هماغسې ډزې کیدلې.

له هغې خوا آوازونه اوریدل کیدل، خو بریالی نه وربانددې پوهیده چې څه وایی بیایې ورغږ کړ:

ـ که وعده کوئ چې وژنئ مو نه، نو مونږ ټول تسلیمیږو، خپله خبره یې بیا تکرار کړه.

ـ مونږ وعده کوو چې سر او مال مو په امن کې دی، بس دروازه خلاصه کړئ.

له نورو خواو هم ډزې بندې شوې بریالي د دروازې ځنځیر خلاص کړ. د دروازې یوه پله یې خلاصه پریښودله. د دیوال خواته ودریده. بیرته یې دروازه بنده کړه خو ځنځیر یې نکړه پخپل ځای ودریده. آسمان ته یې وکتل. آسمان شین و. بریالی داسې ورته ځیرو. لکه چې ستوري شمیري.

چوپتیا خوره وه. مجاهدینو نورې ډزې ونه کړې خو شیبې وروسته څو پرله پسې مرمیو د دروازې د سرله دیوال نه دوړې پورته کړې. دروازه هم په مرمیو ولګیدله. څو مرمۍ ترې تیرې شوې او د کوټو په دیوالونو ولګیدې بریالي د کلاشنکوف شاژور بدل کړ او د کوټې له وره سره ودریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، بریالي کلاشینکوف خپلې مخې ته واچاوو په دروازه د ثوتنو د راننوتو سره یې خپل دواړه لاسونه د تسلیم په علامه پورته کړل.

په دروازه راننوتو کسانو هریوه کوښښ کاوه چې ترنورو د مخه شي خو د مخه تردې چې د انګړ مینځ ته را ورسیږي، بریالي د سترګو په رپ کې کلاشینکوف راواخیست سمدلاسه یې پرې ضربه کړاو دچوترې د کوچني دیوال شاته یې ځان واچاوو دوه کسه چې ترنورو دمخه ول، ځای پرځای ولویدل، نورو په ده ډزې وکړې د پټیدو ځای یې نه درلود بیرته یې د دروازې په لوري منډه واخیستله یوبل د دروازې خواته ولویده.

د دروازې له څنګه یوه په بریالي ډزې وکړې یوه ګولۍ یې په ښي مټ ولګیدله.

بریالي د دروازې په لوري پرله پسې ډزې کولې، د دروازې یوه پله هماغسې پرانیستې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

ملوك په هغولومړيو كسانو كې و، چې دكلا په دروازه راننوتي ول. د مخه يې لاخپلوملگروته ويلي و. چې مخامخ به نه ورځو. ځكه خو يې د بريالي د ډزونه لا د مخه ځان د دورازې خواته خونې ته رسولی و. وروسته څرگنده شوه چې كلا بندشوی افسر د دروازې له خوا په ډزو نه بلكې دده په مرمۍ لگيدلی و.

د كلابند شوي افسر په ډزو درې تنه وژل شوي ول. او څلورتنه نور په دروازه كې ټپيان شوي ول. نور له كلا څخه وتلي ول. خو د كلامحاصره يې نه يواځې ساتلې وه بلكې د محاصرې كړۍ يې تر پخوا تنگه كړې وه.

له ملوك سره پدې كوټه كې وروسته يوبل تن هم يوځای شوی و، چې ده نه پيژاند.

ملوك د خبرو په پيل كې پوه شو چې ناپيژندل شوی سړی دبلې سيمې دی چې ده تردې د مخه نه وليدلی دوی چوتره تر اور لاندې نيولې وه. له دواړو خواو ډزې كيدلې

ملوك او ورسره ملگري سرنه شوای پورته كولای چې افسر ووينی خو د چوترې اندازه يې لگولې وه او وار په وار يې پرې ډزونه كول. كله كله به چې له هغې خوا ډزې نه كيدلې نوچوتره به يې وڅارله. اوبيا به يې ډزې پرې وكړې. دوی هماغسې ډزې كولې چې له هغې خوا د ډزو لوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل شو ډزې يې بندې کړې. ملوك د کړکۍ له څنګه وروکتل بيرته يې ژر سرټيټ کړ.

ـ دا زوى مړى خو لکه پيرى داسې دى اوس له کوټې ډزې کوي.

ـ غم يې مه کوه اوس مو کلاته لاره پيدا کړې ده ډير ژر به په لومه کې بند شي.

او بيا دواړو د کوټې په خوا په ډزو پيل وکړ په کلا باندې له هرې خوا د سپکو او درنو وسلو ډزو هم دوام درلود.

ملوك خپل ملګري ته ورپه غوږ شو.

ـ ته هغه کوټه تر اور لاندې ونيسه. توکل مې دې په خداى وي زه ورځم. دا پدې رقم نشي تسليمداى.

هغه مخالفت وکړ.

ـ نه نه وتلې نشې کرار کينه.

ملوك له ځايه را ولاړشو ويې ويل.

ـ توکل په خداى زه وزم. ته دى تر اور لاندې ونيسه نور غم مه کوه.

ـ مه ځه. زما ومنه مه ځه.

ملوك چې د دروازې له څنګه غلى ولاړو. بيرته را وګرځيده د مرميو چانټه يې د هغه مخې ته کيښوده.

ـ ها دا کارتوس هم واخله. د سر پورته کيدو مجال مه ورکوه. زه له هغې خوا په کلا راخيږم.

ـ توبه توبه ته هم عجيب سړى يې. د غوايي زړه لرې د غوايي.

او له دې سره يې د افسر د پټيدو په کوټه ډزې پيل کړې.

ملوك څو شيبې د دروازې له څنګه ودريده او په يوه منډه له دروازې ووت.

له دروازې د باندې ويالې ته يې ځان واچاوو. له هغې خوا ورباندې غږ وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملوکه ته يې؟
ـ هو هو زه یم چې ډزې ونه کړې.
ـ خدای دې خوارنکړه، نږدې خو مې غلبیل غلبیل کړی وې دا وخت د راوتودی؟

ملوك يې ځنګ ته ورغې:

ـ خوشې ډزې مه کوئ، هیڅ ګټه نلري.
ـ نو څه وکړو؟
ـ بس په کلا ورخیژو.
ـ دا څه وایې؟
ـ ملوك وويل:
ـ ښه وایم یوکس دې، هیڅ هم نشي کولای هغه نور به هم خبر کو، او یو څو کسه به په کلا وروخیژو.

ټولو دا خبره خوښه کړه، درمحمد په قوماندان هاشم پسې ولاړ چې له دې خبرې يې خبرکړي، ملوك دوه کسه په زینه پسې ولیږل لږ ځنډ وروسته هاشم راغی او په کلا د ورختو اجازه یې ورکړه، خو ویې ویل چې ملوك به تر ټولو دمخه وي، ځکه چې د دښمن ځای ورته معلوم دی او که څه پیښ شول هم ملامتی د ملوك ده.

ملوك وويل:

هوخوشرط به یې داوي چې ټول به زما په خوله کوي.

هاشم مخ بلې خواته واړاوو:

ـ سمه ده ورځه.

چې ملوك روان شو، ده پسې ناري کړې:

ـ رښتیا چې مړ يې نکړې، په کار مې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

د اورپه کوټه کې بمونو تور لوګي جوړ کړي و. بریالی په ساړه تناره کې غلی ناست و.

چې په بام به یې د پښو ترپهار واورید د کلاشینکوف میل به یې په هغه خوا ونیو او څو ډزې به یې وکړې چې د لاسي بمونو د لویدلو آواز به غلی شو. له تناره به راووت او له دروازې څخه به یې دباندې ډزې وکړې، بیرته به یې په بیړه ځان تناره ته راورساوو. ښه شیبه به هلته غلی شو.

د خلاصون ټولې لارې پرې بندې وې. خپل مرګ یې پخپلو سترګو لید، د اولادونو څیرې یې سترګوته ودریدې. مور یې وریاده شوه چې د راتلوپه وخت کې یې اوبه پسې شیندلې وې او ځای په ځای کینستې وه.

خپل کوچنی زوی یې سترګوته ودریده چې د راتګ څخه د مخه یې په سینه پروت و. او دده له غیږې څخه هیڅاته آن خپلې مور ته هم نه ورته. خوده دریشي اغوستې وه باید وظیفې ته تللی وای. ماشوم یې په ژړا ژړا کې مورته ورکړی و. هغه شیبه یې د ماشوم ژړا چې له ده نه جلا کیده. په زړه کې دا فکر پیدا کړی و چې ترڅو به جګړه کوي؟ څوك به دڅه لپاره وژني؟ آن د راتګ په وخت کې خو دا فکرهم ورته پیدا شوی و. چې دریشي وباسي او کرار په کور کې کیني. خپلو آمرانو ته ووایي چې نور نشي کولی چې وجنګیږي. غواړي له خپلو اولادونوسره د مینې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي. اخیر ترڅو به جنګیږي. هغه شیبه یې خپله تفنګچه را ایستلې وه. په کرکه یې ورته کتلي و. له ځانه سره یې ویلي و

ـ څو چې دا بدمرغه وسله راسره وي. د خوشحالي مخ به ونه وینم وسله چې د چا ترڅنګ وي یا به بل وژني او یا به بل څوك دی وژني.

بیایې د بې وسي اسویلی ترخولې وتلی و ویلي یې و

ـ رینتیا چې وسله د شیشکې وینه ده.

هغه ورځ یې له وسلې څخه کرکه شوې وه بد بد یې ورته کتلي و. زړه یې و چې ایسته یې غورځاره کړي او ځان ترې خلاص کړي.

خوسترګې یې پټې کړې وې او تفنګچه یې بیرته څنګ ته اچولې وه. هغه لاره چې سفر یې پیل کړی و یوه یو طرفه جاده ورته ښکاره شوې وه چې بیرته راګرځیدل ورته نه کیدونکي بریښیدلي ول.

په هغه ورځ یې وسله تربل هروخت بده ایسیدلې وه او یو اناوټ بار ورته ښکاره شوی و. خو نن یې د ځان د ژغورنې لپاره له وسلې څخه مرسته غوښته په زړه کې یې ورتیرشول.

ـ وسله که بار ده یوه ورځ پکار ده

بریالي خپل کیڼ لاس د مټ په زخم کیښود. لاس یې په وینو لوند شو.

له بامه ناري وهل کیدلې.

ـ تسلیم شه. تسلیم شه.

ـ کلیمه ووایه. وروستۍ سلګۍ دې دي

ـ تسلیم شه کنې غوښې به دې هم څوك را ټولې نه کړي.

بریالي له ځانه سره کلمه شریفه تیره کړه

ـ لا اله الاالله محمد رسول الله. یا خدایه ته خو مې حال ګورې بیایې د بام په لوري درې ځله پرله پسې ډزې وکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسي بم کوټې ته راولوېده. چرې يې دده تر سر چې په تناره کې ولاړ و تيرې شوې.

په تناره کې غلی و. په مخ يې خولې راماتې وې پخپله ملا يې د وينو لنده بل احساساوو. غوږ يې ونيو. په شونډو يې موسکا خوره شوه د کلا له شاپې غرهار واورېد. چې ښه غوږ يې ونيو غرهار يې وپېژاند د زرهپوش غرهارو.

د بريالي په زړه کې د ژغورنې او ژوندي پاتې کيدو هيلې راوټوکيدې.

پوه شو چې دولتي قواوې يې مرستې ته راغلې دي ځکه مجاهدينو تراوسه له ټانګ او زرهپوش څخه په جګړو کې کار نه و اخيستې. دده پوخ يقين و. چې زرهپوش دولتي دې.

اوس به ټول تخم تنکار کړي.او دی به ژوندی له سيمې څخه وباسي له ځانه سره يې وويل:

ـ شب درميان خدا مهربان. رينښتيا چې څوك خدای نه وي وژلې نه وژل کيږي.

د زخمونو درد يې هيرشو. زړه يې و چې له تناره څخه راوخيږي او له کوټې د باندې په مجاهدينو حمله وکړي.

خو بيرته پښيمانه شو. د زرهپوش د غرهار آواز وار په وار نږدې کيده. بريالي ښه وبلله چې پخپله ډزې ونه کړي هسې نه چې په دې وروستي وخت کې ووژل شي.

ـ قوا به ټولو ته سبق ورکړي.

د زرهپوش د غرهار آواز نږدې شو. خو له بامه ډزواو لاسي بمونو هماغسې دوام درلود.

ده ته شك پيدا شو که چيرې دولتي قواوې راغلي وي نو بيا دا ډزې ولې نه کميږي. هسې نه چې زرهپوش هم ددوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیرته یې ځانته ډاډ ورکړ. نه نه دوی زرهپوش نه لري، دا دولتي قوا ده او دباندې له نورو سره په جګړه لګیا ده که خدای کول دوی ته به هم ژر را ورسیږي.

خود زرهپوشونو غرهار دومره نږدې و، چې د بریالي شک یې لا زیاتاوو.

په تیره کله چې د کوټې دیوال د زرهپوش له ډاروونکي غرهار سره ودروسیده. له بامه هم ډزو او کنځلو هماغسې ادامه لرله.

د کوټې د باندیني دیوال ښخه خاورې او لوټې راتویې شوې، بریالی پوه شو چې زرهپوش غواړي کلاته راننوځي، په بیړه له تناره راووت د بلې کوټې دروازه یې خلاصه کړه او له هغې کوټې یې ډزې وکړې پوه شو چې مرمۍ یې په ختمیدو دي.

کلاشینکوف یې خپلې سینې ته ونیو اوګوته یې په ماشه کینښوده. بیرته یې کلاشینکوف په بله خوا راواړاوو. له کړکۍ ښخه یې د انګړ په لوري یو ډز وکړ ښایې فکر یې کړی وي چې تر وروستۍ مرمۍ پورې وجنګیږي او بیا په اخیري مرمۍ خپل ځان ووژني.

له کړکۍ ښخه یې دوه نور ډزونه هم وکړل د کړکۍ ترڅنګ ودریده او غږ یې وکړ:

ـ زه تسلیم یم ډزې مه کوئ.

د بام له خوا ډزې غلې شوې خو د دروازې له خوا لا ډزې کیدلې. ده بیا وویل:

ـ ډزې مه کوئ، زه تسلیم یم. بیا ستاسې خوښه که مې وژنئ که مې پریږدئ.

له پاسه چا غږ وکړ:

ـ اوس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو تنو په زوره وخندل. یوه غږ وکړ:

ـ چې تسلیم یې راووزه.

د دروازې له خوا هم دزې غلې شوې.

بریالی کلاشینکوف په لاس د کړکۍ له خوا د باندې ووت تر برنډې لاند ودریده خپل تش کلاشینکوف یې له یوه لاسه بل لاسته کړ په څیره کې یې د مایوسي نښې نه ترسترګو کیدې.

چاغږ ورباندې وکړ:

ـ وسله واچوه.

بریالي وسله په ځمکه کېښوده او لاسونه یې پورته ونیول، د دروازې له خوا پنځه شپږ تنه چې ګوتې یې په ماشه نیولې وې، دده په خوا را روان شول چې د انګړ منځ ته راورسیدل بریالی ژر په کلاشینکوف ورټیټ شو او د هغوی په لوري یې ونیو.

ترنورو مخ ته را روان سړي کلاشینکوف پرې ضربه کړ. او شاژور یې په بریالي خالي کړ، تر ځنګ بل کس یې هم ورباندې دزې وکړې خو د شا کسانو بیرته د دروازې په لوري منډه واخیستله، بریالی ځای پرځای ولوېده، لومړی کس چې ځان یې بریالي ته راورساوو، ملوك و، د بریالي سر یې راپورته کړ، بیرته یې پرېښود په سختۍ سره په ځمکه ولګیده، ملوك سر وښوراوو ویې ویل:

ـ د نرزوې خو وې، ارمان چې کاپیر نه وای.

دا نور هم د بریالي د بې ساه جسد شاوخوا هك پك ودریدل. خو د یوه په سترګو کې هم د برې د خوښۍ نښې نه معلومیدې.

قوماندان هاشم له څو کسو سره راورسیده چې ویې لیدل افسر وژل شویدی ملوك ته یې بد بد وکتل. له بوټو سره د بریالي په مخ ودریده، څو لغتې یې وواهه. په ښۍ پښه یې د مړي سر یوې بلې خواته واړاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی د اخوبل ځوت دي. ما سکه ویل شکور ملحد دی
له اوږې یې کلاشینکوف راکوز کړ. قید یې په ضربه ودر وو
وبریالي ته یې مخامخ ونیو سموت له لرې پرې غږ وکړ
مړ مار ځوك په لغته نه وهي پوه شوې که پوه نشوې پرې یې ږدئ.
مطلب د غومره سزا یې بس ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

په تیره جګړه کې د قوماندان هاشم دګروپ سره یوځای نورو ګروپونو هم برخه لرله خو په ټولوکې د ((غفار)) ګروپ ددولتي کتار موټر هم بیولي و او وسلې هم ډیرې دوی ورسره وړې وې

هاشم څو ځله سپین ږیري ورلیږلي ؤ چې هم پخوانۍ وسلې چې له پاکستانه ددوی ګروپ ته راغلې وې او د قوماندان غفار کسانو په لاره کې ګرځولې وې دوی ته ورکړي او هم ددولتي کتار د غنیمت مالونه ورسره وویشي

خو قوماندان غفار دا یوه خبره هم نه وه منلې او هغه یې د غنیمت مال بللی و. چې دوی پخپله لاس ته راوړې دي

هسې خو پخوا هم کله کله ددوی ترمنځ وړې جګړې کېدلې چې بیا وروسته به یې سوء تفاهم وباله او بیرته به سره پخلا شول خو دا ځل قوماندان هاشم ټینګ هوډ کړی و. چې له قوماندان غفار سره به فیصله کوونکې جګړه کوي هم به خپلې وسلې او د غنیمت مالونه ترې په زور راوړي او هم به سیمه ترې نیسي. ځکه د هغه د ګروپ کسان ددهٔ د ګروپ تر کسانو ډیر لږ وو په تیره چې په وروستۍ جګړه کې دوی یو زرهپوش هم پیدا کړی و. او د غفار ګروپ یوازې څوموټربیولي و

هاشم پخپل بري ډاډمن و. قوماندان عبدالغفار په وروستي ځل هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځګړیو ته د زور خبره کړې وه، ویلي يې و، چې هاشم اوس هم ددوی برخه وسلې له ځانه سره ساتلي دي هاشم باید دوی ته د هغو خپلې وسلې وسپاري.

له یوې اوونۍ راهیسې د دواړو ترمنځ د توغندیو جګړه روانه وه د هغوی توغندي د دوی په سیمه کې په کلیو کې لګیدل. دوی هم له دې خوا توغندي ویشتل اوپه دوربین کې به يې لیدل چې د هغوی له کلیو دوړې پورته کیږي.

دوی د هغې سمیې اوسیدونکي نیول او بندیانول او هغوی هم لویه لاره نیولې وه ددوی د سیمې اوسیدونکي به يې له موټرونو ښکته کول او بندیانول به يې.

پخوا به چې ددوی ترمنځ داسې جګړه پیل شوه دولتي الوتکو به ددوی سنګرونه بمبارول او یا به سپین ږیرو منځګړتوب کاوو او ددوی جګړې به بندې شوې خو اوس دولتي الوتکوهم دوی پخپل حال پرېښې وو ښايي ویل به يې تر الوتکو يې خپل منځي جګړه ښه تباه کولای شي په تیره یوه اونۍ کې نه الوتکو بمبارد وکړ او نه يې چا ترمنځ منځګړتوب وکړ.

هاشم ځو تنه لا پرون د غره خواته لیږلي و. یو بل ګروپ ته يې وظیفه ورکړه چې له بلې خوا حمله وکړي.

هاشم، نعیم، شین ګل، ملوك او شېر نور وروستي کسان و چې د ماښام له لمانځه وروسته دارمې په غره وروختل. خو لکه چې د غفار کسان د مخه خبر و. مخکې تردې چې دوی یرغل پیل کړي هغوی ډزې وکړې له لومړیو ډزو سره د قوماندان غفار په مرکز له دریو خواو یرغل پیل شو په غره کې د ډزو انګازو د هاشم کسان وارخطا کړل خو هاشم خپل جرأت ونه بایله خپل ورسره کسان يې په دریو ګروپونو وویشل یو ګروپ يې مخامخ ولیږه بل ګروپ ته يې وظیفه وسپارله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو استول شویو ته سوکه سوکه ځانونه ورسوي پخپله له لومړي ګروپ سره پاتې شو.

له پاسه په دوی ددهشکې ډزې پیل شوې، ډزو په غره کې ازانګې کولې اصلي ځای هیچاته نه معلومیده. ملوك پخپل راتګ پښیمانه و، په زړه کې یې هاشم ته غوصه راتله د ډېرې ترځنګ یې نور هم ځان غلی کړ. ډزې یې نه کولې. فکریې وکړ په چا ډزې کوم ځوك وژنم ولې یې وژنم، د چا لپاره ؟

شاوخوا یې وکتل هاشم ډزې کولې، له هرې خوا ډزې کیدلې خپل او پردی چا ته نه معلومیدل، ملوك هماغسې غلی ناست و، زړه یې و چې ځان لاندې شیلې ته ورسوي او تر سهاره چیرته لرې کینې خو دا کار ورته نا ممکن ښکاره شو، ځکه له یوې خوا یې قوماندان شاته مورچل نیولی و، له بلې خوا له جنګه تیښته ورته بې غیرتي معلومیده، دا مهمه نه وه چې له چاسره جګړه کوي خو له جګړې تیښته ورته د بې غیرته خلکو کار ښکاریده. د هاشم له مورچل څخه دده په مورچل ډزې وشوې، ملوك وارخطا شو فکر یې وکړ چې د هغه مورچل نیول شوی دی خو وروسته یې ولیدل چې د هاشم له مورچل څخه نورې ډزې ددښمن په خوا وشوې له ځانه سره یې وویل ښایې دا ډزې د قوماندان ډزې وي او ماته په غوصه وي چې ولې ډزې نه کوم زړه نازړه یې څو هوایي ډزونه وکړل. خو ژر متوجه شو چې مخالفین ورته نږدې شوي دي ډزې د څنګ له خوا پرې وشوې د هاشم له خوا راویستل شوی لاسي بم ملوك نورهم وارخطا کړ بې واره یې چیغې کړې:

ـ څه کوې څه کوې زه ....

خود قوماندان هاشم له خوا راویستل شوی دوهم لاسي بم په درز کې یې غبرګ ورك شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو له هرچا ځخه د ډزو لوری ورك شوی و. له هرې خوا چیغې ناري اوريدل کيدلې

- مه يې پريږدئ

- چې يو هم روغ درنه ولاړ نشي. له دابلې خوا پې را تاو شئ. پرله پسې ډزو يرغل کوونکي سخت وارخطا کړي ول

له قوماندان هاشم ځخه هم دخپلو کسانو درك ورك و. يوازې عبدمحمد ورسره پاتې واو هغه هم داسې وارخطاو. چې دده د خبرو ځواب يې هم نه شوای ورکولای هاشم چې په کيڼ لاس سرسري ټپي شوی و. په کوپه ملا ځان شيلې ته ورساوو. نوربې ډزې نه کولې او دواړه په بيړه د شمال په خوا روان و. شيله که څه هم د قوماندان غفار تر مرکز لاندې وه خو له ګوليو ځخه مصئونه وه. کله کله به يوه نيمه ګولۍ د شيلې د بل لوري په څنډه په ډبرو ولګيده او دوی دواړو به ژر سرونه ټيټ کړل.کله کله خو به ځای په ځای ځملاستل چې ډزې به يوڅه کمې شوې بيا به يې په منډو پيل وکړ اوس نو د سهار رڼايي په خوريدو وه.

هاشم پوه شو چې وسله والو کسانو يې خبره نه ده منلې ځکه هغه ډله چې د شمال په لوري يې ليږلې وه ټول په شيله کې و. يوهم له شيلې پورته نه و تللی دا ځای د قوماندان غفار له مرکز ځخه لرې و. د پخوانيو ليږل شويو دوو ډلو کسان ټول روغ رمټ و. يوازې نظرالدين او انور برسيرن زخميان شوي ول.

خو له قوماندان هاشم سره يوځای په تلليو کسانو کې اته کسه ورك ول او درې کسه سخت ټپيان ول. له ورك شويو ځخه يو غرمه مهال د قوماندان هاشم مرکزته راورسيد

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

د ملوك د مړگ آوازه لا دوه ورځې د مخه کلي ته را رسيدلې وه او د کلي يونيم سپينږيری خبر شوی و چې ملوك د غفار له گروپ سره په جگړه کې وژل شوی دی او مړی يې هم هلته پاتې دی. خو چا يې د مورخبرولو ته زړه نه ښه کاوو د کلي سپين ږيرو قوماندان هاشم ته ويلي و. په هرډول چې کيږي د ملوك مړی بايد پيدا او کلي ته راوړل شي.

هاشم له خپلو کسانو سره لا پرون مازديگر د مړي د پيدا کولو لپاره د غره هغې خواته تللی و. خو د هغه مړی يې نه و پيدا کړی.

يوپه وينو لړلی کلاشينکوف يې ملوك ماماته ورکړی و. سهار وختي د ملوك ماما آغا محمد او بل کليوال ظريف د ملوك مور خبره کړې وه. بيا چاله هغې سره د مخامخ کيدو جرأت نه و کړی.

د هغې د سويو نارو او صوتونو د اوريدو توان يوه هم په ځان کې نه ليد هيڅوك هم بيا کلاته نه و ورغلی يوازې آغا محمد و. چې کله کله به کورته ننوت خپله خور به يې وکنځله يا به يې ورته نصيحت وکړ او بيرته به له اوښکو په ډکو سترگو راووت.

د ملوك د موراو نورو ښځو ژړا له کلا د باندې اوريدل کيده ځکه خو کليوالو د خيرات ديگونه د پخواني دود په خلاف د کلي د زاړه جومات ترخنگ باندې کړی و. او د خيرات ډوډۍ بې په لوخ جومات او جومات ته خيرمه چوتره کې ورکوله.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته د ظریف آکا په مهمانخانه کې ټولو د قوماندان هاشم خبروته غوږ نیولی و، چې د ملوك د مړینې او سربښندنو کیسې یې په ډېر خوند بیانولې.

ـ خدای پاك دې یې وبخښي په کوم جنګ کې به چې دی را سره و زه نا کامه نه یم راغلې.

یوه بل دده خبره تائید کړه:

ـ یاره که دکشي خیلو په جنګ کې دی نه وای موږ به ټول روسانو ژوندي نیولي و.

چې ویې لیدل چا یې خبرو ته چندان غوږ ونه نیو نو پاتې خبره یې د ځنګ سړي ته بشپړه کړه:

ـ په هغه ورځ د روسانو ډېره غټه قوه راغلې وه، موږ له کوز کاریزه ورسره جنګیدو، چې روسان به مخکې راتلل موږ به ویشتل او ځای په ځای مرداریدل، خو د مازدیګر خواته له کوز لوري بله قوه راغله موږ یې په منځ کې را ایسار کړو خدای دې یې شهادت قبول کړي او درمان شهید شو، بس هغه یو راکټچي و، د بل چا راکټ زده نه و، په موږ د ګولیو داسې باران جوړشو، چې هیچا سر هم نشوای پورته کولای.

ملوك ورمنډه کړه د هغه راکټ یې په اوږه کړ د روسانو ټانګ چې مخه یې د نورمحمد حاجی صاحب د کلا په طرف وه وویشت. دا نور ده ته غوږ شول ده هم مخ نورو ته واړاووویې ویل:

له هغې خوا د دهشکې ډزونه پې وشول، ملوك په وچ میدان پروت وکړ موږ ټولو ویل شهید شو، خو لږ وروسته یې هغه بل زرهپوش چې موږ یې تر اور لاندې نیولي وو، وویشت زرهپوش ځای په ځای وسوزیده. له هغه ځایه یې منډه کړه ځان یې یوې ویالې ته ورساوو هلته د مرمیو داسې باران پې جوړ شو چې موږ ویل ملوك نورختم دی خو لږ وروسته زموږ خواته بل ټانګ اور واخیست ده د شا له خوا ویشتی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوبل چې دکوټې په بر کونج کې غلی ناست و راغبرګ کړ:

ـ په هغه جنګ کې زه هم وم. له ملوك سره د زمري زړه و د زمري. هغه بله خبره دې لکه چې هیره شوه چې د شپې ولایت ته تللی و. لومړي کس بیا وویل:

ـ هو رښتیا بیخي د نه منلو خبره ده په هغه....

یوبل کس چې زیړه خولۍ یې پرسروه، د دروازې له خوا راغبرګ کړ:

ـ ملوك د مرګ سړی نه و ، دغسې مجاهدین به ډیر کم پیدا شي.

سموت پښې راټولې کړې وې ویل:

ـ ورك یې که وایي مړ وای په سرو اوښو نه په سپیرو خرو، مطلب ملوك ډیر بې ځایه....

قوماندان هاشم له ځایه را ولاړ شو په غضب سره یې وویل:

ـ اوس موږ او تاسې باید ده هغه غیچ واخلو چې د غفاري، شل نفره ترې جار نه کم دا زیره به په سپي ولاړه وي.

له قوماندان سره یو ځای ټول له کوټې ووتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم څپرکی

هاشم چې د مرکز کلاته راغی، مخامخ د زندان کوټې ته ولاړ. عصمت الله (سموت) څو نغاړل شوي کاغذونه ورته راوړل هاشم لومړی پاڼه را واخیستله تر نظر یې تیره کړه، په زنګانه یې کېښوده. بله یې تر نیمایي ولوستله.

قوماندان هاشم تر اووم ټولګي پورې ښوونځی لوستی و بیا په یوه ښوونځي کې تحویلدار مقررشوی و. د تحویلداري اتمه میاشت یې وه چې له پاسه تفتیش پې راغی. په حساب کې باقي وخوت. تحویلدار څلور میاشتې په دهمزنګ کې و. له هغه وروسته بې درکه شو.

یوځل د داؤدخان په وخت کې چا د بنو په بازارکې لیدلی و وروسته چې جګړې پیل شوې. تحویلدار هاشم هم را پیدا شو اول له څو کسو مجاهدینو سره په غره کې اوسیده. دی یې مشر و په هغو اولو وختونو کې یې خپله کورنۍ پاکستان ته بوتله. چې بیایې بیرته راوستله.

دده په برخه کې ویل کیدل چې له پاکستانه تربل هر قوماندان زیاتې وسلې راوړې. اوپیسې هم ډېرې لري. له نورو ګروپونو څخه هم ډیر کسان دده ګروپ ته راغلل. هاشم ورو ورو په ټولو زوروور شو.

یو وار خو یې د خپل تنظیم اته کسه قوماندانان په یوه شپه ووژل. اوس نو په سیمه کې یوازې عبدالغفار و. چې له ده سره یې سیالي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غفار مرکز د شمر په غره کې و. مجاهدینو به خپلې وسلې په همدې لاره راتیرولې هاشم به ویل غفار کمونیست دی. اول یې زما وسله لوټ کړې ده. چې داسې کسان ژوندي وي. جهاد نه کامیابیږي.

سموت به ویل:

ـ افسوس ددې دومره بې ګناه خلکو چې ددوی دواړو په جنګ کې وژل کیږي مطلب دا وسلې دي چې غفار یې ساتلې دی. کنې ته وچکې غفار وګوره او بیا مطلب هاشم وګوره. رحمان بابا رښتیا ویلي: چې

ټوپك ایجاد شو میړنتوب برباد شو.

هاشم ټولې پاڼې ژر ولوستلې. کاغذونه یې سموت ته چې ددروازې په خوله کې غلی ولاړ و ورکړل.

ـ ها واخله دا چرموړلي کاغذونه دي.

بیایې بندیانو ته مخ واړاوو ګل مرجان څوك دې؟

چا څه ونه ویل. خو سموت د کوټې په کونج کې ناست سړي ته ګوته ونیوله.

ـ هغه دی. ډیر خطرناك سړی معلومیږي مطلب ماوین سیاسي دی.

او چې قوماندان کوم غبرګون ونه ښود پسې زیاته یې کړه:

سترګوته یې نه ګورې مطلب داسې سړې دي لکه د وینو کاسې پوه شوې که پوه نشوې.

قوماندان پوښتنه وکړه:

ـ په دې نورو کې کوم یو لوی کمونیست دی؟

ـ چې په قوه کې مو نیولي دي له هغو دوو ماسیوا چې قوماندانان او منصبداران دي نور ټول عسکر دي. او دا یوه دور ته چې ناست دي د غفار مجاهدین دي.

قوماندان په غوصه وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مجاهدین مه ورته وایه د مجاهدینو دې بلا پېـ وګرځي. اصلي دښمنان دوی دي.

هاشم خوشیبې غلی و.

ـ ګل مرجان او دا نور دوه کسه پرېږدئ نور ټول بوزئ.

ـ چیرې صاحب؟

ـ هغه ځای ته چې د ټولو ورمخه ده.

ـ سموت په حیرانۍ وویل:

ـ مطلب د غفاري کسان هم؟

ـ هو نوځه هغه مې د پلار زامن دي؟

سموت بیا وپوښتل:

ـ دغه درې کسه نه بوزو؟

قوماندان په بې اعتنايي سره وویل:

ـ منزل د ټولو یو دی خو سفر جدا جدا.

قوماندان هاشم له ځایه راولاړ شو د زندان د کوټې ترمخ په لارګۍ کې یې په هغه لوی پوستر ځان بوخت کړ چې د نبوي (صلی الله علیه و آله و سلم) جومات انځور پرې کښل شوی و. تر انځور لاندې د لقمان حکیم خبرې لیکل شوې وې:

ـ د سترګو توره خدای (ج) وپیژنه.

ـ کله چې چاته نصیحت کوې پخپله پرې عمل کوه.

ـ د هر سړي قدر وپیژنه.

ـ عاجزي خپله وظیفه وګرزوه.

ـ کم اصلو نه د وفاداري طمع مه کوه.

ـ د خلکو ګنهه خپلې ګټې سره وتله

ـ ښځو او ماشومانو ته راز مه وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د خلکو په مخ کې غاښونه مه خلال کوه.

ـ له دوست او دښمن سره په....

هاشم د لقمان حکیم نصیحتونه تر دې ځایه ولوستل. وسله وال ته یې مخ ورواړاوو:

ـ دا عکس له دې ځایه ایسته کړه.

وسله والو د بندیانو لاسونه او سترګې وتړلې او د کوټې څخه یې وایستل.

ـ په کوټه کې یوازې یو وسله وال، ګل مرجان او دوه نور بندیان پاتې شول. قوماندان بیرته کوټې ته راننووت وسله وال ته یې مخ واړاوو.

ـ ددوی لاسونه خلاص کړه.

وسله وال زړه نازړه د هغو لاسونه خلاص کړل او څنګ ته ودریده، د قوماندان په اشاره یوه شو. له کوټې ووت او دروازه یې وتړله.

قوماندان ګل مرجان ته مخ واړاوو:

ـ ښه ماوین صاحب ته ماوین سیاسي وې؟

ګل مرجان ورو وویل:

ـ هو صیب.

ـ ښه دا ووایه چې عسکروته دې څه ورښودل؟

ـ درس مو پرې زده کاوو.

ـ اپرین د څه شي درس د کمونیزم؟

ـ نه کمونیزم دې ورك شي.

قوماندان دا نورو ته مخ ورواړاوو:

ـ دا څه وایې؟

دواړو سرونه ښکته نیولي ول هیڅ یې ونه ویل. قوماندان بیا پوښتنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دی چې څه وایي رښتیا وایي. زړه یې هم دغسې وایي او که له ما ډاریږي؟

چې چا ځواب ورنکړ نو د ګل مرجان خواته راغی تر ګریوان یې ونیو

- تا ته وایم په دې خبره به ته هم زړې کلا ته ځې ما ته رښتیا ووایه.

ګل مرجان په عاجزۍ وویل:

- له مجبوریته په اردو کې وم کنې ....

قوماندان یې خبره غوڅه کړه:

- ګوره

بیایې دا نورو ته وویل:

- تاسې هم ځان پوه کړئ، په دې زاریو نه خلاصیږئ. او دا هم معلومه ده چې تاسې کمونستان یاست. خو ما ته خپلې د زړه خبرې وکړئ.

ټولو ځمکې ته کتل هیڅ یې نه ویل هاشم بیا وویل:

- زه دې ته ضرورت لرم چې پوه شم یو بسلمان څرنګه کمونیس کیدای شي.

د خپل بوټ په څوکه یې د وره خواته نږدې د ناست بندي سر چې ځمکه یې ګروله راپورته کړ ویې ویل:

- ته څه وایې. سړی څنګه کمونیس کیږي؟

بندي په ټیټ غږ وویل:

- زه به څه ووایم صیب. دا دې هغه څوك ووایې چې کمونیست دی.

- ته کمونیس نه یې؟

- په شکر. الحمدلله صاف سوچه مسلمان یم.

قوماندان په قهر وویل:

- ته سکه وایې چې په بسلمان بسلمان ویلو به را څخه خلاص سې چې ته هم نه یې. زه هم نه یم. هغه هم نه دی نو څوك دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په افغانستان کې کمونیست ممونیست نشته که وي ډیر به کم وي

ـ چې ونیول شئ بیا خو خود کمونیستان نه یاست

قوماندان هاشم په څټ را وګرځیده ګل مرجان یې په څپیړه وواهه

ـ ووایه

ګل مرجان هیڅ ونه ویل

هاشم ترستوني ونیوا او په قهر یې وویل

ـ ووایه ووایه، په ځان نه په ما رحم وکئ. ما پوه کئ

ګل مرجان غلی ولاړو. هاشم په پوزه په سوك وواهه له خولې او پوزې یې وینو داره وکړه. ځای په ځای کیناست

ـ مه کینه د سپي زو. څه پلار خو مې نه یې

هاشم دا وویل او د هغه په وهلو یې پیل وکړ. بل کس یې چې په کونج کې غلی ولاړو. د کوټې په منځ کې را ښملاوو. په ګیډه یې وردیده.

ـ بې غیرتانو. بې ایمانو رښتیا چې ایمان نه لرئ

دریم کس یې هم په هغه برسیره ښملاوو او په وهلو یې پیل وکړ

قوماندان غوریده په خبرو یې څوك نه پوهیدل

بندیانو یوازې زګیروی کاوو

قوماندان به کله یو او کله بل وواهه

ـ څه بلا وهلي یاست. تاسې درې نفر یئ او زه یو یم. نه ټوپك لرم نه کوتك. ولې د ګیدړانو غوندې پراته یئ بې ایمانو. تاسې په ...

بیا د ګل مرجان خوا ته چې د لاس په شا یې د پزې وینې پاکولې ورغی

ـ ولې غلی ناست یې. له ما سره جنګ وکه. ما ټولو ته ویلي دي که ما مړ هم کئ څوك به دلته را نه شي

بیا یې ګل مرجان ترستوني ونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې د ښځې غونډې راته ګورې. ما هم ووهه. زه تا وهم ته مې نه وهې.

د ګل مرجان ستونې یې پرېښود:

ـ اوه خدایه. تراوسه مې یو داسې غیرتي ونه لید. چې زما لاس ونیسي.

قوماندان د نشه یانو غونډې ګډ و:

ـ ما مړ کئ، ما مړ کئ کنې تاسې وژنم، لکه سپي داسې ام وژنم مړي مو په سپو خورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسم څپرکی

ـ دا لومړی ځل و، چې ملوك سترګې پرانستلې. شاوخوا يې وکتل، څو تنه نا اشنا کسان چې سپينې چپنې يې اغوستې وې د کټ شاوخوا ولاړ ول.

ملوك په وارخطا يي سره پوښتنې کولې

ـ دا کوم ځای دې؟ تاسې څوك ياست؟ دا په ما څه شوي دي؟

يو ډاکټر يې په سر لاس کيښود او هغه يې له ډيرو خبرو کولو څخه منع کړ. ډاکټرخو لنډې پوښتنې وکړې، په سپين کاغذ يې څه وليکل او له نورو سره ووت.

ملوك څو شيبې سترګې پټې کړې. بيرته يې سترګې وغړولې پوه شو چې څه وربانډې راغلي دي، دواړه لاسونه يې له کمپلې راوايستل په ځيرځير يې ورته وکتل، روغ و. د لاسونو ګوتې يې وخوزولې، ټولې جوړې وې.

هڅه يې وکړه چې په ځای کې کيني، خو ويې نه شوای کړای. پښې يې غځولې وې. په احتياط سره يې راټولې کړې ترکمپلې لاندې يې لاس پرې وواهه. يوه پښه يې پلستر شوې وه. سوړ اسويلی يې ترخولې وکيښ. د څنګ ناروغ ورته وويل:

ـ شکر چې په هوش راغلې. ډاکټران ډير خپه و. ويل يې چې وينه يې ډيره زايه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك يوازې سر ورته وخوځاوو. کوښښ يې وکړ چې تير حالت وريادشي د هغې شپې سخته جګړه يې ورياده شوه. سترګې يې پټې کړې. لکه چې نه غواړي ويې ويني ملوك ډيرې جګړې ليدلې وې. په لږ عمر يې ډير خطرونه ليدلي ول. له روسانو سره يې مخامخ جګړې کړې وې. پخپله يې هم روسان وژلي و. ملوك داسې څوك نه و. چې د جګړو له سختيو ډې وويريږي. خو ددغې جګړې په يادولو هم ويريده

ـ پخوا هغه له دښمن سره جنګيده. له هغه چا سره چې په زور دده وطن ته راغلي و. او دده په کلي او په کور يې يرغل کاوو

خو داځل يې د جګړې بل لورې خپلوان او تربرونه ول هغوی هم مجاهدين ول. خو ولې؟ ولې له هغوی سره وجنګيده؟ ولې يې هغه ووژل. د چا د لاسه؟

ملوك پخپل ذهن کې ددغو پوښتنو په ځواب پسې ګرځيد

پرله پسې يې له ځانه دا پوښتنې تکرارولې. بيا به يې سترګې پټې کړې لکه چې ددې پوښتنو په ځواب شرميده

ملوك ددغو پوښتنو ځواب دومره بوخت کړ چې دا يې هيرشول چې څنګه او چا زخمي کړ؟ او څنګه دلته را ورسيد

د وروستيو پوښتنو ځواب د تيرو پوښتنو په څير سخت نه و. خو په خوله راوړل يې ورته شرم ښکاره شو

خپل تندی يې ټينګ په لاس کې ونيو

سترګې يې وموښلې. لکه چې ډاډه نه و. چې وينې دی که ويده. له ځانه سره يې وويل پخپل حال کې نه يم دا په ما څه شوي؟

بيرته يې ځان ته قناعت ورکړ. له بې هوشي وروسته هر ناروغ داسې وي په خوله کې يې ناړې وچې وي

شو خوا يې وکتل ترڅنګ ناروغ بې سترګې پټې وې معلومه نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې هوشه دی که ویده. هغه بل ناروغ چې د مخه یې په ده غږ کړی و. هم ویده و.

د کوټې بر کونج ته د بل ناروغ سر او مخ د اسې پلستر شوي و. چې دی نه پوهیده وینښ دی که ویده.

په خوله کې یې ژبه تاو راتاو کړه. ناړې یې وچې شوې وې لکه څوك چې له خطرناك او اوږده منزله وروسته له بندې دروازې سره مخامخ شي. او په راغلې لاره بیرته سرشي.

تیرې پوښتنې یې بیا په ذهن کې وروګرځیدې.

چا دې حال ته راورسولم؟ سترګو یې لیدلي و. خو ذهن یې دا نه منله چې قوماندان هاشم دې دده په خوا لاسې بم غورځولی وي اخیر ولی؟ د څه لپاره؟ زه خاین یم که هغه؟

زما مرګ هغه ته څه ګټه رسوله؟ ولی؟ ولی؟ ولی؟

ملوك چې هرڅومره کوښښ کاوو د یوې پوښتنې په ځواب موندلو ځان د پوښتنو له پیټې وژغوري خو بیا به هم د نورو لسګونو پوښتنو سره مخ شو. هغه زما په وژلو څه غوښتل ترلاسه کړي؟ هغه څوك دی؟ زه څوك یم؟ زما په مرګ کې د هغه څه ګټه وه؟

هو ربښتیا ما خو لا په ځای پریږده. له غفار سره ولې جنګیده؟ ولې بې ویل چې دغفار د یوه وسلوال په وژلو پنځه زره پاکستانۍ کلدارې درکوم. د هغو وژلو ده ته څه ګټه رسوله؟ چا ورته ویلي و چې له غفار سره وجنګیږه؟

ملوك دې ټولو پوښتنوته ځواب نه درلود سریې په کمپله کې پټ کړ.

غوښتل یې د پوښتنو له ځنځیره ځان وژغوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوولسم څپرکی

قوماندان هاشم په بې صبري سره د سموت دوی د راتلو انتظار ایست د خونې په بر کونج کې يې يوې بسترې ته ډډه وهلې وه، يوه پښه يې په بله پښه اړولې وه او د کوټې بازوانو ته ځیرو.

کوټه نسبتاً لويه وه، ځلور پنځه خيرنې توشکې پکې هوارې وې، ديوالونو ته د بالښتونو په ځای بړستنې ټولې شوې وې، دروازې ته په مخامخ ديوال په لويو ميخونو باندې راځړول شوي کلاشينکوف او يوه واسکټ نظر جلباوو. په لويديځ ديوال يو لوی کاغذ چې کلمه شريفه پرې ليکل شوې وه ځړيده. او په بل ديوال د کړکۍ خواته يو بې چوکاټه عکس ننبلول شوی و. چې پورتنی يو کونج يې را خطا شوی و. او د عکس مخ يې پټ کړې و. له ږيرې او کرتۍ څخه يې معلوميده چې ددوی د تنظيم د مشر عکس دی.

دروازې ته نږدې د اوبو نيم ستل په يوه پلنه ډبره اينبودل شوی و. ترخنګ يې په يوه خيرن لوښي کې د پيازو او کچالو پوټکي اچول شوي و.

دا ددغې لويې برجه ورې کلا د کونج کوټه وه. چې خاوند يې څو کاله دمخه پاکستان ته مهاجر شوی و. په کلا کې يوه دور ته نوري کوټې هم جوړې شوې وې. د هرې کوټې ترخنګ د اور خونه چې تنور پکې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړې شوې وې او ترمنځ يې يو يو حمام چې د کوټو تاوخانې ترې لاندې تیرېدې هم جوړ شوی و.

حاجي جانګل دا کوټې د خپلو څلور زامنو په نوم جوړې کړې وې چې دوه يې په جنګ کې وژل شوي ول. يويې څو ورځې دمخه پاکستان ته د رخصتی تیرولو لپاره تللی و. او بل يې دوبۍ ته د مزدورۍ په نیت تللی و. د کلا دباندې له لوېدیځ دیوال سره يوه اوږده کوټه جوړه شوې وه چې يو وخت میلمستون و. او د ورځې به څو ځله ډکیده تشیده. خو اوس څوک نه ورتلل. درنه کوټه يې بلله. ویل کیدل چې پیریان پکې اوسي.

ددغه مرکز مجاهدینو د شپې څو ځله ددې کوټې په دروازه کې سپین کالی سړی لیدلی و. خو په دوی يې غرض نه کاوو. کله کله به د شپې له همدې خوا یونیم کاڼی راویشتل کیده چې زیاتره به لامده ول. او کله کله خو به يې دوی په ناپیژندل شویو فلزي سیکو ویشتل. ملاصاحب به ویل چې دا مسلمان پیریان دي. همدې دیوال ته د کلا د انګړ له خوا د پروړې او رشقې لپاره يوه لویه کاهدانه او ورپسې د حیواناتو ګنبدې «ستورګې» جوړې شوې وې. چې کار نه ترې اخیستل کیده.

له قوماندان هاشم سره د کوټې په کونج کې يو پنځلس شپاړس کلن هلك هم ناست و. چې د قطعو په فال بوخت و. ترڅنګ يې سینو ټایپ ایښی و.

هلك دومره په فال بوخت و. چې د قوماندان ناڅاپي غږ ولړزاوو هغه ورته وویل:

ـ عیدګله دا سموت دوی ډیر ناوخته نه شول؟

ـ ام

ـ ته ورشه يو وار برج ته پورته شه څار يې وکړه.

ـ ته ودرېږه چې دا فال خلاص شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ قوماندان یوه پښه په بله واړوله.

ـ یره تا خو ټول عمر په فالو تیر کړ. د څه شي فال گورې؟

ـ ستا لپاره فال نیسم. چې بل واده به دې وشي او که نه؟

ـ رښتیا وایې؟

له دې سره له ځایه راجگ شو دده خواته کیناست قطعو ته ځیر شو.

ـ ښه ښه نو څنگه شو؟

ـ د کرې توس ورك دی که دا راووت نو بیا یې خلاص بوله.

ـ هاشم هم ورسره ملگرتیا وکړه.

ـ دا اته تای‌ي هلته کیږده.

ـ هو والله ریښتیا دې وویل.

ـ هغه بل دلته کیږده.

هغه ورقه یې هلته کیښوده. څلورپنځه ورقې نورې هم ووتلې. خو نورې قطعی بندې وې. هاشم وارخطا غوندې شو. مخ ته پرتې قطعې یې بیا واړولې خو اصلي قطعې ترنورو قطعو لاندې بندې وې. قطعې یې بیا واړولې خو پرمختگ یې ونه کړ.

هاشم د بندشوي فال قطعې سره گډې وډې کړې. عید گل ته یې منت وکړ:

ـ ایسته کړه دا ناروا دي ورشه برج ته. وگوره چې دوی نه معلومیږي؟

عیدگل له دروازې ووت. هاشم پسې ورغږ کړ.

ـ ریښتیا دا نوروته ووایه چې تیار اوسي.

د عیدگل له وتلو سره سموت او ورسره دوه کسه د کلا په دروازه راننوتل.

د هاشم زړه په ټوپونو شو غوښتل یې چې مخې ته ورمنډه کړي. خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې ټینګ کړ او د نسوارو په قطي یې ځان بوخت کړ. داسې یې وښودله چې ددوی په راتګ نه دی خبرشوی.

صالح له دروازې پرې غږ کړ

ـ قوماندان صاحب لکه چې ته هم غرمه نه وې ویده شوی.

ـ په ویده وم اوس را پورته شوم لمونځ او اودس مې وکړ.

هاشم درواغ ویل نه ویده شوی و اونه یې اودس کړی و.

درې واړو د برستنو بالښتو ته ډډه ووهله اوپښې یې وغځولې. د هاشم زړه طاقت ونه کړ سموت ته یې مخ ورواړولو:

ـ د تندې له ګونځو خودې معلومیږي چې بیاتش لاس راغلی یې.

ـ همداسې یې درواخله.

هاشم سترګې برګې کړې په حیرانې یې وویل:

ـ ولې؟

ـ بس مطلب جمعه دین لا په هغه خره سپورو.

ـ څه یې ویل؟

ـ هغه پخوانۍ خبرې مطلب لور مې وره ده. قوماندان صاحب یې د پلار په ځای دې پوه شوې که پوه نشوې مطلب زه مې لور اور ته نه اچوم.

د هاشم رنګ تور واوښت!

ـ ددې سرې مرګ راغلی دی.

برات چې پښې یې غزولې وې خپلې پښې یې راټولې کړې وې ویل:

ـ والله قوماندان صاحب چې هرڅومره مو ورته وویل له خپلې خبرې نه واوښت.

بیایې دابل نه مخ ورواړاوو:

ـ که څنګه صالح ته خو ولید؟

ـ هو یره زه چې ورته ګورم دا خر به په اسانه په دې پله تیر نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان هاشم سترګې برګې کړې:

ـ دې خره ته خدای سوټی (لرګی) پیدا کړی دی چې یو دوه یې په دې ملا ووهې پخپله به تیر شي. که څنګه براته؟

ـ ما چې ولید زړه مې نه مني چې هو دې کړي.

ـ داسې به یې لارې ته برابر کم چې ته ووایې شپاړس.

سموت په نصیحت ورته وویل:

یره قوماندان صاحب که زما منې تیر شه له دې غوړې ښوروا، پوه شوې که پوه نشوې.

ـ دا داسې ښوروا نه ده چې سړی دې ترې تیر شي.

صالح له هغې خوا پرې را غږ کړ:

ـ والله مور په لاره همدا سره وویل جمعه الدین یې نه مني چې نه یې منی ته ترې تیرشه.

قوماندان په غوصه شو:

ـ نن خو ټول یو ډول خبرې کوئ، خدای دې خیر پیښ کړي بل چا خوبه لونګی نه وي درته منلې.

سموت وویل:

ـ قوماندان صاحب تاته خو معلومه ده مطلب چې سر مې وغواړې هم دریغ به یې نه کم پوه شوې که پوه نشوې خو دا سړی چې مور پخوا هم ورسره خبرې کړې وې مطلب نن مو هم ولید زړه مې نه مني چې لارې ته راشي.

برات په تائید وویل:

ـ سموت رښتیا وایې پریږده قوماندان صاحب جنګکی خو کمې نه دي خدای هم ښه ځوانی درکړې هم ښه هستي. ته امر وکه تر بیګا پورې به لس دغسې جنګکیانې درته کینوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم له اسویلي سره وویل

ـ هی هی برات ګله اوس موږ او تاسي خپل سره ناست یو تاسي نه ده لیدلي ماچي لیدلي بس خدای پاك همدا یوه جوړه کړي ده. داسي سترګي خدای ورکړي چي له سړي څخه دنیا او آخرت دواړه هیروي.

سموت وویل:

ـ قوماندان صاحب مطلب خلك به وایي چي دوه ښځي یي لرلي بله یي هم په زور وکړه.

ـ زه به څه کوم هغه دوه وچي وزي، چي نه یي شیدي شته نه یي غوښه د خوراك ده.

دواړو یو بل ته سره وکتل:

هیڅا څه ونه ویل، ټول چوپ و. ښه شیبه یوه هم خبري نه کولي.

قوماندان هاشم وویل:

ـ چي یوځل یي لاس شاته وتړئ او زړي کلا ته یي راولئ پخپله به لاري ته سم شي.

برات وویل:

ـ ته ښه وایي چي زور ورښکاره نه کړو نه یي مني.

سموت څټ وګراوو ویي ویل:

ـ زړه په زور لاسته نه راځي. پوه شوي کۀ پوه نشوي.

رحمان با با څه ښه فرمایلي دي:

ما پـه زور کـلی آبـاد لـیـدلی ندی

هیڅ ظالم مې په زړه ښاد لیدلی نه دی

قوماندان قهرجنه خندا وکړه:

ـ نو څه وکړم کوډي پري وکړم؟

سموت د پخوا غوندي ونه وبریده او په پوزخند سره یي وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ كه كوډې كوې نو په لور يې وكه پوه شوې كه پوه نشوې مطلب ته پې مين يې او هغه لا خبره نه ده.

قوماندان هاشم په ځواب كې يوائې وويل:

ـ سموته!

دې يوې كليمې ټول پخپل ځاى كينول. يوه هم څه ونه ويل، نه چا بيا ورته نصيحت وكړ او نه يې پخپله خبره ټينگار وكړ.

څوشيبې ټول چوپه خوله ناست ول. وروسته يويو له كوټې ووتل.

قوماندان هاشم هم څوشيبې وروسته د كلا انگړ ته راووت، په انگړ كې يوې بلې خواته وگرځيده، له چا سره يې خبرې نه كولې.كه به چا سترې مه شې هم ورسره وكړه يوازې به يې د سرپه اشاره ځواب وركړ.

عيدگل يې ترشا روان و، قوماندان هاشم د يوې دروازې په لوري ولاړ عيدگل ته يې مخ راواړاوو:

ـ ولاړشه. هغه خنځير راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم څپرکی

باران نوی دریدلی و. په پاخه سرك ځای ځای اوبه ډنډ ولاړې وې. ملوك د روغتون د دریم پوړ په کړکۍ کې ناست و. په سرك يې د موټرو او لارویانو د تګ راتګ ننداره کوله. په سرك تیریدونکیو پسې به یې تر هغو کتل چې له سترګو به الونیا شول. د کړکۍ د خلاصې پلې په ائینه کې یې وکتل. ږیره یې رسیدلې وه یو دوه سپین ویښتان یې پیدا کړل. ویې نیول، کش یې کړل خو ویې نه ایستل.

دکړکۍ د پلې په ائینه کې یې ګډوډ تصویرونه لیدل. پله یې په لاس تکیه کړه. ښه ورته ځیرشو خو ویې نه پیژندل سترګې یې د لاس په شا وموښلې. په هینداره کې تصویرونه یو په بل اوښتل. ملوك په ځیر ځیر ورته وکتل خړپړ کلی. د اور لمبې او لوګی. د الوتکو تصویرونه. شنه فصلونه او وربانده سرې پرخې پرتې او په دې ټولو کې د خمارې تت تصویر په ویښو سترګو د خوب نړۍ ته بوت.

ملوك خپل سر په لاسونو کې ونیو. د سر ویښتان یې ګډوډ کړل. لاندې یې د ښار واټونو ته وکتل. هلته وړاندې په پارك کې ښځې او نارینه ګرځیدل ماشومانو لوبې کولې د روغتون څنګ ته له هوټل نه د سندرو غږ راته.

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنګ شي کابله بیا نه درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پارك كې خلك خوشحاله معلوميدل، خندل يې ده ته داسې معلوميدل لكه چې ټول په ده پورې خاندي لكه چې په خلكو يې خوښي نه لوريږي ژر يې مخ بلې خواته واړاوو.

د هوټل د ټايپ د سندرو آواز اوريدل كيده ټايپ كومه بله سندره غږوله خو د ملوك غوږو ته هغه پخوانۍ سندره راتله:

سپينې خيمې په پاكستان ولاړې دينه

بيا نه درځمه وه رنګ شي كابله بيا نه درځمه

ملوك له اسويلي سره وويل:

بيانه درځمه، مور مې هم يوازې پريښودم، د مور د مرګ خبر چې څو ورځې د مخه نظر محمد ورته راوړی و بې سيكه كړی و، نظر محمد چې دبل كلي و، څو ورځې د مخه دلته راغلی و، يوازې دومره خبر و، چې د ملوك مور مړه شوې، نور يې نه له ناروغۍ خبر و او نه ددوی د كور له نور احواله. نظرمحمد داهم ويلی و، چې كلي ته دده د مرګ آوازه تللې ده.

ملوك په كوټه كې يوې بلې خواته وګرځيده، نن د مهاجرينو د روغتون دا كوټه له ناروغانو تشه وه، د كړكۍ خواته ودريده، په هغو ځوانانو يې كينه راغله چې كتابونه يې په لاسونو كې ول، او ښوونځيو ته روان ول.

روغتون ته مخامخ د ښوونځي د درسونو د پيل زنګ ووهل شو، ټول د خپلو ټولګيو په لوري ولاړل، ملوك ته د باتور ښوونځې ورياد شو چې ګروپ يې د شپې په بمونو والوزاوو، ملوك په هغه شپه خپل ی ځانه يې بد راغلل. د كړكۍ دخلاصې پلې په ائينه كې يې ځان ته بد بد وكتل بيرته يې مخ ترې واړاوو.

خو بيرته يې له روسانو سره جګړې ورياديې شوې، هغه ورځ چې د روسانو لويه قوا يې پسې واخستله. خوشحاله شو. ځان به لوی اتل ورته ښكاره شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به یې خپلو زحمتونو ته پام شو. لوړې، تندې، د هاشم او غفار جګړې ....

کله کله له سرې د فکرونو لړۍ وشلیږي، د ښو فکرونو د پښو پلونه ترې ورک شي، ښې او بدې خاطرې یې په یوه وار ذهن ته راځي. ملوک نن همداسې و، د ذهن په آسمان به یې د کرکې وریځې راخورې شوې، زړه یې غوښتل خپل ماشیندار ورسره وای، له دې دریم پوړ نه یې د ښار په خلکو ضربه کړې وای، دا لویه نړۍ به ورته لویه هدیره ښکاره شوه، د خپلو ارمانونو قبرونه یې پکې لیدل. خو بیرته به یې دغو وریځو د زړه په دښتو، د مینې باران وا وراوو. خُماره بۀ ورپاده شوه، له ځانه سره یې وویل:

ـ هغه به هم وایی چې زه په دې دنیا کې نه یم.

ساعت ته یې وکتل یوولس نیمې بجې وې، پرون یې ورته ویلي و، چې نن غرمه به له روغتونه وزې، خو ډاکټران لا نه و راغلي.

ملوک پخپل چپرکټ اوږد وغځیده له ځانه سره یې وویل:

ـ که هغه نرۍ شین سترګې ډاکټره رانه شي، څرنګه به یې وینم. له ځایه را ولاړ شو په کوټه کې وګرځیده.

ـ کاپیره ځواني خدای ورکړیده.

د میز پر سر درمل یې سره راټول کړل، په الماری کې هم چې څه کالي و، په ګلدار دسمال کې یې غوټه کړل، بیرته پخپل ځای پریووت.

ژولیا له یوې بلې ډاکټرې سره را ننوته، ژولیا یې په ټنډه لاس کینښود، بلې ډاکټرې یې فشار وکوت، دواړو په انګلیسي څه سره وویل: ډاکټرې دوسیه واخیسته ووتله. ژولیا په یوه پاڼه څه ولیکل ملوک ته یې ورکړل ویې ویل:

ـ تاسې اوس بیخي جوړ یاست، هیله ده له موږ سره خپه شوی نه یې.

ملوک ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه به د تا نيکۍ ټول ژوند هیرې نه کړم.

د ژوليا سترګو ته ځير شو.

ـ ډيره ميربانه ښځه يې خو ارمان.

خبره يې وژوله نه پوهيده څه ووايي.

ژوليا په حيرانۍ ورته وکتل:

ـ ارما دڅه؟

ـ ارمان دا چې ته خو کاپيره نه وای.

ژوليا وخندل:

ـ کافير تاسې چاته وايا ست؟

ملوك بې واره وويل:

ـ مونږ کاپير هغه بولو چې له خدايه منکر وي.

ـ زه په لوی خدای(ج) ايمان لرم ترې منکره نه يم.

ـ عجيبه ده!

ژوليا وويل:

ـ دا څه عجيبه ده، د ځمکې د مخ ټول موجودات د خدای (ج) ثنا وايي او بيا انسان ته خو خدای پاك عقل ورکړی. دا عجيبه نده. عجيبه داده چې مونږ انسان ولې يو له بله کرکه لرو، ولې د کينو په ځای مينه نه کړو.

ملوك حيران حيران ورته کتل. وروستۍ خبرې يې خندا ور وستله، موسکی شو. شونډې يې بوڅې کړې. په کوټه کې بل څوك نه و. خو ده د ژوليا خواته په شونډو داسې اشاره وکړه لکه چې په کوټه کې نورو کسانو ته وايي:

ـ دا ګوره، له دنيا ناخبره ده. انسان داسې پاکه فيروزه ورته ښکاريږي. خبره نه ده چې دلته انسانان د ورونو وينو ته ترې ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملوك په زړه کې ډیرې خبرې وې نه پوهیده څه ووایي. ژولیا ته نږدې شو. نیغ یې د هغې سترګو ته وکتل:

ـ زه به دې ټول ژوند هیره نه کړم.

ژولیا له کړکۍ د باندې پارك ته کتل. ملوك غلی و. هیله یې لرله له هغې هم د مینې خبره واوري. خو ژولیا څه ونه ویل. ملوك ته یې بشکته پورته وکتل لیکه چې په کتلو کې وایي: «ته افغان یې افغان. ته په مینه څه پوهیږې. ورځه ورځه خپل مورچل ته ځان رسوه.»

ژولیا یوځل بیا ورته وکتل شونډې یې وښوریدې د ملوك زړه په ټوپونو شو. ژولیا یوازې وویل:

ـ مننه.

ملوك د هغې ځرځو شنو سترګو ته ځیر و. خو هغه څه یې پکې ونه لیدل چې تمه یې لرله. د هغې سترګو ورته وویل:

ـ ورځه ورځه مورچل ته ځان رسوه. تاسې د مینې لپاره نه د وینې لپاره پیدا شوي یاست. ورځه ورځه مینه له تا څه غواړي. مینه له تا څه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم څپرکی

پیره دار د کلاد کونج د ژورې کوټې دروازه خلاصه کړه. دا کوټه پخوا د ازوغ او د ژمي د لرګیو لپاره ځانګړې شوې وه او حاجي جانګل به د ژمي د لاندي د پسونو غوښې هم پکې ځړولې. له دغې کوټې څخه د کلا برج ته هم لاره تللې وه، چې د قوماندان هاشم مخصوص زندان و.

بل پیره دار د برج د خونې دروازه هم ورته خلاصه کړه.

کوټه تیاره وه، یوازې د برج له دوهم پوړ څخه د راپرې شوې درځې له لارې رڼا راتله.

په کوټه کې پروت بندي چه لاسونه او پښې یې په سپین پړي تړل شوې وې د قوماندان په لیدو کوښښ وکړ چې له ځایه جګ شي خو ویې نشوای کولای.

قوماندان پهره دار ته مخ ورواړاو:

- دا نور بندیان مو څه کړي دي؟

- صایب هغه مو زړې کلا ته ولیږل.

- هوم، نو ولې؟

- تاسې ویل صایب.

زړه کلا په حقیقت کې د قوماندان هاشم وژنتون و، چې چاته به یې په زړه کې تیره کړه نو لاس به یې شاته وروتړل او د شپې به یې زړې کلا ته ولیږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د هرچا دا سندره زده وه:

لاس دې وتړه شاته | پېسې دې راکړه ماته
دنیا شوه درنه پاته | درځــه زړې کلا تـه

دعــاوې کــوه مــاتــه

قوماندان به پخوا چې د زړې کلا په باب د خپلو وسله والو کسانو رپوټ ته غوږ و، په ډېره مینه به یې د موسکا په بدرګه د هغو خبرې اوریدې او د ټولو جزئیاتو پوښتنه به یې کوله:

ـ ښه ښه څو کسان وو؟

ـ څنګه مو ووژل؟

ـ ګولۍ خو به مو ډیرې نه وي وربانديې زایه کړې؟

ـ د مرګ په وروستیو شیبو کې یې څه ویل؟

او دې ته ورته په لس ګونو پوښتنې، چې د ځواب په اوریدو سره به یې هاشم مخصوصه خندا وکړه.

خو نن یې چې د زړې کلا نوم واورید، چندان ښه نه وربانديې ولګیده. ځکه یې بیا پوښتنه وکړه:

ـ ټول مو زړې کلاته یوړل؟

ـ هوصیب.

قوماندان په غوصه وویل:

ـ بد مو کړي دي.

بندي ته یې مخ ورواړاوو:

ـ نوم دې څه دی؟

ـ خاوري ګلان.

ـ ام خاروې ګلان، هم خاروې یې هم ګلان؟

بندي څه ونه ویل، هاشم بیا پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم څپرکی

پیره دار د کلاد کونج د ژوري کوټې دروازه خلاصه کړه. دا کوټه پخوا د ازوغ او د ژمي د لرګیو لپاره ځانګړې شوې وه او حاجی جانګل به د ژمي د لاندې د پسونو غوښې هم پکې ځړولې. له دغې کوټې څخه د کلا برج ته هم لاره تللې وه، چې د قوماندان هاشم مخصوص زندان و.

بل پیره دار د برج د خونې دروازه هم ورته خلاصه کړه.

کوټه تیاره وه، یوازې د برج له دوهم پوړ څخه د راپرې شوې درځې له لارې رڼا راتله.

په کوټه کې پروت بندي چه لاسونه او پښې یې په سپین پړي تړل شوي وې د قوماندان په لیدو کوښښ وکړ چې له ځایه جګ شي خو ویې نشوای کولای.

قوماندان پهره دار ته مخ ورواړاو:

ـ دا نور بندیان مو څه کړي دي؟

ـ صایب هغه مو زړې کلا ته ولیږل.

ـ هوم. نو ولې؟

ـ تاسې ویل صایب.

زړه کلا په حقیقت کې د قوماندان هاشم وژنتون و. چې چاته به یې په زړه کې تیره کړه نو لاس به یې شاته وروتړل او د شپې به یې زړې کلا ته ولیږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله دې سره يې بندي د سر تر ويښتانو ونيو. په بل لاس يې په خيټه کې په سوك وواهه.

يوازې يوه چيغه واوريدل شوه.

قوماندان بيا وويل.

ـ لکه چې نه سړې کيږې ها؟

بيا يې د هغه دواړه لاسونه د شا په خوا قات کړل او کې يې کاږل، بندي چيغه وکړه:

ـ اوف مه کوه مړ دې کړم.

هاشم يې لاسونه نور هم پسې تاو کړل، بندي چيغې وهلې.

قوماندان په قهرجن آواز وويل:

ـ خبرې وکه، د نر غوندې ووايه چې کمونيس يم. ټولو ته مالوم يې چې د کمونيستي سبق تا خلکوته ورکاوو، باچاته نه يې مالوم.

چې وې ليدل بندي څه نه وايي په نرمه لهجه يې ورته وويل:

ـ که ته وايې چې په پته خوله به خلاص شم، نه خلاصيږې او چې ووايې دا مې قول دی چې ژوندی دې پريږدم.

هاشم د قول په دود لاس ورنه کړل ځکه چې لاسونه يې دده په لاسونو کې و او وار په وار يې تاوول بندي يوازې چيغې وهلې. د هغه چيغو قوماندان لاپسې عصباني کړ غيږ يې ورکړه ځای په ځای يې را ځملاوو. په خيټه يې کيناست او ترستوني يې ونيو په زړغوني غوندې غږ يې ورته وويل:

ـ اوس وايې که نه ها؟

ـ د بندي له خولې ووتل:

ـ هو هو زه حزبي وم. مړ مې که. ولې راته گورې.

له دې سره يې هاشم ستونی پرېښود د دروازې خواته کيناست په سترې ساه يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ماته مالوم وې خو بس ما ويل يو واري ستا له خولې هم واورم.
ګلان هيڅ ونه ويل.
هاشم له ځايه را ولاړ شو دروازه يې خلاصه کړه چې ويې ليده پيره دار ولاړ دی منت يې پرې وکړ:
ـ ولې دلته ولاړ يې، ځه دباندې د هغې بلې کوټې مخې ته ودرېږه.
دروازه يې بيرته وتړله د ګلان ترڅنګ کيناست:
ـ ډوډۍ دې خوړلې ده؟
ـ هو.
ـ چای مای څه شی خورې؟
ـ يه.
ـ ګوره ډارېږه مه، ماخو پيژنې زه دلته قوماندان يم، زما له امره پرته مرغۍ هم پر نه شي وهلای، څوك به ګل هم درپورې نه کې.
بندي سترګې راپورته کړې په ناباوري يې ورته وکتل.
قوماندان دده د ډاډ لپاره پسې زياته کړه:
ـ په ما باور وکه، غولوم دې نه، زما خبره خبره ده، چې درته ومې ويل څه نه درته وايم بس سرې سترګې ګرځه .
لاس يې وراوږد کړ د هغه يې ساه لاس يې په لاس کې ونيو وې ويل:
ـ پکت (فقط) ماته قناعت راکړه، ولې کمونيست شوی وې؟
ـ زه کمونيست نه يم پاك مسلمان يم.
ـ بسلمان به يې يا به نه يې خو ماته کمونيستي راوښيه.
بندي په تعجب ورته وويل:
ـ څنګه يې دروښيم زه زه ....
قوماندان يې خبره په خوله کې وروچه کړه:
ـ په څنګه منګه دې نه پوهيږم ماته صاف بيان وکه، سم سيي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صحیح) راته ووایه چې سړی څرنګ کمونیس شي.

بیایې پورته د کوټې بازوانو ته وکتل داسې لکه چې شماري یې، پسې زیاته یې کړه:

ـ هو ماته وښیه چې سړی څرنګه کمونیس کیدای شي، څرنګه د ګناوو په کولو کې بې باکه واوسي.

بندي په ټیټ غږ وویل:

ـ زه والله که پې پوهیږم څه به درته ووایم.

ـ والله که پوهیږم، والله که پوهیږم د سپي زو، زه درته وایم ماته لاره راوښیه او ته ځان خلاصوې.

بیا ورنږدې شو سترګې یې تنګې کړې لاس یې د هغه په اوږه کیښود.

ـ ماته لاره راوښیه، چې سړی څرنګ کمونیس شي، څرنګ بې خوده شي او په دې باور پیدا کړي چې نه سوال شته نه ځواب، لکه چې دلته پوښتنه نشته هلته هم نشته.

چې بندي څه ونه ویل، دی شاته ولاړ دیوال ته داسې ودریده لکه یوم، متې او سر یې په دیوال پورې ننښتې او پښې یې له دیواله لرې ایښې وې په ارامه لهجه یې وویل:

ـ ووایه مه ډاریږه، ستا غږ له ما پرته هیڅوك هم نه اوري، په ما باور وکه، ما جذب که، ماته قناعت راکه. داسې څه راته ووایه چې زړه مې پې قرار شي.

له دیواله بیرته د کوټې د غولي منځ ته راغی، د بندي په اوږو یې لاس کیښود ویې ویل:

ـ ترتا مې قربان کړې، هیڅ چرت مه خرابوه، څوك به چپ هم درته ونه ګورې، هغسې چې زه درسره کمك کوم ته هم کمك را سره وکه ما له دې عذابه وباسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بندي په تعجب او پوښتني په ډول ورته وکتل ده ورته وویل:

هو دا څو شپې مې یوناپیژندل شوی عذاب ځوروي. خلك ما یو بختور سړی بولي. چې قدرت لرم. پیسې لرم. ښځې لرم. او هرڅه لرم خو دوی خبر نه دي چې په ما څه تیریږي.

په ژړغوني غږ یې پسې زیاته کړه:

ـ دوی څه خبر دي چې په ما کې وینه وچه ده. ورځ خو لا ښه ده، اوف زما شپه دې خدای نامې بنیادم ته نه وروینې. دا هم زما گناه ده یو وخت مې ویل کاشکې ورځ نه وای سر او کال شپه وای، هغه وخت مې د شپې کارجوړ و، دا قدرت او هستي چې وینې ټول مې د شپې په لاس راوړي ځکه مې شپه خوښیده.

خواوس، اوس چې شپه رانږدې کیږي زه وایم کاشکې مړشوی وای.

بندي ته یې د کیناستو اشاره وکړه پخپله هم بندي ته مخامخ کیناست لکه چې خبره یې هیره کړې وي، تندی یې په لاس ټینګ ونیو څو شیبې چوپ و. لکه چې یو څه ورپه یاد شوي وي.

سریې را پورته کړ:

ـ هو ورځ . ورځ ښه وي. دا ژوندي خلك وینم او ددنیا له شرمه زه هم ګرځم. امرونه کوم. پیسې ګټم. او د ژوند لپاره نوي فکرونه کوم.

خوشپه. اوف شپه.

ښی لاس یې موټی کړاو تندي ته یې تکیه کړ:

ـ د شپې بل وړ خوبونه وینم. داسې ځورونکي خوبونه چې خدای دې ترې وساته.

ددروازې خواته ولاړ دروازه یې خلاصه کړه. چې وې لیدل څوك نشته بیرته یې وتړله. ګلان ته نږدې کیناست په ټیټ غږ یې ورته وویل:

خوبونه نه دي خپسې دي. تمامه شپه مې په خوله بلا لاس را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایښې وي، چیغې مې څوك نه اوري رنګ رنګ بلاوې وینم. ډاریږم. زړه مې چوي.

بندي چوپ و. هیڅ یې نه ویل. قوماندان هاشم ته ځیر و.

د هاشم ده ته پام نه و، په کوټه کې یوې بلې خواته ګرځیده. بیرته راغی د بندي مخې ته په پلترۍ (چارزانو) کیناست:

- پخوا به خلکو ویل ښیښکې دینداره او ښه خلك ځوروي، نو ته وایه چې دینداره خلك ځوروي نو بیا له ما څه غواړي ما ولې نه پریږدي؟

بندي سر وښوراوو، چې نه یې د نفې مانا لرله نه د تائید.

قوماندان لګیاوو:

کاشکې یوازې ښیښکې وای رنګ رنګ بلاوې په رنګ رنګ جامو کې راځي

ملا صاحب وایي چې دا د دغو مړو ارواوې دي چې ما وژلي دي. چې ورته وایم څه وکم، وایي خیراتونه وکړه. خیراتونه مې وکړل غوایې مې حلال کړل پسونه او وزې مې حلالې کړې.

بلاوې کمې نشوې اوس خو لا د غویو او وزو په جامو کې هم راته راځي.

قوماندان له جیب څخه د نسوارو ډبی راویوست په کیڼ ورغوي کې یې واچاوو د ښي لاس په یوه ګوته یې له شاو خوا سره راټول کړل.

- ملا هم رېښتیا وایي. هغه خلك چې ما وژلي دي. د شپې ډله ډله راځي. چیغې وهي نه پوهیږم څه وایي. څه غواړي؟

نسوار یې خولې ته واچول په ډکه خوله یې وویل.

- مړه خوځه کوي. هغه ژوندي چې د ورځې مې له سیوري ډاریږي د شپې هغه هم راځي او ما ځوروي.

نسوار یې یوې خواته تف کړل وې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بیګا د ولي محمد مور په تورو کالو کې راغله ترستوني یې ونیولم چې هرڅومره زور مې کاوو ځان مې نشوای ترې خلاصولی.

نه پوهیږم په هغه جان (جهان) به مې څه حال وي.

په دې دنیا خو د هیڅ شي په خوند پوه نه شوم. نه ډوډۍ نه میوه هیڅ شی خوند نه راکوي بس هسې خیټه ډکوم.

دا بله ښځه مې هم اوس ترپام بده ده. بس لکه بلا چې وینم.

قوماندان همداسې لګیا و. دې ته یې پام نه و چې مخاطب یې خبرې اوري که نه. بس داسې ګڼه و لکه چې د عمرونو عمرونو ورك شوی دوست یې پیدا کړی وي ورته د خپل زړه غوټې پرانیزي.

په شونډو یې نرۍ موسکا ښکاره شوه ګلان ته نژدې شو وې ویل:

ـ هو ریښتیا په دې ټولو تیارو کې یوه رڼا هم شته که یې لاس ته راوړم شپې به مې رڼې شي.

قوماندان خوله په خوند سره خوځوله. داسې لکه چې په خوله کې یې شیریني یا بل خوږ څه وي. ژبه یې په دواړو شونډو راتیره کړه وې ویل:

ـ یو وار مې لیدلې ده. زړه مې پسې تللی دی څرنګه یې چې نوم خماره ده. هغسې خمارې سترګې لري. جمعه الدین مې مخې ته نشي دریدلای. حتماً یې لاس ته راوړم که نه وي....

خپله خبره یې همدلته پرېښوده. ګلان ته یې نیغ وکتل:

ـ ولې څه نه وایې؟

څه ووایم صیب.

قوماندان یې سترګو ته ځیر شو

ـ دا ووایه چې ته هم لکه زه داسې ډاروونکي خوبونه وینې؟

ـ یه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان هاشم په ناباوري سره وویل

ـ رښتیا وایې؟

ـ دغسې خوبونه مې تر اوسه ندي لیدلي.

ـ اپرین. ولې دې نه دي لیدلي؟

ـ نه پوهیږم.

ـ قوماندان خپل څټ وګراوو. په خوشحالۍ یې وویل

ـ زه پوهیږم ، زه پوهیږم ته ځکه دا خوبونه نه وینې او ځکه نه ځوریږې چې ته بې باوره یې. که باور هم لرې هغه د بلې دنیا په نشتوالي باور دی.

بیایې وپوښتل:

ـ دغسې نه ده؟

ـ یه.

ـ تا څومره خلك وژلي دي؟

ـ ما؟

ـ هو ووایه څو کسه دې تر اوسه وژلي دي. شمېر یې درته معلوم دی که زما غوندې یې؟

بندي په زاریو وویل:

ـ والله که مې څوك وژلي وي.

ـ زه له تا تحقیق نه کوم تحقیق داسې نه وي. هرڅومره دې چې وژلي دي هغه ستا کار دی ماته دومره ووایه چې د چا اروادې ځوروي که یه؟

بندي سرټیټ اچولی و لنډ ځواب یې ورکړ:

ـ یه.

ـ بس ما ته همدا راوښیه چې څنګه سړی ځان له عذابه خلاص کړي.

بیایې په زاریو ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملايانوته ورغلم. زيارتونو ته ولاړم. خيراتونه مې وکړل په شپو شپو ويښ پاتې شوم. بيا هم هغه عذاب هغه تورې بلاوې. اوس يوازې ته پاتې يې

بندي پوښتنه وکړه:

ـ نو زه غريب به څه وکم؟

ـ ته راسره کمك وکه ما له عذابه خلاص کړه داسې لاره راوښيه چې ستا غوندې نور زه هم بد بد خوبونه ونه وينم.

بندي وويل:

ـ زه به څه ووايم؟

قوماندان بد بدورته وکتل. لکه چې په کتلوکې وايي:

ـ له تا هم څه شی جوړ نه شول.

خودا خبرې يې له خولې را ونه وتلې. بندي يې ترګريوان ونيوله ځايه يې په شدت سره راپورته کړ په بل لاس يې د هغه ستونی ټينګ ونيو:

ـ ووايه ژر راته ووايه. ولې سم دم نه راته وايې؟ دا هم ټول له بې غيرتي نه وايې په زړه کې ډيرې خبرې لرې.

بندي هيڅ ونه ويل. آن د هغه له لاسونو څخه يې د خپل ستوني د خلاصولو هڅه هم ونه کړه هماغسې غلی ولاړ و. هغه د چا خبره چرت يې هم نه خراباوو. خو قوماندان يې په دواړو لاسونو په ستوني زور راووست:

ـ وايې که نه ها؟

له دې سره يې د ګلان سر په سختۍ سره په ځمکه وويشت په خيټه يې پښه کېښوده. غړ يې نور هم قهرجن شو داسې چې ګلان ته يې پوهيدل هم ګران و. بله پښه يې د هغه په ستوني کېښوده د ګلان سترګې زيږې زيږې راوختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین پړی یې چې څو شیبې د مخه د بندي لاسونه او پښې وربانديې تړل شوې وې راواخیست. قات یې کړ. د بندي په وهلو یې پیل وکړ. کله به یې په ملا کله په پښو واهه. بندي یوازې زګیروی کاوو.

چې ښه ستړی شو پړی یې لرې وغورځاوو د دروازې خواته ولاړ بیرته راوګرځید ګلان یې ترستوني ونیو راجګ یې کړ.

ـ نه وایې ها؟

له دې سره یې د سوکانو او لغتو په وهلو شروع وکړه. ترګریوان یې ونیو د کوټې له دیوال سره یې وواهه.

ـ غیږ یې ورکړه په ځمکه یې راوویشت.

بې له ځنډه یې بیرته راجګ کړ په ټول قوت یې سوك ورخطا کړ په پوزه یې وواهه. د بندي له پوزې وینو داره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوارلسم څپرکی

د وانه ښارګوټي په اډه کې موټر نه ول. ملوك يوه هوټل ته چې د لرګيو په تختو او سطرنجيو پوښل شوی و، ورغی. چای يې راوغوښت. د ځنګ سړي له خبرو پوه شو چې هغه هم په خپل موټرکې وطن ته ځي، ترې ويې پوښتل:

ـ د لارې ملګری دې پکار نه دی؟

ـ ولې نه خو ....

ـ خو مو مه پکې پيدا کوه. که په موټر کې ځای لرې زه به هم درسره ولاړشم. چې ډېره مې سودا ده.

ـ ځای شته. خو خبره دا سې ده، چې له ما سره په موټرکې مړی دی شپه په لاره کوم. د حکومت طيارې ګرځي چې موټر ووينې بمبارې پې کوي که ته راسره ځې دا خو به لاښه شي.

د چای له څښلو وروسته يې. تابوت د موټر په شاتنۍ برخه کې کېښود او روان شو[illegible] ملوك لومړی خبرې نه کولې. خو د قوماندان سيد محمد له خبرو پوه[illegible]ې له مړي سره د خپلوي اړيکې نه لري يوازې د هغه د ګروپ راکټ[illegible] . چې څو ورځې د مخه په جګړه کې ټپي او بيا د پاکستان په يوه ر[illegible]ن کې وفات شوی دی

ملوك له جيب نه د سګرېټو قوطی راويوست سيد محمد ته يې ونيو.
سيد محمد ورته وخندل سګرېټ دی که سګرټې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سګریټ دی زه د سګرېټو عادت نه لرم. یوازې په سفرکې مې سات پرې تیر وي. سید محمد له جیبه د چرسو ټوټه ورکړه ملوك د چرسو تلی میده کړ سګریټ یې تري ډك کړ. اوس نو تیاره ماښام و او ددوی ډاټسن (پایکپ) موټر د لویو غرونو په منځ کې لاره وهله. قومندان سید محمد هم په لاره د شپې کولو خبره هیره کړې وه. د موټر ټایپ سندره غږوله. دوی دواړو نور دا هیر کړی و. چې شاته د مړي تابوت پروت دی او هغه هم یو وخت ددوی د مورچل ملګری و. ټوکې وې خنداوه د چرسو دودونو د موټر سیټ په سر اخیستی و. قوماندان سید محمد خو به نسوار هم تر خپلو پښو لاندې توکول. ده ویل که د موټر ښیښه خلاصه کړې لوګی وزي او بیا به په د غو لږ چرسو ښه نشه نشي.

ده ژر ژر خبرې کولې ملوك ته یې د خبرو نوبت نه ورکاوو. په جګړه کې په خپلو کارنامو غږیده بیایې ورو ورو خبرې شخصي کیسو ته ورسیدې هریوه خپلې خاطرې بیان کړې سید محمد د خپلې زوړرتیا بیلابیل داستانونه بیان کړل بیایې په دغو نږدې غرو کې په لومړي مرکز کې د خپلو زړورتیاوو په باب ډارونکې کیسې وکړې

ـ څه څه مو ونه لیدل په اول کې زمونږ مرکز ددغه غره په ډډه کې په یوه پخوانی زړه کلا کې و. په هغه وخت کې زه د اوس غونډې قوماندان نه وم د شپې مې پیره کوله نیمه شپه وه توره تیاره وه یو تور وزګوری راغی خدای شته ډیر ترې وډار شوم یوځل خومې زړه و چې ډزې پرې وکړم

ـ ښه نو بیا؟

ـ بس خو ورمنډې مې کړې وزګوری مې په غیږ کې را واخیست او شاته مې واچاو. د مرکز په لوري راروان شوم په لاره ښه خوشحاله وم سباته به یې حلال کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ افرین بیا مو حلال کړ؟

ـ ته صبر دومره اسانه یې هم مه بوله په دې وخت کې که ګورم د وزګوړی پښې په ځمکه ښکیړي ګڼې. واخیستم چې شاته مې وکتل وزګوړی نه وو. یوه لویه توره بلا وه.

ـ وای!

ـ بس نو په هغه سات مې خوشی کړ او په منډه د یوې ډبرې شاته کیناستم که ګورم چې یوه توره بلا د یو جګ سپیدار غوندې زما په لوري راروانه ده.

ـ توبه مې دې وي خدایه.

ـ کلاشینکوف ته مې مرمۍ تیره کړه او په ضربه مې ودراو. بلا زما په خوا راروانه وه له تا یې څه پټه کم د شا په خوا مې را چاریار کړل ژبون مې وهل شوی و. نور مې په پښو کې د تللو توان نه و. د یوې بلې ډبرې شاته پټ شوم. خو بلا سوکه سوکه زما په لوري راروانه وه. کله به وړه شوه کله غټه. توره شپه وه نور اندیوالان ټول ویده وه. له ځانه سره مې وویل چې ترې خلاصید ای خو نشې نو کلاشینکوف مې پې ضربه کړ...

ـ افرین د نر زو.

ـ بس چې کلاشینکوف مې پې ضربه کړ د بلا له خولې داسې چیغه ووتله چې تر اوسه مې په ټول ژوند کې نه ده اوریدلې بلا نوره هم پسې اوږده شوه یوې بلې خواته تاو راتاو شوه...

ـ په دې وخت کې (ملوك) د موټر د شا له ښیښې نه وکتل چیغه یې له خولې ووتله.

سید محمد په وارخطایی پوښتنه وکړه:

ـ څه خبره ده لکه چې وډار شوې؟

ملوك چې د شا ښیښې ته یې کتل وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ م ... م. م. م مړې ...

سیدمحمد چې د موټر باډۍ ته وکتل له خولې یې چیغه ووتله

ـ خیر خدایه دا خو مړی را پورته شوی دی اوس به څه کوو؟

ـ هله موټر تیزکه.

ـ د موټر ښیښه پورته که چې له دې خوا را نه شي.

موټر یې نور هم تیز کړ نور یې د سرك لوړو او ژورو ته پام نه کاو (ملوك) د موټر دروازه ټینګه نیولې وه. موټر دومره تیزو چې ځان یې نشوای تکیه کولای. یوځل خو موټر له سرکه بلې خواته شو او نږدې و چې چپه شوی وای خو بیرته یې سرك ته سم کړ.

(ملوك) شاته وکتل مړی نور هم ددوی خواته رانږدې شوی و. د لاس په اشاره یې سیدمحمد وپوهاوو. موټر نور هم تیز شو. د موټر د مینځ د څراغونو اشارې یې مړې کړې.

(ملوك) د سترګو له کونجونو بیا شاته وکتل مړی ولاړو. او په دواړو لاسویې د موټر د سیټ بام نیولې و. په دواړو خولې را ماتې وې. یوځل خو د (ملوك) سر د موټر له چت سره ولګیده.

شاوخوا تپه تیاره وه اوس دوی د غره له تنګې راوتلي ول. څه شیبه وروسته (ملوك) وویل.

ـ ترڅوبه په دښتوکې منډې وهو تراوسه لا مانښام دی ګهیځ هم ډیر لرې دی.

ـ نو څه کوو؟

ـ نه پوهیږم.

ـ نه پوهیږې نور مې په لاسوکې دمه نشته. موټر دې زده دې؟

ـ نه.

له دې سره یې موټر نورهم چټك کړ خو د ملوك زړه طاقت ونه کړ بیایې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اخیر چیرې ځې؟ چې موږ خو مړی هم را سره ځي. چیرته به تړې خلاص شو.

سید محمد ورته وویل:

ـ اخیربه انشاء الله موټر یوځای چپه شي او که خدای کول دواړه به یکې مړه شو.

له دې سره یې موټرته بیا ایکسلیټر ورکړ موټر داسې و، لکه چې په هوا ځي. ملوك چیغې وهلې:

ـ مه مه مه ته څه کوې؟ ځان دې له غاړې دی که څه؟ اوس به موټر ګړنګ ته واچوې.

ـ څه وکم اخیرڅه لاره لرو؟ بیا یې سوړ اسویلی وایست: هی هی څه بې ځایه مړشوم.

څو شیبې غلې و بیا یې په ډك ستوني وویل

ـ بې عقل یم خر یم. په شپه کې څوك مړی بل ځای ته وړي؟

د موټر د سیټ بام په هیبت ناك آواز ودرببده. ملوك په لړزیدلي آواز وویل:

ـ مړی بام ټکوي. بل کار به وکړو.

ـ څه کار؟

ـ وبه تښتو.

ـ سید محمد ترخنګ ورته وکتل:

ـ د خدای ساده ځان په دغو خبرو خوشحاله وه. له مړي تښتیدی شې؟ چیرې به ځې؟

ـ د موټر دروازې به خلاصې کړو په رفتار کې به دواړه ځانونه غورځار کړو او په یوه خوابه منډه کړو.

ـ هوم دا خو دې بده خبره ونه کړه. خو دلته نږدې کلي نشته. تر دې کنډو چې واوړو دغه چل به وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د سیټ بام هماغسې په درزا و.

چې له کندو تیر شول دواړو په یوه وار له موټره ټوپ کړل. شاته یې ونه کتل د شمال په لوري یې منډه کړه. سید محمد شاته وکتل له خولې یې چیغه ووتله هغه لیدل چې مړی کفن په سر په دوی پسې منډې وهي. د سید محمد له پښې یوه څپلۍ لویدلې وه بله ده پخپله وغورځوله. دوی نور شاته نه کتل. کله به ولویدل بیرته به راپورته شول. په کلي کې د سپو غپا ددوی لپاره لوی زیری و. چې کلي ته نږدې شول په زوره زوره یې چیغې کړې.

ـ مسلمانانو د خدای پار دی.

خود کلي له خوا کوم ځواب نه اوریدل کیده. دوی هماغسې په منډو ول او چیغې یې وهلې. د کلي منځ ته رسیدلي ول. له شاو خوا کورونو سپو ورته غپل.

کلیوال راووتل یوې بلې خواته چیغې شوې. د یوې کلا له برج نه خو چا ډزې هم وکړې سید محمد د خلکو منځ ته ورمنډه کړه.

ـ مه مه مړ م مړی ....

د کلي خلک پرې را ټول شول. خو دده له خولې نامفهومه خبرې راوتلې. چې څوک نه وربانده پوهیدل. په دې وخت کې ملوک هم را ورسیده. خلک په هغه ورټول شول په وارخطایي یې ورځخه پوښتنې پیل کړې.

ـ څه خبره ده؟

ـ له کومه راغلئ؟

کلیوالو پرله پسې پوښتنې کولې.

ـ تاسې څوک یاست؟ چېرې ځئ؟

خو په ځواب کې یې یوازې ام. م. م. ړ. ړ. اوریدل چې هیڅوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورباندې پوهیدل. د ملوك هم زبون وهل شوی و. ترخوله یې غر نه خوت یوازې یې شاته اشاره کوله.

له هغې خوا مړي منډې راوهلې. خو اوس یې کفن نه و اغوستې یوه کلیوال ځوان پرې ډزونه وکړل. مړی په ځمکه ولوید. خلك ورغلل له نورو کورونو هم ځراغونه راووتل. نږدې ټول کلیوال راوتلي و. ټول د مړي په خوا ورغلل. هغه د کلي مخ ته په وچه ویاله کې پروت و. معلومه شوه چې په کینه پښه لګیدلی دی.

څو کسو راواخیست او جومات ته یې یووړ. سید محمد او ملوك جومات ته نه تلل. سید محمد د شا په خوا زورونه وهل:

ـ نه نه هغه هغه م. م مړی دی.

یوه کلیوال په غوصه ورته وویل:

ـ وشه مړ نه دی. هسې مازې په پښه لګیدلی دی.

ـ نه. نه. نه مه مه مړی .... دی ز ززه نه ....

خو خلکو په زور د جومات په خوا ټیله کړل. دواړه .... د جومات د دروازې ترڅنګ پریوتل

یوه د زخمي پښه تړله. زخمي زګیروی کاوو. دوی دواړو په ډار ډار ورته کتل. ملوك او سید محمد یو بل ته کتل او په کتلو کتلو کې یې له یو بل نه د پیښې وضاحت غوښت. نه پوهیدل چې څه پیښ شوي دي. سید محمد زړ نازړه. د زخمي خواته وروڅکیده. له لرې یې پرې ژغ کړ:

ـ روزي خان یې؟

چا ځواب ورنه کړ. سید محمد بیا وویل:

ـ زوی مړیه ته خو مړوې.

زخمي په غوصه وویل:

ـ پلار به دې مړ وي. مړی په موټر کې پروت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیري زخمي ته مخ ور واړاوو:

ـ نا، ته له دوی سره نه وې؟

ـ ولې نه وم ددوی په موټر کې وم

ملوک ورته وویل:

ـ دا ته څه ګډې وډې وایې کله له موږ سره وې.

ـ ما په هغه بل کلي کې لاس درکړ. خو تاسې موټر ونه دراوو، د هغه پټې خواته تاسې موټر سوکه کړ ما هم د موټر منځ ته درټوپ کړ.

سید محمد وویل:

ـ په موټر کې مړی و.

ـ هو زه هم د مړي خواته کیناستم.

ـ ښه نو بیا؟

ـ بیا چې تاسې موټر تیز که. زه هم وډار شوم چه ونه لویږم، چې هرڅومره مې تاسې ته چیغې وهلې او موټر مې ودرباوو تاسې په لا موټر تیز که.

ـ چې موږ موټر ودراو او دې خواته م رامنډې کړې تا ولې منډې راپسې وهلې؟

ـ نو تاسې ولې منډې وهلې؟

ـ موږ له تا منډې وهلې. موږ ویل مړی را ژوندی شوی دی.

زخمي وخندل:

ـ ما ویل تاسې کوم څه لیدلي دي ما هم له همدې ویرې منډې وهلې.

ټولو وخندل.

سید محمد څټ وګراوو. په جومات کې په پرتو سل [۱] وښویې ځان بوخت کړ. له ځان سره ویبونګیده.

---

[۱] سل وانښه د شولو وانښه دي چې ځینې په جومات کې د فرش کار ترې اخلي

ملوك لرپه غوصه ورته وويل:

ـ نو تاڅه بلا غوښتله چې له موږ سره په موټر كې سپريدې؟

ـ زه د خپلې خور كره تللى وم. بس ما ويل چې خپل كلي ته ځان ورسوم.

سپين ږيري په ډاډينه ورته وويل:

ـ خيردى بلا وه بركت يې نه و.

د ډوډۍ له لوښـو سره يوځاى د چاى پتنوسونه هم راوړل شول او دوى غلي د ډوډۍ په خوړلو لګيا شول.

☆ ☆ ☆

د ملوك د ما ما كلى د غره په لمنه كې و. دى په اټكل تر دې ځايه را رسيدلى و په يوه نيم كوركي د سپي غپا اوريدل كيده. خوشبيې د كاريز په غاړه كښناسته بيرته د باغچې له ديوال سره روان شو. د سهار رڼا په خوريدو وه د آغا محمد د كلا مخې ته د لوخ كاريز په غاړه ودريده نه پوهيده څه وكړي. كه دروازه وټكوي او ناڅاپي ورسره مخامخ شي څه به ببنى شي. خوشبيې وروسته د لويې دروازې د شا ځنځير د خلاصيدو غږ واوريدل شو. يو د ټيټيې ونې سرې راووت. په لاره داسې روان و. لكه چې بوټونه يې په پښو كې آزاد وي او كوښښ كوي له پښو يې ونه ايستل شي. ملوك وپيژاند. له ځانه سره يې سوكه وويل آغا محمد ماما. آغا محمد دده په لوري راروان و. ملوك د كاريز د پاټ بلې خواته كيناست آغا محمد ګودر ته كوز شو. اودس يې وكړ. په څادر يې خپل مخ او لاسونه وچ كړل. له جيب نه يې ساعت راويوست په لاس يې وتاړه.

ملوك هم ورو ورو دده په لوري ور روان شو. چې ورنږدې شو پرې غږ يې كړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما ما!

آغا محمد يوې بلې خواته وکتل. ملوك يې وليد خو ويې نه پيژاند

ملوك چې ورنږدې شو ژړا ته په نږدې غږ يې وويل:

ـ ما ما ته يې؟

ـ ته څوك يې ها ګوا مانا څوك يې؟

ملوك له هماغه ځايه پرې غږ کړ:

ـ زه ملوك يم ما ما!

آغا محمد په وارخطايي او شکمن انداز ورته وويل:

ـ ملوك؟ کوم. کوم ګوا مانا څه وايې کوم ملوك؟

ـ زه يم ما ما ولې مې نه پيژنې:

او له دې سره يې په آغا محمد غېږ را تاو کړه.

آغا محمد زړه نا زړه غېږ ورکړه په روغبړ کې يې په وارخطايي ورته وويل:

ـ والکه ته څوك يې. دا څه سره وايې؟

ځان يې لږ ترې لرې کړ او څيرې ته يې ځير شو.

ملوك ته ژړا او سلګيو د خبرو مجال ورنکړ يوازې يې وويل:

ـ ما ما. ما ....

آغا محمد رډ رډ ورته کتل.

ملوك خوريي يې؟ خدايه دا څه وينم.

ـ ما ما!

آغا محمد بيا ښکته پورته ورته وکتل.

ـ توبه مې دي وي خدايه ته خومې وې. لا اله الا الله محمد رسول الله. دا څه وينم.

او له دې سره يې ملوك بيا ټينګ په غېږ کې ونيو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ساعت دواړو په غېږو کې سره نیولي ول. خبرې یې نه کولې یوازې یې د سلګیو آواز اورېدل کېده.

آغا محمد ورو ورته وویل:

ـ یا خدایه پاکه دا څه وینم.

بیا یې په ځیر ځیر ورته وکتل:

ـ راځه راځه چې کورته ولاړشو.

دواړه د کور په لوري روان شول.

میرمن یې په دالان کې د چای په تیارولو بوخته وه چې له آغا محمد سره یې بل سړی ولید د تناره په غاړه کیناسته مخ یې پټ کړ.

په نیمکش پلو یې ددوی خواته راوکتل. حیرانه وه چې خاوند یې ولې ونه توخیده هسې نه چې کوم خپلوان یې وي.

دا په دې سوچونو کې وه چې آغا محمد پرې غږ وکړ:

ـ ښځې زیرې مې درباندې ...

خوناڅاپه یې خپله خبره پرې کړه، پخپل ذهن کې په مناسبه خبره پسې ګرځیده هسې نه چې د ملوك ژوندیتوب او راتلو یو له یوه غږ ورباندې بل ډول تاثیر وکړي.

خپله خبره یې داسې پسې تکمیله کړه.

ـ راځه کوټې ته راځه چې له نوې خوشحالي دې خبره کړم میرمن هماغسې د تناره په غاړه ناسته وه.

په دوی پسې راغله خود دالان په وره کې ودریده. آغامحمد په بیړه بیرته راووت.

او په آرامه لهجه یې وویل:

ـ ښځې چه نه اورې هغه به واورې.

ـ څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملوك خوريې ژوندی دی.

ـ دا څه وايې؟

ـ راځه وې ګوره.

میرمن یې هیڅ ونه ویل ځای په ځای کیناستله.

آغامحمد منت پرې وکړ:

ـ جګه شه ولې دې ویانې ووتې؟

ـ وی، سړیه

ـ څه بلا ووهلې جګه شه ګوا.مانا ورشه پوښتنه ورسره وکه.

ښځې په ناباوري وویل:

ـ ریښتیا وایې دا ملوك دی؟

ـ نو څه غلطوم خودې نه.

ښځې په ساده ګي وویل:

ـ ابله ورځ یې قبر ته ورغلې وم قبر یې روغ جوړ و.

آغا محمد په غوصه ورته وویل:

ـ ډیرې خبرې مه کوه ګوامانا ورشه پوښتنه ورسره وکه ګوا مانا مړ

راژوندی شوی دی.

چې په کوټه راننوت په موسکا یې ملوك ته وویل؟

ـ هیڅوك نه مني چې ګوا مانا ته ژوندی یې. مامی دې هم هکه پرانه

سوه.

میرمن یې راغله له ملوك سره یې روغبړ وکړ.

په لږ شیبه کې د شیدو چای او په پلاستیکي قاب کې کوچ راوړل

شول خو ملوك ونه خوړل یوازې یې یوه پیاله خوږ چای سور کړ.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك له خوبه را پاڅیدلی و. لوخ سر پخپل ځای ناست و. یوځل بیايي کوټه ترنظر تیره کړه. مخامخ د یوې گردې هنداري ترڅنگ د آغا محمد د ځوانۍ عکس راځړیدلی و چې کیڼ لاس یې په سینه ایښی و، او د کورتۍ په جیب کې یې قلم او یو بل لرگی چې ښایي مسواك به و. له ورایه معلومیدل. د عکس د چوکاټ په لرگي د وریښمو سره شنه ژیړ گلان ټومبل شوي ول.

ترې لاندې دوه صندوقونه ایښي ول یو یې ساده کوچنی و، او بل یې تر هغه لوی ښکلی و. چې څو کاله د مخه آغا محمد له هندوستانه راوړی و. د کوټې په بل دیوال جای نماز او ترڅنگ یې یوه رپیده او شکور چې منځ یې د وریښمو او زرتارو په گلانو ښکلی شوی و. دا د آغامحمد د میرمنې د واده یوازېنۍ نښه وه. هغې به د کوټې له جارو کولو وروسته یوځل د خپل پلو پېڅه پرې را تیروله.

ملوك دیوال ته ډېره ووهله او د شکور او رپیدې په گلانو کې یې سترگې خښې کړې وې. سوچونو پسې واخیست د فکر باز یې لرې لرې غرونو ته پرواز وکړ.

لکه چې د شکور او رپیدې لیدلو یې بیا پخوانۍ خاطرې وریادې کړې هغه وختونه وریاد شول چې په زړه کې به یې له خمارې سره د واده گوړې ماتولې.

ترخه موسکا یې وکړه ځان ورته ساده معلوم شو په اسویلي یې وویل.

بنده لرې ننبلولې مرگي لار ورته نیولې

دی په همدې سوچونو کې و. چې دروازه خلاصه شوه. آغامحمد و. ملوك تر بالښت لاندې سپینه خولۍ راواخیسته په سر یې سمه کړه آغا محمد له دروازې پرې غږ وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خوریې ګله خوب دې وکړ؟
ـ هو داسې ویده وم چې په دنیا هم خبر نه وم.
ـ ښه شو چې را ویښ شوې ګوا مانا ډوډۍ تیاره ده. زموږ زړه نه کیده چې راویښ دې کړو.
په لږ وخت کې ډوډۍ راغله او ټول د ډوډۍ په خوړلو لګیا شول آغا محمد به ملوك ته په ځیر ځیر وکتل بیابه یې سر وښوراوو لکه چې اوس یې هم باور نه وي چې ملوك دې ژوندی وي بې واره یې وویل:
ـ رښتیا چې څوك خدای پاك نه وي وژلي ګوا مانا نه مړ کیږي.
د ډوډۍ په سر آغا محمد ورڅخه پوښتنې پیل کړې.
ملوك په خبرو راغي.
ـ زه هم دې ته فکر وړې یم، چې ولې یې وژلم. او څنګه ژوندی پاتې شوم.
ـ ګواه ما نا چې تا هغوی وژل، خود به هغو ته هم وژلې، خو دا را ته ووایه چې څنګه ژوندی خلاص شوې او تر پاکستانه څنګه ورسیدې؟
ملوك شمیرلې شمیرلې خبرې کولې:
ـ خبره داسې ده چې زه دښمن نه یم ویشتلی.
آغا محمد په حیرانې پوښتنه وکړه:
ـ نو چا وویشتلې؟
ـ مداشم.
ـ دا څه وایې رینتیا؟
ـ هو نوڅه درواغ خونه وایم.
ـ آغا محمد په ناباورۍ او تعجب وویل
ـ دا څنګه نوولې؟
ـ نور زه هم نه پوهیږم. که رښتیا درته ووایم زما هم جنګ تـه چندیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه کیده. څه روسان خو نه ول. دوی هم مجاهدین ول. او موږ هم اخیرجنګ و. که مې زړه و. که نه. جنګ مې کاوو. موږ بېخي سره نږدې شوي و. زه او هاشم دیوه دیوال شاته پټ وو.

آغا محمد چوپ و. سر یې ټیټ اچولی و. ملوك وویل

ـ له هرې خوا ګولۍ اوریدې. جنګ زیاتي ختمیده د ګولیو ډزونه لږ شوي ول. هاشم له مانه لرې شو پخپلو ګناهګارو مې ولید چې لاسي بم یې زما په لوري ګوزار کړ. نور زه ونه پوهیدم چې څه پیښ شول

ـ بیا؟

چې په هوش راغلم په موټرکې وم. ټول وجود مې په وینو ککړ و. موټر د غرو په منځ کې روان و. له خولې مې چیغه ووتله. یو چا مې په سر لاس کېښود چې سترګې مې ور واړولې د جان محمد زوی محمد خان و. راته وې ویل آرام وکه ښوره مه. چې وینه دې زایه کیږي. تر شفاخانې پورې لږ ځای پاتې دی.

ـ موږ ویل چې هغه هم له هغه جنګه وروسته بیا چا ونه لیده ښه کیسه کوه.

ـ په شفاخانه کې محمد خان ټوله کیسه راته وکړه. هغه هم هاشم لیدلی و. چې بم یې زما خواته را ګوزار کړی و.

چې نور مجاهدین تللي ول. ده زه د هغه کلي په ډاټسن کې پاکستان ته ورسولم

آغامحمد په نصیحت سره وویل

ـ ګوره هلکه د محمد خان خبرې مه منه. هاشم به ولې داسې کار کوي چې ګوامانا خپل ملګ ی پخپله مړ کړي. محمد خان پخپله له هاشم سره جنجال لري. څو وا . هاشم په کور کې لیدل شوی دی

ملوك وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ماما. هاشم ما پخپلو سترګو ولید چې بم یې زما په لوري راګوزار کړ.

آغا محمد په نا باوري وویل:

ـ عجیبه ده. ته وا هاشم به ولی دا کار کړی وي؟

ـ نه پوهیږم.

ـ آغامحمد یوه ټوټه ډوډۍ په لوښي کې لمده کړه او پیشو ته یې واچوله وې ویل:

ـ په هغه ورځ خو دی تر ټولو زیات خواشینی مالومیده.

ـ ما ما دا ته نه پیژنې. ما ډیروخت ورسره تیرکړی دی محمد هاشم لکه ګیدړه داسې دی.

په دهلیزکې له زانګونه د ماشوم د ژړا غږ پورته شو د آغامحمد میرمن زړه نازړه له کوټې ووتله.

آغامحمد وویل:

ـ اوس د خبرې بیخ ته ورسیدم چې ګو امانا هاشم ولی دا کار کړی دی. جامه دین غریب یې تر دوو سپیږمو رسولی دی.

ملوك د پوښتنې په ډول ورته وکتل.

آغامحمد زیاته کړه:

ـ د جامه دین دې کور ودان وي نه زور ته تسلیم شو نه زرو ته. جنکۍ هم مرګ مني خودی نه. یو وار خویې زهر هم خوړلي ول خو خدای ژوندی پاتې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلسم څپرکی

ددوی د لیدو وعده غرمه مهال ټاکل شوې وه خو ملوك لاځان سهار وختي چې ټول خلك په دراندہ خوب ویده ول د جمعه الدین باغ ته را رسولی و.

ده پرون د خپلې ماما د لور په وسیله خمارې ته د خپل راتګ احوال رالیږلی و، هغې هم نن په باغ کې د لیدو وعده ورکړې وه.

د جمعه الدین باغ چې له کلا سره یې ګډ دیوال درلود نسبتًا لوړ لوړ دیوالونه یې لرل. سره له دې چې د انګورو زیاتره تاکونه یې وچ شوي ول او یوازې څو د زردالو او منې ونې او له دریو دېوالونو سره د سپیدارو ونې پکې ولاړې وې، خو جمعه الدین یې د پخوا په څیر کلکه ساتنه کوله د پخوا په شان یې وره ته اوسپنیز زوړ قلف اچول شوی و. ددیوال په هغو ځایونو چې سرونه یې وران شوي او ټیټ شوي ول. د سنځلې او نورې اغزنې لښتې لکې کړې وې.

باغ ته د اوبو د لارې په سورې کې یې هم لرګي درولي ول. د باغ په دروازه کې یوه کوټه جوړه شوې وه. دا کوټه په اصل کې د باغ د ساتنې لپاره جوړه شوې وه. ې دوی به څاله بلله. خو له جګړو د مخه دا کوټه یو ستر دوکان و. چې جمعه الدین به له همدې ځایه انګور. زردالو او منې په نورو دوکاندارانو باندې پلورل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك د همدې كوټې د بام له لوري د شپې باغ ته ورواوښت او د باغ په شمال ختيځ كونج كې د انګورو د يوه زاړه تاك ترځنګ چې شاوخوا يې څو د منو او سپيدارو ونې ولاړې وې غلى كيناست.

او د خمارې د راتلو شيبې يې شمارلې، ده ته دانه وه معلومه چې د كلا د باغ د لوري په دور پورې بامونه نشته. ځكه خو يې ډېر كوښښ كاوه، چې له هغې خوا يې څوك ونه ويني او خپل د ناستې ځاى يې هم د ونو بل پلوته جوړكړې و.

ده ته لاپرون د ماما د لور په وسيله ډاډ وركړشوى و، چې باغ ته هيڅوك هم نه ورځي، يوازې مازديګر مهال د خمارې كشر ورور پسونه او وزې باغ ته ورولې او له ونو څخه پاڼې ورته راتويه وي، غرمه لا نه وه رارسيدلې، چې د باغ د كوټې د وره د ځنځير غږ يې واوريده، د ملوك زړه په ټوپونو شو. نه پوهيده څه وكړي، مخې ته ورمنډې كړي او خماره په غيږ كې ونيسي او كه ځاى په ځاى كيني.

له يوه عجيب حالت سره مخامخ شوى و، چې نه يې د خوشحالۍ نوم وركولې شو او نه د خواشينۍ، د زړه درزا يې پخپله اوريدله بهتره يې وبلله په خپل ځاى كيني. د ونو له شايې دواړه سترګې د باغ په وره كې خښې كړې وې.

له بنګړو ډك لاس يې وليد چې د باغ دوهمه دروازه يې خلاصه كړه.

خماره وه، چې د باغ په وره كې هكه پكه ولاړه وه. كه څه هم له ملوك څخه لرې وه. خو هغه يې په خيره كې د ژور بدلون ننښې وليدلې. ونه يې تر پخوا لوړه ورته ښكاره شوه او نرۍ غاړه يې نوره هم نرۍ ورته ښكاره شوه.

د سترګو ښكلا يې د پخوا په څير نه وه. غټې غټې سترګې يې لويدلې وې جګه او نرۍ پوزه يې نوره هم جګه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملوك په سترګو كې اوښكې راغلې. زړه يې و. د خمارې مخ ته په چيغو چيغو وژاړي.

د هغې ځاى په ځاى دريدو يې په زړه كې شك پيدا كړ. هسې نه چې له شايې نورڅوك وي. كه ځان څرګند كړي ښايي بل څوك يې هم ووينې. هماغسې پخپل ځاى كې ناست و.

خو خماره هماغسې ځاى په ځاى ولاړه وه. لكه چې د هغې زړه هم نه منله چې مړ يار دې بې راژوندى شوى وي. دده په لوري را روانه شوه. څو ګامه مخ ته راغله بيا ودريده.

د ملوك زړه طاقت ونه كړ. له ځايه را ولاړشو او ورو ورو د هغې په لوري رهي شو. ويريده چې خماره به دده په ليدو له خوشحالۍ چيغه وكړي او ټول به خبر شي.

خمارې دده په ليدو يوازې وويل

ـ ته ؟

ـ هو خمارې زه يم. د مينې فيصله پخپله مينه كوي. خداى پاك دتا لپاره نه يم وژلى.

خو د هغې خبرې ځاى په ځاى هك حيران ودراوو

ـ چې مړ واى ترډې به ښه وه.

خمارې په ټيټ غږ دا وويل او مخ يې بلې خواته واړاوو.

ملوك هيڅ ونه ويل. خمارې بيا په ډك ستوني وويل

ـ ته ته څه خبرېې چې په. په ما .. ما... څه ...

خو ژړا د خبرو مجال ورنه كړ. خبره يې په سلګيو كې وركه شوه

ملوك ورو وويل

ـ خمارې داسې مه وايه زما اړيكې اوس هم له مرګ سره نه دې شليدلې هسې د ژوندو روزې تماموم كنې لا پخوا مړيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري پټ پټ ژړل

ملوك بیا وویل:

اوچې ته هم داسې خبرې راته وکړې نو بیا به دې توفانو ته څنګه تم شم.

دواړه د باغ په کونج کې دونو شاته کیناستل.

چوپ ول. ملوك په ځیرځیر او حیراني ورته کتل خو خمارې په لرګي ځمکه ګرواله دی د هغې چلند هك پك کړی و. نه پوهیده له کومه ځایه یې شروع کړي. اوڅه ووایې. داسې معلومیده لکه چې پخپل راتګ پښیمانه وي.

د دواړو زړونه له بې شمېره ګیلو ډك ول. خو په سترګو کې یې د دیدن تنده وه.

ملوك ورو وویل:

ـ څه خو ووایه ولې داسې غلې ناسته یې.

خمارې چې ځمکې ته یې کتل په شرمناك غږ وویل

ـ څه به ووایم. ما خپلې خبرې له اوښکو سره کړې دي.

ملوك لکه چې ددې خبرې د اوریدو هیله نه لرله. نیغ ورته وکتل پخپله بې وسي یې ژړا راغله سترګې یې تنګې کړې. لاندې شونډه یې په غاښ وچیچله.

خمارې وویل:

ـ شکر چې ته ژوندی راغلې

ملوك د انګوڕ له وچ تاك نه کوچنۍ لښته را پرې کړه دوه درې ځایه یې ماته کړه. دوه ټوټې یې ایسته وغورځولې په بله یې په ځمکه کې کرښې وړې کرښې راوایستلې. کرښوته یې په ځیرځیر کتل. لکه چې خپل فال پکې ګوري بیرته یې سر راجګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خمارۍ ما نیت کړی دی چې دواړه ولاړ شو.

ـ چیرې؟

ملوك په پریکړو الفاظو وویل:

ـ هلته چې ډار نه وي، هلته چې وکولای شو له یوبل سره مینه وکړو، له دې ځایه ډیر لرې.

خمارۍ په حیرانۍ وپوښتل:

ـ ته څه وایې؟

ـ په ما او تا ټولې لارې بندې دي، دواړه پاکستان ته ځو او هلته نوې ژوند شروع کوو.

ـ له واده وروسته؟

ملوك وویل:

ـ هی هی سر دې سوی بوی یې نه دی درغلی، هغه زما په سیوري پسې ګرځي، که خبر شي چې زه ژوندی یم او دلته راغلی یم وینه به مې ځمکې ته پرې نه ږدي. په دې حال کې واده کیږي؟

ـ ستا زړه دی چې په سپینو پایځو درسره ولاړه شم؟

ـ هو نو څه، له پردي سره خو نه ځې. نکاح شوېده او زما په نوم یې.

خمارۍ مخ بلې خواته واړاوو او وې ویل:

ـ تر اوسه هم داسې شوي دي، چې پښتنه پیغله دې په تورپیکي په سپینو پایځو د پلار له کوره وتلې وي؟

ـ ملوك په نصیحت وویل:

ـ ګوره مجبوریت هرڅه کوي. که زه او ته له دې ځایه ونه تښتو هاشم به نورې بلاوې په موږ راولي. آبا دې هم له هغه ډاریږي او هیڅ نشي کولای.

ـ نو هلته به ترې خلاص شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ توکل په خدای. پاکستان ته ځو. هلته د تنظیم په دفتر کې د ما ناسکه ماما کار کوي. له هغه وسلې اخلم او دلته بل مرکز جوړوم بیابه ته هم ووینې چه څه کوم.

او چې خمارې څه ونه ویل. پسې زیاته یې کړه:

ـ بس نن شپه له خیره ځان تیارکړه.

ـ نن شپه؟

ـ هو.

خماره زړه نازړه وه، ښه شیبه غلې وه.

د ملوك په غږ لکه چې له خوبه را پاڅیدلې وي، له واره یې وپوښتل:

ـ تاپه دې باره کې سوچ کړی؟

ـ وایې نشته داسې لوری چې وروتښتې کمزوری په موږ ټولې لارې بندې دي.

ـ ښه نو بیا بله شپه.

ـ سمه ده بله شپه به زه د باغ شاته د ګنهو ونو خواته درته انتظاریم.

دوی په دې باره کې چې څنګه او له کومو لارو پاکستان ته اوړي خبرې وکړې.

د خدای پامانې په وخت دواړه خوشحاله معلومیدل داسې لکه چې خپل ارمان ته رسیدلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپاړسم څپرکی

په هغه ماښام خماره په عجیب حالت کې وه. هغه د چا خبره نیمه وینښه نیمه ویده وه. غیر عادي کارونو یې مور هم شکي کړې وه د غوا رالوشل یې هیر کړي و.

په وړو ماشومانو یې تر بل هروخت زیاته مینه کوله. کوچنی ورور یې خو ځله ښکل کړ او ورسره ویې ژړل هغه یې کوله په کوټه کې یوازې وي. کله به چې یوازې شوه له ځانه سره به یې پټ پټ ژړل خو بیرته به یې ژر اوښکې پاکې کړې. او په یوه غیر ضروري کار به لګیا شوه.

کوښښ به یې کاوو له مور سره سترګې په سترګو نه شي.

ډوډۍ یې د معمول خلاف وختي تیاره کړه.

سر پرې ګرځیده. لکه چې ډیره بې خوبه شوې وي پخپل ځای داسې اوږده وغځیده لکه چې غواړي ترسهاره ویده شي له سترګو یې اوښکې جارې وې. د ټیکري په پیڅه یې اوښکې پاکې کړې

له دې ویرې چې خوب پرې غالب نه شي. پخپل ځای کې کیناسته چې پوه شوه نور ویده دي. له ځایه راولاړه شوه. د ګوتو په سرو د کوټې بر کونج ته ولاړه د صندوق شاته غوټه یې را واخیسته په دروازه کې یې کینښوده ښه شیبه هلته ودریده

خپلې جامې یې ټینګې نیولې وې. د شپې په تیاره کې د مور خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله. د هغې ترسر ودريده. بيايې د کوچنۍ ورور مخ ښکل کړ داسې لکه چې په ښکاره چيرته په سفر ځي.

د کوټې دروازه يې بې غږه غوړه خلاصه کړه. د ګوتو په سرو د لويې دروازې په لوري روانه شوه.

سپى په چوتره کې کونج ته پروت و. سر يې راجګ کړ له ځانه سره وغوريده. بيرته يې سر پخپلو پښو کيښود.

آسمان شين و او چوپتيا خوره وه دا چوپتيا به کله کله د کلي د سپو غپا ماته کړه.

خمارې د کلا له دروازې يوځل بيا د کور په لوري وکتل لکه چې وروستۍ خداى پاماني ورسره کوي.

زړه يې راډك شو. خو ويې نه ژړل. د دروازې ځنځير يې په سختۍ سره خلاص کړ.

دباندې هيڅوك نه تر سترګو کيدل. دروازه يې په ځان پسې پورې کړه شاوخوا يې وڅارله. ښه يې وبلله چې همغلته ودريږي. خو شيبې هلته ودريده ملوك يې ونه ليد.

څه وکړي مخ ته ولاړه شي؟ که مخ ته ځي چيرته ولاړه شي او که بيرته کورته ځي. څوك به پرې خبر شي.

د ګوتو په سرو د غواوو د اخورونو په لوري روانه شوه د مخامخ ونو خواته يې وکتل وډاره شوه. د يوه اخور ترخنګ غلې کيناستله.

ښه شيبه ځاى پرځاى ناسته وه. د کلي د يوه نيم سپي غپا به يې په زړه کې نوې هيلې راپيدا کړې.

ـ هغه به راروان وي. او سپي به هغه ته غاپي

د سپو د غپا لوري ته به يې وکتل خو هيڅوك يې نه ليدل د خپلې کلا سپي يې هم وغپل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله له ځایه را ولاړه شوه. ورو ورو د بڼ په لوري روانه شوه. د سپي غپا ډېره ژر غلې شوه دا پوهېده چې د سپي په زیاته غپا به څوک راوینښ شي، او په شپه کې به د دوی له وتلو خبر شي خو بیا هم پرې خوشحاله وه چې سپي وغاپي او پخپله غپا د ملوك د راتلو زیری ورکړي خو سپي بیا ونه غپل.

خماره د باغ د دیوال له کونج سره ودرېده، د باغ شاته د ګڼو ونو څراته هیڅوك نه معلومېدل.

د شا له خوا یې د چا د پښو ځړپهار واورېده، شاته یې وکتل څوك نه وو، خود پښو ځړپهار اورېدل کېده. شا وخوا یې وکتل هیڅوك نه معلومېدل.

په زړه یې ګبنۍ ګډه شوه، یخنی نه وه خودا ټوله لړزېدله. داسې لکه چې چا په ژمي کې سړې اوبه پرې تویې کړې وي.

زبون یې ووهل شو، نه یې چیغه کولای شوه، او نه هم کومې خواته تلای شوه.

ځانته یې غوصه راغله. یوې خواته د تلو وس یې هم په ځان کې نه لیده. ژړا ورغله یوځل یې بیا د ګڼو ونو په لوري وکتل.

ونې ترپخوا لوړې لوړې ورته وبرېښېدې.

کلمه یې وویله «لا اله الاالله محمد رسول الله» یا خدایه. یا خدایه. پرده.

اوله دې سره یې د دروازې په لوري منډه واخیسته د دروازې ځنځیر یې بند نه کړ په یوه منډه یې ځان کوټې ته ورساوو. او پخپل ځای کې تسیا وسیا پریوتله.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لاره يوځل بيا پخپل تصميم كې سوچ وكړ. او راتلونكى پلان يې ترشونډو لاندې تكرار كړ. د خمارې ليدلو او د بلې شپې د تيښتې په وعدې سره يې د خپل جوړ كړي پلان ترسره كيدل ليدل.

له ځانه سره يې وويل:

ـ چې خماره بوځم او واده ورسره وكم. دا هم له هاشم څخه يو لوى غچ اخستل دي. نورې خبرې به خداى اسانه كړي.

ملوك لا د ترخې په دښته نه و ورګډ شوى چې د ماما زوى يې وليد چې دده په لورې په بيړه را روان دى، وپوهيده چې كومه بده پيښه شوې ده، خپل ګامونه يې نورهم ګړندي كړل د ماما زوى يې له لرې چيغې وهلې:

ـ مه راځه ودريږه چې څوك دې ونه وينې.

ملوك ځاى پرځاى ودريده چې سلام رانږدې شو پوښتنه يې وكړه:

ـ څه خبره ده؟

سلام په ستړې سا وويل:

ـ د هاشم كسان راغلى دي په تاپسې ګرځي.

ملوك په وارخطايې وپوښتل:

ـ تا وليدل؟

ـ په ما نه دي ليدلي لا لا ويل چې دوه كسه راغلي ول. له حسن نه يې د تا پوښتنه كړې وه

ـ دا څه وايې؟

ـ هو لالا ويل چې دلته مه راځه. د تا له راتګه خبر شوي دي ځان يوې خواته وباسه.

ملوك او سلام دواړه د كاريزونو د سپرغو په خوا روان شول څو شيبې يې هلته دمه جوړه كړه.

ملوك سلام ته مخ راواړاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چې داسې ده. نو ته ځان کورته رسوه. ماما ته ووایه چې زما اندېښنه مه کوه زه شپه د شیریني ابۍ کره رسوم.

کلاشینکوف یې له ځمکې راپورته کړ په زنګنو یې کېښود.

ـ ماماته ووایه چې دا هم راسره وړم. نور توکل په خدای. کلي ته راتلای نه شم.

ملوك نیت وکړ چې شپه د خپلې ترور کره چې له دې ځایه نږدې ۲۰ ـ ۲۱ کیلومتره لرې وه تیره کړي او سبا شپه خپل پروګرام عملي کړي.

خو ښه یې وبلله چې د ترور کره د غره له لارې ځان ورسوي.

د کاریز ترخنګ د غره په لوري روان شو. مازدیګر مهال غره ته ورسیده.

درې تنه وسلوال کسان یې ترسترګو شول. د یوې ډبرې شاته کیناست. وسله وال کسان یوې کندې ته ښکته شول. ملوك بیرته له ځایه راولاړ شو. څو ګامه لانه و تللي چې یوبل وسله وال یې ولید. وسله وال د ډبرې شاته هغې نرۍ لارې ته ځیر و. چې د غره په منځ کې تیره شوې وه. او د ملوك دوی ګروپ به له هماغې لارې په خرو او کچرو وسلې راوړلې.

ملوك هم د یوې ډبرې شاته کیناست. ناپیژندل شوي وسله وال د ډبرې ترخنګ مورچل نیولی و. ملوك جرأت ونه کړ چې نږدې ورشي هسې نه چې د هاشم له کسانو څخه وي.

لاره یې چپه کړه. او د غره په ډډه کې مخ ته ولاړ.

نرۍ لارې ته نه ورسیدلی چې له لویدیځ لوري پرې ډزې وشوې یوه ګولۍ یې خواته په ډبره ولګیده.

ملوك ژر د یوې وړې ډبرې خواته کیناست. نورې ډزې هم پرې وشوې. ملوك چیغې کړې

ـ های څوك یاست ډزې مه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پوهیده چې دلته د حکومت کسان نه راځي

سره له دې چې دا د بل قوماندان ساحه وه. خو له ده سره دا ویره وه هسې نه د هاشم کسان په ده پسې راغلي وي ده خپله خبره تکرار کړه خو چا ځواب ورنه کړ او ډزو هماغسې دوام درلود.

ملوك نږدې شاوخوا وڅارله. کیڼې خواته یې په لس متري کې یوه لویه ډبره وه. خو ورتلای نه شوای ځکه له هر خوا ګولۍ بادیدلې.

ملوك د همدغې وړې ډبرې ترڅنګ ناسته خوره وبلله.

څو شیبې وروسته د ډزو شدت کم شو. اوس نو خال خال ډزې کیدې ملوك نه پوهیده ډزې وکړي که نه. که ویې کړي په چا ډزې وکړي.

ده نه پوهیده له چا سره مخامخ دی. تراوسه ټول هغه وسله وال کسان چې ده لیدلي و. په شخصي جاموکې و. نو ښه یې وبلله چې ډزې ونه کړي. هسې نه چې ټوپك پخپلو وچلوي.

ملوك د لویې ډبرې په لوري منډه واخیستله څو ګامه نه و تللې چې له ښکته بیا ډزې پرې وشوې ځای په ځای کیناست. د پټیدو هیڅ ځای ورته نږدې نه و. بیرته یې د ډبرې په لوري منډه واخیستله. د ډبرې تر شاه پټ شو. په ډبره یې دا لیکل شوې لنډۍ ولوستله.

وطن نیولی رانه. نشي
روسیه ولی ورانوې ودان کورونه
تردې لاندې په هماغه لیك لیکل شوي و.
اخیربه ته هم ورته وایې
للوللوشه افغانان راغلي دینه

د ډبرې درې خواوې بندې وې یوې خواته یوه بله ډبره وه. بله خوایې د غره هغې ډډې ته وه. چې ددښمن د راتلو ویره نه وه

ملوك دا ځای ښه وګاڼه او مخ ته نه ولاړ. خو ډزې هماغسې روانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. دا ډزې یوازې په ده نه کیدلې. ده لیدل چې د غره په مخامخ ډډه کې هم ګولۍ لګیږي.

ملوك نه پوهیده څه وکړي. د وسله والو کسانو پیژندنه ګرانه وه. یوازې یې شاوخوا څارله.

د غره په کوزه ډډه کې د بردیم زرهپوش او سرتیرو په لیدو وپوهیده چې راغلي وسله وال د حکومت کسان دي.

بې له دې چې پوه شي دښمنان چیرې ورته پټ دي، په ډزو یې پیل وکړ.

له ډزو سره جوخت له هرې خوا پرې د مرمیو باران جوړشو. لکه چې په وروستیو ډزو سره یې نورو ته د پټیدو ځای معلوم شوی و.

ملوك د کلاشینکوف شاژور بدل کړ، اوس یې نو یوازې په ختیځ لورې چې زیاتو بوټو او ځلرګو دښمن د لیدو مخه نیولې وه ډزې کولې.

خو ډزې یې هم په حساب کولې، کله کله به یې نورو خواو ته چې د ډزو ځای به ورته معلوم شو ډزې کولې.

ویې لیدل چې له مخامخ لورې دوه کسه کوښښ کوي چې دده د مورچل په لورې راوخیږي، ملوك ډزې بندې کړې، دوه کسان چې کله به پټ شول او کله به ښکاره اوس نو دده مورچل ته رانږدې شوي و.

کله چې د کوچنۍ ډبرې له شا راپورته شول او دده په لورې یې منډه راواخیستله، کلاشینکوف یې پرې ضربه کړ، دواړه ځای په ځای ولویدل.

ملوك ته اوس دوه شاژوره مرمۍ پاتې وې، له دریم شاژور نه یې یوه ګولۍ وایستله، په جیب کې یې واچوله.

له څلورو خواو کلابند شوی و. د وتلو لاره یې هم نه وه.

ملوك اوس یوازې یوې خواته ډزې نه کولې، په وار سره یې هرې خواته شمیرلې شمیرلې ډزې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاندې لوري يې يو تن وليد. چې دده د مورچل په خوا د راختلو هڅه کوي، چې ښه څېرشو. ترشا يې دوه کسه نورهم ول. او د هغوی له شا دهشکې دده مورچل تراورلاندې نيولی و.

ملوك دا کسان وليدل. خو ډزې يې پرې ونه کړې. دهشکې د سر پورته کولو مجال نه ورکاوو. په همغه لوري يې څو اټکلي ډزې وکړې.

ددوهم شاژور مرمۍ هم مخ په خلاصيدو وې. خپل ځای يې بدل کړ، د همغې لويې ډبرې څنګ ته پريوت. سره له دې چې د بوټو او ځارګو له خوا يې د ويشتل کيدو امکان لرې نه و. خو اوس يې کولای شول، چې خپله مخه وڅاري.

هغه درې تنه چې دده د مورچل په لور راختل اوس نه معلوميدل. ښايي کوم يو يې وژل شوی وي او يا هم بيرته شاته تللي وي.

دهشکې دده مورچل هماغسې تر اور لاندې نيولی و.

يو تن يې بيا وليد چې د مورچل په لوري د راختلو هڅه کوي. نشان يې برابر کړ. په يوه ډز سره يې په ځمکه وويشت له دې سره يو ځل بيا د مرميو باران پرې جوړشو. ملوك لږ را په څټ شو. له جيب څخه يې هغه يوه مرمۍ چې ساتلې يې وه را وايستله او په يو تش شاژور کې يې کېښودله. شارژور يې مخې ته کېښود. وروستی شارژور يې راواخيست او بيايې په ډزو پيل وکړ.

له هرې خوا مرمۍ پرې اوريدلې. بيرته را په شا شو. او له خپل پخواني ځای څخه يې ډزې شروع کړې.

اوس يوازې يوې خوا ته متوجه و. خو يو يو ډز يې هرې خواته کاوو. د شا له خوا قهرجن غږيې تت ووت يو کړل

- لاس پورته کړه.

ملوك چې شاته وکتل. يو بريتور افسر يې شاته ولاړ و. افسر بې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنډه په ده حمله وکړه، کلاشینکوف یې له لاسه وغورځاوو. افسر په دې بسنه ونه کړه. په خیټه کې یې په لغته وواهه، ملوك په ډېره برسیره ولویده، سر یې په ډبره ولګید.

افسر او یوه بل عسکر بیرته له ځایه راجګ کړ، لاسونه یې پرې وتړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه لسم څپرکی

ملوك د شكور د ظلمونو ډيرې كيسې اوريدلې وې ځكه خو يې د اسير كيدو په لومړيو شيبو كې يوازې د هغه نوم په ذهن يرغل كړی و.

مليشو او افسرانو هغه تر ۶۶ گاز موټر پورې په وهلو، وهلو راووست.

د ملوك لاسونه شاته تړلي ول، او د سر لوڅي موټر په لرگينه چوكۍ د څوتنو ترمنځ ناست و، د موټر په جمپ سره به نورو ځانونه د موټر په رينگرارن باندې تم كړل خو ملوك به د موټر منځ ته را غورځار شو، نورو به په منت بيرته لرگينې چوكۍ ته پورته كړ.

خودده ويره يواځې له شكور څخه وه. په لاره كې يوازې د هغه په فكر كې و، په ذهن كې يې د هغه څيره مجسمه كوله. سرې سترگې، سور مخ، په خوله كې پراته اوږده اوږده بريتونه. او له شكور سره د مخامخ كيدو فكرخو د ډار سخته لړزونكې څپه پرې راوسته.

په موټر كې د ناستو كسانو خبرو ته يې غوږ نيولی و.

هغوی د ننني جگړې په باب خبرې كولې. هريوه د خپلې زړورتيا كيسې كولې.

ملوك له ځانه سره وويل:

ـ خدای مو خوار كه. با فسلطين مو فتح كړی دی. ټول له يوه كس سره جنگيدئ. هغه مو هم په چل كې ونيو.

ملوك غوښتل ددوی له خبرو پوه شي. چې له ده سره به څه چلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي. خو هغوی خپلې شخصي کیسې کولې. هریوه ځان د ننني جګړې اتل باله.

دوی داسې پخپلو منځو کې په خبرو ګرم ول. چې ملوك یې یومخ هیر کړی و. ملوك شاوخوا وځارله. موټر په بې لارو لارو په تیزۍ سره روان و.

ځان یې سره سم کړ، چې له موټره ځان وغورځوي دی ویریده هسې نه چې مړ به یې نه کړي او ژوندی به یې عبدالشکورته ورسوي.

موټر له کلیو لرې په یوه لویه دښته کې لاره لنډه وله. ملوك ښه وبلله چې چیرته د کوم کلي خوا ته ځان له موټره غورځار کړي له ځانه سره یې تولې لارې وسنجولې. له موټره لویدل دوه ګټې لري. یابه دوی وربانديې ډزې وکړي او وبه وژل شي. یا به په کلي کې ترې ورك شي. کلي ته بیا د حکومت کسان په اسانه سره نشي ننوتلای. خو موټر لا هماغسې په لویه دښته کې روان و، او دا ویره موجوده وه چې ژوندی یې ولایت ته ورسوي.

موټر د دیبانو د کاریز خوا ته ورسیده. ملوك همدا مناسب ځای وګانه. او نیت یې وکړ چې له موټر څخه د لویدلو سره سم ځان د کاریز سپرغې ته غورځار کړي.

له ځایه راولاړشو. مخ یې بلې خواته واړاوو. خو د شا له خوا چا په قنداغ وواهه:

ـ کینه د سپي زو، تا ....

یوبل وویل:

ـ مه یې کوه بې چاره سیل کوي.

ـ د سیل وخت یې لا پاتې دی.

اوله دې سره یې بل قنداغ هم وواهه. د موټر په شاتنۍ برخه کې ناست د ژیړې لونګۍ وال په سرتیري سترګې ور برګې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بس چې نور يې ونه وهې.

ـ د تا څه خيال دى په اوږو يې سپورکم ها.

ـ رشيد ګله دا د تا کار نه دى.

رشيد په زوته وخندل.

ـ واه واه دا ټوپك مې لکه چې د ميلو لپاره په غاړه کې اچولى دى.

چې هغه څه ونه ويل په نصيحت سره يې ورته وويل:

ـ ګلاخانه وروره چې ټوپك، دې په اوږو وي يا به بل وژنې يا به بل تا وژني. ددې لپاره چې تا سوك (څوك) مړ نه کړي نو اول وار ته کوه.

ـ دا د نارينه کارنه دى.

رشيد په پسخند وويل:

ـ نو تا شزې (ښځې) ليدلې دي چې ټوپك يې په اوږه کړى وي.

ګلاخان د کرکې په ډول مخ بلې خواته واړاوو:

ـ ښځې رحم لري خو ته يې نه لرې. د چا په ګوګل کې چې د غوښې زړه وي هغه ټوپك نه اخلي او اول وار هم نه کوي.

ـ نو بيا دې ولې په اوږه کړى دى؟

ـ دا هم مجبوريت دى.

رشيد ملوك په مخ وواهه:

ـ سم کينه د خره زويه.

يوه بل بريتور ځوان چې د موټر په مخکينۍ برخه کې ولاړ و مخ را واړاو:

ـ ګلاخانه ځې کوې. چې تا اوس له ځانه وکيل مدافع جوړکه.

ګلاخان خپله رنګه شوې پګړۍ سمه کړه ويې ويل:

ـ تربور ورور وي د هيچا سپکه نه پې لوريږي. نه دې دي اوريدلي چې تربور مړ که لمر ته يې مه پريږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لومړي ځل ګلاخان ته وکتل، پخپل ذهن يې فشار راوړ، ويې پيژاند:

دا خو دعبدالمنان اكازوی دی، وايي پلاريې په كوم مارش (لاريون) كې د تره كي عكس نيولی و، او په هغه جرم يې څو شپې وروسته وواژه. ګلاخان او بل مشر ورور كلاخان يې د عثمان خيلو په كلي كې د ماما كورته وتښتيدل او له هغه ځايه حكومت ته ولاړل.

كه د ګلاخان نوم چا نه وای اخيستی او هغه نه وای ويلي چې ترېبور ورو وي او د هيچا په سپكه نه لوريږي ښايي ملوك هيڅ نه وای پيژندلی.

ملوك د هغه په ليدو ډيرخوشحاله شو، زړه يې و، ورولاړ شي او په غيږ كې يې ونيسي، ورسره وژاړي.

ددوی دواړو پلرونه يو وخت ښه انډيوالان ول، په ژمي به دواړه يوځای پنجاب ته د مزدوري لپاره تلل او پسرلی به دواړه يوځای راتلل. ملوك او ګلاخان ته به يې نوې جامې راوړې.

ددوی كلي سره جلا ول، خو پټي يې پوله په پوله ول. دواړو به درمندونه يوځای اچول. د شپې به په درمندونو كې ويده كيدل او ګډې سندرې به يې ويلې.

ـ اه څه وختونه و. خو ارمان چې قدر يې سړي ته نه معلوميږي.

تير خواږه وختونه يې د فلم د صحنو په څير د سترګو په وړاندې تيرشول.

ملوك دومره په تيرو وختونوكې لاهو شو. چې خپل ځان ترې هير شو. يو ډول پټ هوس يې په زړه كي په ټوپونوو.

د خوږو وختونو په باب فكر هم. د ښكلي څيرې او ښكلو منظرو د ليدو په څير سړی خوږو وختونو ته بيايي. او له زړه يې ټولې انديښنې او كينې لرې كوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك هم په يو عجيب حالت کې و. د جومات د ملاصاحب خبرې ورياد ې شوې، فكر يې وکړ ښايي هغه حالت او كيفيت چې شهيد يې د مرګ په وخت کې د رښا د يوې شړيکې په څېر ويني اوس را رسيدلی وي.

د موټر له سيټ څخه د ټايپ سندرې بيرته اوسني وخت ته راستون کړ:

ای ســربــازه يــاره خيره په مورچل باندې

بيابه دې ويده کړمه سيوري د اوربل لاندې

ترڅنګ ناست کس يې په ټرکه وويل:

ای سربازه ياره پټ شه تر بيلر لاندې

بيابه دې چوختو کمه ټاير د موټرلاندې

څوتنو په ټټکي وخندل، خو بيرته ژر غلي شول يوبل ته يې وکتل يوه ژبه راويستله لکه لويه غلطي چې ترې شوې وي.

يوه بل پرې غږ کړ:

ـ تاجيه اوس لکه چې شاعر هم شوې.

ـ شاعر ماير خو نه يم، هسې مې خولې ته راغله. شعرونه خو هغه څوك وايي چې ټوپك پيژني هم نه.

ټوپك ته يې په کرکه وکتل د دوارو څنګنو ترمنځ يې پټ کړ.

ګلاخان غلي ناست و. نه يې د تاج محمد سندرې ته وخندل او نه يې هم دبل په څير نارضايتی وښودله. هغه د چاخبره ځان يې ناګومانه واچاوو.

ملوك دواړه سترګې په ګلاخان کې خښې کړې وې. خو هغه يوځل هم ورته ونه کتل.

د هغه وروستی خبرې يې زړه ګرو کړی و. څو واره يې په زړه کې وروګرځيدل. چې غږ پې وکړي.ورته وو ايي زه ملوك يم ستا ملګری يم. که زما لاس تړلي ته خو ازاد يې. راشه راشه په غيږ کې مې ونيسه راشه راسره وژاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا موږ سره بیل کړي یو. راشه چې د خپلو پلرونو ارواوې خوشحاله کړو. د خپلو پلرونو په خیر ملګرتیا وکړو. ګډه مسافري وکړو. ښه کورنګ آسان واخلو او د پلرو په څیر سانګې ووهو. ډولونو ته وناڅو. په درمندونو او پالیزونو کې سندرې ووایو. شین خالې وستایو. نیم کښې پلونه یادکړو. ګودرونه وستایو خیردي که توره شپه ده. توره خونه. شین خالې نه ده مالومه.

توره شپه به خدای سبا کړي

شین خالې به خدای پیدا کړي

راشه راشه غیږ راکړه. راشه چې بیرته د مینې او محبت ژوند شروع کړو.

د ټوپك له میله مه راته ګوره، سم راته وګوره، پخپلو سترګو راته وګوره.

ملوك یوځل بیا هڅه وکړه چې خپل لاسونه خلاص کړي لاسونو یې درد وکړ.

لکه نوی یې چې ځان ته پام شوی و. ځان ته یې وکتل او بیا یې ګلاخان ته وکتل. عجیبه ده د شیرخان د زوی لاسونه تړلي دي. او د منان د زوی په لاس کې ټوپك دی. د ژولیا خبرې وریادې شوې. عجیبه ده. عجیبه ده په دې وطن کې د څومره انسانانو لاسونه تړلي دي او څومره انسانان ټوپك په لاس مخامخ ورته ولاړ دي.

عجیبه ده. عجیبه ده.

ملوك یوځل بیا ځان او بیا ګلاخان ته وکتل پخپلو تیرو فکرونو بښیماني ورغله:

_ یه یه هیڅکله نه. زما لاس تړلي او د هغه په لاس کې ټوپك دی. که زه هغه ته د دوستي لاس غځوم دا به بې غیرتي وي. دا ژوند په دې نه ارزي چې چاته سرې سر ټیټ کړي.

اوس زما او د هغه یارانه نه کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له تاسره په قدبرابر نه وي د هغه سړي په څنګ کې هم مه درېږه. د پلار دا نصیحت چې په وار وار يې ورته کړی و. ورياد شو.

اوس ګلاخان ترما زورور دی. خير که زه او دی او زمونږ دواړو پلرونه سره ملګري ول. يه يه.

دا ژوند په دې نه ارزي. چې د هغه لپاره چاته سر ټيټ شي. دوه ورځې ژوند دی چې په سپيتانه يې تيروم په ميړانه به يې تيرکم.

په همدې سوچونو کې موټر د نيمه فوځي قطعې په نظام قراوول ورننوت.

په موټر کې سپرو کسانو له خپلو جامو دوړې او ګرځونه وڅنډل. مخې او شاته نور موټر او زرهپوشونه هم ودريدل.

د موټر ترڅنګ دوو افسرانو د ملوك په سر لانجه جوړه کړه.

يوه ويل خارندوی ته يې ولم.

خو هغه بل نه منله. ويل يې رفيق شکور امر کړی دی چې ټول مجرمين بايد اول ده ته وروستل شي هر يوه پخپله ګټه استدلال کاوو.

ملوك چې د شکور نوم واوريده په زړه يې بيا لړزه ګډه شوه. هيڅ اميد نه و ورته پاتې. ګلاخان هم له موټره ښکته شو. هيڅ يې ونه ويل

ملوك په زړه کې خدای. خدای ياداوو. چې له شکور څخه بچ شي او بل ځای ته يې ولېږي.

ددواړو افسرانو لانجه روانه وه. خو يو بل افسر وويل:

ـ پرنسيب بايد مراعات شي. امنيت ته يې بوزئ بيابه يې ګورو.

د ملوك زړه وښوېده. له ځانه سره يې وويل:

ـ اه اخير له هغه دوزخي سره مخامخ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسم څپرکی

د ملوك د وړاندوينې په خلاف شكور له ونې لوړ چاغ سړى و. ږيره او بريتونه يې داسې پاك خريلي و، لكه چې وينښتان يې له بيخه ايستلي وي، ځاى يې د غوږو او غاړې وينښتانو نيولى و. د غاړې وينښتان به يې زياتره د سپين كميس ترغاړو راوتلي ول، ټيټه پلنه پوزه يې په غټ سپين مخ كې وركه وه، خو دواړه غټې شونډې يې داسې سرې وې لكه چې د شونډو رنګ يې پرې موښلى وي.

ملوك د همدې شيبې لپاره چې له شكور سره مخامخ نه شي څو ځله له موټر څخه د غورځيدو هڅه كړې وه له ځانه سره يې وويل:

ـ خدايه چې نه دې وژلم لكه چې دا ځناور دې را ليده.

سرتيري يوازې دومره وويل:

ـ صايب دا هغه اشرار دى. چې په كمين كې مو نيولى دى.

شكور تر شونډو لاندې وويل:

ـ توره موكړېده، يوازې يونفر؟ معلومه ده چې زمونږ ټول راپورونه په واقعيت بنا ندي.

سرتيرى او بل افسر چې دمخه په دفتركې و. ووتل ملوك د دروازې خواته لاس تړلى ولاړ و. شكور د لوى ميز شاته د كاغذونو په لوستلو بوخت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځایه راولاړشو، په میز یې یوځل بیا نظر تیرکړ په یوه کاغذ ورتیت شو بیایې ملوك ته مخ وروا ړاوو:

ښه ته د هماغه خوني اشرار هاشم د باند غړی یې؟

ملوك له ځانه سره وویل:

ـ وګوره عجیبه ده غلبیل کوزې ته وایي چې ته دوه سوري لرې، ځان ته یې پام نه دی خپل ځان ورته پاکه فیروزه ښکاري.

شکور په دفتر کې یوې بلې خوا ته وګرځیده، ملوك ته مخامخ ودریده ویې پوښتل:

ـ ښه تاسې څو نفره وئ؟

ـ یو خدای و، یوزه وم.

شکور په سړه سینه وویل:

ـ ځان مه تیروه، ووایه چې نور ګروپ موڅه شو. وسلې او کچرې مو څه کړې؟

ـ زه یوازې وم.

ـ ته لکه چې ما نه پیژنې ها، دلته به اول ما ته اعتراف کوې.

ملوك خپله مخکښنۍ خبره تکرار کړه.

شکور په بم غږ وویل:

ـ زما له انسانیته سو استفاده مه کوه، په شرافت دومره دې ووهم، چې د مرګ په ارمان شې پوه شوې که نه.

ملوك له ځانه سره وویل: عجیبه ده دې ته انسانیت وایي. د شکور راوتلو سترګو ته یې وکتل په عاجزۍ یې وویل:

ـ زه رښتیا وایم تکي تنها یوازې، په ....

خود شکور بې واره سوك یې په خوله کې خبره ور وچه کړه.

ـ زه ... زه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور نورو خبرو ته پرې نښود. له څېرې نه يې وپوهید چې په اسانه اقرار نه کوي. شکور د کشف او تحقیق په برخه کې درې کاله په شوروي اتحاد کې زده کړې کړې وې. او په دې برخه کې د تجربې خاوند بلل کېده. تراوسه پورې يې له رنګارنګ تاکتیکونو څخه په ګټې اخیستنې سره ډېر په خبرو راوستي ول. له هر زنداني سره به يې لومړی نرم چلند کاوو. که به يې اعتراف ونه کړ نو ډول ډول جزاګانې به يې ورکولې. دده تحقیق دریم پړاو هم درلود. په دریم پړاو کې به يې د خپلو او یا ترلاس لاندې کارکوونکو د ظلمونو له امله له بندي څخه بښنه غوښته. د هغه په غم او درد به يې ځان شریکاوو، آن ځینې وخت به يې ورسره ژړل هم، او بیا به يې په چل کې پرې اقرار وکړ. که به په کوم بندي دده دغو ټولو تاکتیکونو اثر ونه کړ او چوپ به پاتې شو. بیا به يې په شپه کې په دښته کې کندې ته بوت او د تل لپاره به يې چوپ کاوو. شکور به ځینو کله کله شکرودنف هم باله، معلومه نه وه چې دانوم ده په ځان ایښی و. که به خلکو له مسخرو باله.

د پخوا په خلاف نن له ملوك سره د شکور نرم چلند لنډ و. ډېر ژر دده په خبره په دا بله خوا راواوښت.

ملوك يې تر ستوني نیولی و:

ـ وايې که نه. ته لکه چې ما نه پېژنې. چې د طوطي غوندې دې په خبرو رانه ولم. خپل نوم بدلوم.

د ملوك ستونی يې پرېښود. همداسې مخامخ ورته ودرېده. ملوك اوږده سا واچوله شکور په نس کې په سوك ووواهه.

ـ که څه ونه وايې دا مرداره خوله به دې د تل لپاره له خاورو ډکه کړم او له دې سره يې د لغتو او سوکانو شروع پرې وکړله.

ملوك د دفتر د چای خوړلو په کوچنۍ میز ورولویده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میز پرسر ښیښه یې سګرټ دانۍ ټوټې ټوټې شوه.

شکور غوریده نور یې څوك په خبرو نه پوهیدل.

د تیلفون زنګ وویل شو. شکور د میز خواته ورغی. په تیلفون یې لاس کیښود. غوږی یې راپورته کړ. له ساه ډك و خبرې یې نه شوای کولای ورو یې وویل:

ـ بلې!

شکور د تیلفون غوږی په غوږ کې تر میز راتاو شو. پخپله چوکۍ کیناست. له هغې خوا چا خبرې کولې خوده یواځې په «ام» «ام» ځواب ورکاوو.

او د «سمه ده بیابه خبرې پې وکو» په ویلو یې د تیلفون ګوشي (غوږی) کیښود.

ملوك ته یې چې د اوږده کوچ خواته ناست و بد بد وکتل تر میز لاندې زنګ یې وواهه یو دنګ سرتیری رانووت. شکور وویل:

ـ دا د لارینس زوی بوزه او غلام سنایي ماته راولیږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسم څپرکی

د ملوك د پيدا كولو لپاره د قوماندان هاشم د كسانو هڅوكومه نتيجه ورنه كړه په لومړي سر كې فكر كيده چې هغه له سيمې تښتيدلی دی، قوماندان هاشم اغا محمد د كلا په برج كې بندي كړ اوس نو د ملوك د بندي توب او سيمې ته د هغه له راتګه ټول خبرشوي ول.

څو شپې وروسته قدوس د حكومت له خوا د ملوك د نيول كيدو خبر راوړ خو هاشم قدوس پټ پوه كړی و. نوروته وواييې چې ملوك پخپله خوښه حكومت ته تسليم شوی دی. دا خبره ډيره ژر په ټوله سيمه كې خپره شوه. سره له دې چې ملوك په مړو كې حساب شوی و، خو تربرونو يې لا تر اوسه د نجل، مال او جايداد د خپلولو هڅه نه وه كړې.

خو حكومت ته د ملوك د تسليميدو د خبرې په خپريدو سره د ملوك باغ قوماندان د ځان كړ او نور جايداد يې تربرونو په خپلو كې سره وويشه د كوز كاريز ملك يې د مخه ګرو كړی و.

د سموت په خبره د ملوك پيغله نه بلكې ځمكه كونډه شوې وه.

خماره له هغې شپې راهيسې سخته ناروغه شوه مور به يې وويل چې د شپې په ډيران ډاره شوې ده. او له هغې شپې راهيسې پيريان پې كينستي دي. د خمارې رنګ ورځ په ورځ ژيړيده. په ډيرو زيارتونو يې وګرځوله. د مونه او تاويزونه يې ورته راوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو اونۍ یې پرله پسې روحاني بابا ته یووړه، د ډمانو د زیارت په سپرغه کې خو یې یوه شپه هم پې تیره کړه. خوشحال یې تر پخوا بدتر شو

ښایې قوماندان هاشم د هغې له دې ناروغۍ څخه خبر شوی وي. ځکه خو یې له هغې سره د واده کولو خبره هیره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلم څپرکی

دوو سرتیرو ملوك د شكور دفتر ته راووست. خو داخل یې لاسونه نه وو تړل شوي. سرتیري له احترام كولو وروسته ووتل.

ملوك هماغسې ژیړ زبیښلی په دروازه كې ولاړو. په زړه یې لړزه ګډه وه. تر سترګو لاندې یې د شكور حركتونه څارل چې په تیلفون كې یې خبرې كولې د تیلفوني خبرو په وخت یې داسې لاسونه خوځول لكه یوې لویې غونډې ته چې وینا كوي.

چې خبرې یې خلاصې كړې له ځایه راولاړ شو له ملوك سره یې په لاس روغبړ وكړ. ملوك زړه نازړه لاس وركړ.

شكور چوكۍ ته اشاره وكړه ویې ویل:

ـ كینه.

ملوك لا ولاړ و. شكور یې په مټ لاس كیښود:

ـ كینه ولې ولاړ یې. زه پوهیږم. چې له تاسره ډیر بد چلند شوی دی. ته مه خپه كیږه دلته هم د هاشم غونډې خون اشام افراد پیدا كیږي. د كړكۍ خواته ودریده پسې زیاته یې كړه:

ـ د هغو په ځای زه بخښنه درنه غواړم. دوی د انقلاب مطالبات په نظر كې نه نیسي موږ ستا په باره كې ټول معلومات او اطلاعات ترلاسه كړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکی شو ويې ويل:

ـ ليونيه تاخو داهم نه ويل چې د قوماندان هاشم چاړه ستا ستوني تـه هم رسيدلې ده.

ملوك له ځانه سره فکروکړ:

وګوره ليوه بيا د پسه پوست واغوست، عجيب خلك دي په هره جامـه کې ځان جوړولی شي.

ترشړنډو لاندې يې د هغه ځواب ورکړ:

ـ کيږي نو، دنياده، له کومه ظلمه به سړی وژاړي.

ـ نور نو له ظلم او ستم نه خلاص شوې، خوته به يو کار کوې.

د ملوك مخې ته ودريده ويې ويل:

ـ ودې نه ويل کوم کار؟ هغه د هاشم وژل دي.

ملوك په حيراني ورته وکتل.

ـ هو هم ځان د هغه له شره خلاص کړه او هم نور خلك تـرې بيغمـه کـړه يعنې هم ثواب هم خرما.

په خندا يې پسې زياته کړه:

ـ غزا دې ته وايي، تاهسې غلطه کړيده، ځنګه خوښه دې ده؟

ملوك ورو وويل:

ـ که ما وژلی شوای، دې حال ته به ولې رارسيدم.

ـ ليونيـه هغـه وخـت يـوازې وې، اوس يـوازې نـه يـې، مـوږ ټـول امکانات درتـه برابروو. او بيـا چې پـه حکومت کې هم مقام او هرڅومره پيسې چې غواړې ترتا قربان. په غرور يې پسې زياتـه کـړه: ليونيـه انقلاب له تا سره دی.

ـ زه دا کار نشم کولای.

شکور ټينګارکاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مور ټول فکر کړی دی. یوازې ته یې چې هاشم وژلی شې او بس پټ دې هلته لیږو، په اسانۍ یې وژلی شې. زموږ شبکې درسره کومک کوي.

ـ زه یې نه وژنم.

شکور په تعجب وویل:

ـ ولې؟

ـ بس.

د شکور په ټنډه کې کرښې پیدا شوې ویې ویل:

ـ وایي خر یې چیرې کشاوو او دی چیرې ته، مور سمه لاره درښیو او ته لا نخرې کوې.

ـ دا سمه لاره نه ده، دا د میړانې لاره نه ده، چې د قیامت یوه ورځ هم پاتې وي زه غچ ترې اخلم خو داسې نه.

شکور په نصیحت وویل:

ـ ګوره که زموږ خبره ونه منې حال به دې ډیر خراب شي.

ملوك په زړه کې وویل:

ـ اوس خو مې حال داسې ښه دی، چې خراب به شي، تردې به لاڅه راباندې کوئ مړ به مې کړئ کاشکې مړ مې کړئ.

په خوله یې څه ونه ویل، هماغسې غلی په چوکۍ ناست و.

شکور د نصیحت په ډول څو نورې خبرې هم ورته وکړې خو ملوك ونه منله. شکور تر میز لاندې زنګ ټینګ کړ یو سرتیری راغی او دده په اشاره یې ملوك له دفتره ویوست.

د زندان په دروازه کې یې ګلاخان ولید په زړه کې یې وویل:

ـ اوس راپیدا شي.

خو ګلاخان ځان ناګاره واچاوو. ملوك یې زندان ته بوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوشيبې وروسته ګلاخان دروازې ته راوغوښت. ترپوښتنې دمخه يې ورته وويل:

د تره زو مه خپه کيږه، که خدای کول يوڅه خوبه وکړو. له شکوره مه ډاريږه پخپله تبديل دی نن يا سبا به ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوویشتم څپرکی

د جمعې په ورځ ماسپښین مهال یې ملوك له زندانه راویوست، او د جیب موټرپه سورلي یې د فوځي قطعې ترځنګ میدان ته چې دوی هوايي ډګر باله یووړ، ملوك د سرتیرو له خبرو پوه شو، چې په الوتکو کې یې کابل ته بیایي، د سرتیرو په منځ کې ګلاخان هم و، خو تر اوسه یې له ملوك سره خبرې نه وې کړې، افسر په میدان کې ګلاخان ته یوپاکټ ورکړ ورته ویې ویل:

ـ دا ډېره مهمه وظیفه ده، بې غورې نه ده پکې پکار، چې له الوتکې کوزشوې دا مکتوب به هلته ورکړې پوه شوې؟

ـ سمه ده.

ـ افسرپه ټینګاروویل:

ـ ډیربه متوجه اوسې، ته موځکه ورسره ولیږلې چې دا له تاسره هم کومك دی ورور به دې هم ووینې او چکر به دې هم شي.

ـ بس تاسې ډاډه اوسئ.

نږدې یو ساعت وروسته دوه هلیکوپتر له لرې را ښکاره شول هلیکوپترو په دښته ... ې دوړې جوړې کړې.

د کیناستو سره جوخت د ښارې بسونو په څیر بیروبار پرې جوړ شو. مسافرو سرتیرو او افسرانو او مامورینو هریوه تربل ځان مخ ته کاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو سرتیرو مسافر له هلیکوپترو شړل. خو چا د هغوی منتونو او وهلو ټکولو ته پام نه ساته، چا به ویل: مور مې مړه ده. تیلګرام راغلی دی، چا ویل رخصتي مې دلته پوره شوه، هریوه پیلوټانو ته زاری کولې چې هلیکوپترته یې پورته کړي. دواړه هلیکوپتر له مسافرو ډك شول. ګلاخان او ملوك ونه شوای کړای چې ورپورته شي، ګلاخان هلته ولاړ افسرته وویل، افسر له دوو سرتیرو سره د پیلوټ په ملګرتیا هلیکوپتر ته ورپورته شول دري کسه یې راکوز کړل د هغوی د زاریو او کنځاوو پروایې ونه کړه ګلاخان او ملوك یې هلیکوپتر ته پورته کړل.

هلیکوپتر مازدیګر ناوخته د کابل په هوایي ډګر کې راکوز شول ګلاخان د مکتوب پاکټ له جیب څخه راویوست، په لاس کې یې واړاو را واړاو او بیرته یې په بل جیب کې واچاوو، ملوك ته یې مخ ورواړاوو.

ـ دتره زو راځه.

ملوك غلی پسې روان شو.

ګلاخان یې په مټ لاس کیښود ورته ویې ویل:

ـ خپه نشې لاسونه دې ترلي دي، خیر دی ته راځه.

دواړه په ټکسي موټر کې کیناستل، ډریور ته یې وویل:

ـ شارنو، کوچه ګل فروشي.

موټر د هغه سرای مخې ته ودریده چې د ګلاخان د ورور کوټه پکې وه. ګلاخان خپل بکس غاړې ته واچاوو ملوك ته یې وویل:

ـ راځه خدای دې وکي چې کلاخان په ځای وي. او چیرې تللی نه وي.

کلا خان او بل ملګرې یې په کوټه کې د دیګ په پخولو لګیا ول.

ګلاخان یې په غیږ کې ونیو:

ـ شکر چې راغلې بیګا مې په خوب کې لیدې. ډیر په تشویش کې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاخان تر ملوك هم غیږ راوګرځوله، خو ملوك غیږ ورنه کړه. ګلاخان حیران، حیران ورته وکتل، پوه شو. چې لاسونه یې تړلي دي.

په اشاره یې ګلاخان وپوښت:

ـ دا بندي دی.

ګلاخان وخندل:

ـ نو زما په کوټه دې د بندي خانې ګومان کړی دی؟

ـ نا دا دشیرخان اکا زوی دی.

ګلاخان په ناباوري وویل:

ـ رښتیا وایې:

ملوك ته یې ښکته پورته وکتل، ګلاخان ته یې مخ ورواړاوو:

ـ نو بیا دې لاسونه ولې پرې تړلي دي؟

ګلاخان د ملوك لاسونه خلاص کړل.

ګلاخان بیا غیږ ورکړه.

ګلاخان ټوله کیسه ورته وکړه.

ـ ښه ښه عجیبه ده والله.

ملوك ته د ژولیا خبرې وریادې شوې عجیبه دا نه ده عجیبه داده چې یو انسان ولې د بل انسان اسیر وي.

له ځانه سره یې وویل: عجیبه دا نه ده، عجیبه داده چې د شیرخان زوی د منان د زوی اسیر دی، لاسونه یې تړلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ویشتم څپرکی

د زون مرکز ته د عبدالشکور د تللو د لارې امنیت لادمخه نیول شوی و، وسله وال کسان لا دشپې د لارې په سر د لندهماله پوستو د جوړولو لپاره تللي ول، په لاره کې د دوو غونډیو سرونو ته ټانګونه هم خیژول شوي. و دا ټول امنیتی تدبیرونه د قدوس د پروني رپوټ له مخې نیول شوي و. قدوس چې پرون په پټه د قوماندان محمد هاشم مرکز ته استول شوی و. خبر راوړی و، چې هاشم د شکور له حرکت څخه خبر شوی دی نیت لري چې د فوځي کتار لاره ونیسي.

سره له دې چې د زون مرکز ته د شکور د تلو پلان په پټه نیول شوی و، خو دا معلومه نه شوه چې هاشم څه ډول او چا خبر کړی دی.

قدوس د هغوی د کمین ځای هم ښودلی و. هغه دا هم ویلي و چې قوماندان هاشم پرون ټولو ته ویل چې که شکور له سیمې ژوندی ووت نو دی به دښځې ټیکری په سرکوي.

د قوماندان هاشم ددغه کلك هوډ او سوګند په مقابل کې شکور کلك امنیتي تدبیرونه نیولي ول.

ده دخپل حرکت لوری له کلیو چپ کړ او یوې فوځي قطعې ته یې د هغوی د کمین پر سیمه د یرغل امر هم ورکړی و.

سهار ترلمانځه دمخه کتار وتړل شو. شکور له خپلو ساتونکو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بي بي ۶۰ ډوله زرهپوش کې چې د کتار په پای کې روان و، سپور شو په دې کتار کې مخې ته دوه محاربوي ماشينونه ورپسې له سر تيرو ډک يو ۶۶ ډوله ګاز موټر له هغه وروسته دوه جيپ موټرونه او ورپسې هم شلور زرهپوشونه شامل ول. چې سهار وختي يې په بيړه حرکت وکړ په خامه سرك د دوړو او لوګيو يوه لويه ليکه جوړه شوه، کتار له نيم ساعت مزل وروسته سرك پريښود او په دښتو سر شو، له همدې سره په کتار کې ګډوډي هم جوړه شوه، کله به يو مخ ته شو کله بل، اوس نو په يوه ليکه نه و روان.

په لاره کې د جيپ موټر ټاير پنچرشو، ټول کتار ته د دريدو امر ورکړشو.

له دې سره له مخې ته پروت کلي څخه د ډزو آوازونه واوريدل شول.

څرګنده شوه، چې دمخه استول شوې قطعې په کلي يرغل کړی و، شکور ددې خبر په اوريدو سره خواشينې شو، څوتنه وسله وال يې د جيپ موټر لپاره پريښودل اوپاتې کتار ته يې دمخ ته تلو امر ورکړ.

کتار چې کله له غونډۍ واوښت د جګړې په منځ کې راګير شو له شاوخوا غونډيو او کاريزونو ورباندې يرغل پيل شو.

ټانکونو او زرهپوشونو د پناه ځای نه درلود. په وچ ډګر ودريدل. هرې خواته يې ډزې کولې، يوه زرهپوش اور واخيست شکور پرله پسې په مخابره کې خبرې کولې، له جيپ سره د پاتې کسانو مخابروي اړيکې وشليدلې د دويمې غونډۍ څخه چې له دې سيمې لرې پرته وه هم خواشينوونکې خبرونه رارسيدل، څوتنه يې تسليم شوي ول. په ټانك کې پاتې دريو کسو مقاومت کاوو، هغوی په مخابره کې پرله پسې چيغې وهلې.

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو شکور کلي ته د تللې قطعې له قوماندان سره په خبرو بوخت و:

ـ بلې بلې، توفان، انګار، اورم، ادامه، ادامه، توفان، انګار، انګار ادامه.

د مخابرې له بغس سره یوځای له هغې خوا ډېر غږ واورېدل شو.

ـ انګار توفان، انګار توفان توجه، انګار ټول کلی نیولی دی، دښمن د شمال په استقامت په تېښته دی.

د بلې مخابرې چیغې دوام درلود:

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان.

خو شکور ځواب ورنه کړ د انګار په ځواب کې یې وویل:

ـ ډېرښه، توفان انګار، دښمن تعقیب کړئ، کوښښ وکړئ د اول شخص مړی یا ژوندی په لاس راوړئ.

ـ اطاعت کیږي.

شکور بلې مخابرې ته چې پرله پسې چیغې یې وهلې ځواب ورکړ:

ـ توفان انقلاب، توفان انقلاب، اورم توفان یم اورم، له هغې خوا د مخابرې له بغس سره یوځای ستړی آواز واورېدل شو:

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان، دښمن موږ ته نژدې شوی دی کمك، کمك.

ـ توفان انقلاب مقاومت وکړئ کمك در رسیږي.

له هغې خوا آواز واورېدل شو:

عاجل کمك، انقلاب له....

آواز یې د مخابرې له بغس سره ګډ شو.

شکور غږ پرې وکړ:

ـ توفان انقلاب، توفان انقلا ب....

خو له هغې خوا آواز وانه ورېدل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان په مخابره کې د کتار د مخې په ټانګ غږ وکړ:

ـ انقلاب زمري انقلاب زمري.

ـ بلې اورم زمري انقلاب.

ـ زمري استقامت ختيځ.

ـ له دې سره کتار حرکت وکړ.

د ۶۶ ډوله ګاز موټر ټايرونه په ګوليو ولګيدل موټر يې ځای په ځای پرېښود، دوی د مرميو په باران کې په مخ ولاړل، شکور په مخابره کې پرله پسې چيغې وهلې.

ـ توفان انقلاب، توفان انقلاب.

اوس نو د جګړې له ځايه ښه لرې شوي ول، شکور شيبه په شيبه په مخابره کې چيغې وهلې.

ـ توفان انقلاب، توفان انقلاب.

د زرهپوش له کړکينچې څخه يو بل افسر پرې غږ وکړ:

ـ انقلاب اور اخيستی دی.

شکور لومړی ځل له زرهپوش نه سر را اوچت کړ ويې ليدل چې د غونډۍ پر سر له ټانګ نه لمبې جګيږي. په افسوس يې سر وښوراوو بيرته په زرهپوش ننووت.

د زرهپوش په سر ناست افسر خبر ورکړ چې د سرك ترخنګ مړی پروت دی.

زرهپوش ودريده درې تنه ورکوز شول. مړی يې زرهپوش ته پورته کړ. شکورو پوښتل:

ـ جسد د چا دی؟

ـ تورن بصير.

ـ اوه ددې بې چاره خو واده تيار و. پرون يې له ما رخصت واخيست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي د غونډۍ شاوخوا به نور مړي هم پراته ول. خو کتار په پټو سترګو تری تیر شو، دلته په دوی هم ډزونه ونه شول.

د نږدې کلي له کورونو څخه چې د مخه پکې د دوارو خوا او جګړه وه لوګي پورته کیدل. شکور له وروستي حال نه ځان خبر کړ.

ـ توفان انګار، توفان انګار، موقعیت دې چیرته دی اطمينان!

د مخابرې بغس پورته شو:

ـ بلې انګار توفان، د انقلاب ځپلي کلي په شمال ۴ کیلومتري کې امنیت تامین دی.

ـ انګار انګار د محاربې وروستي نتایج څه دي! اطمینان.

ـ کلي په کامله توګه له ضد انقلاب نه تصفیه شو. د اشرارو تلفات ۱۳ تنه ووژل شول او ۲ تنه اسیر دي. زموږ د قطعې اته تنه شهیدان دي او ۱۱ تنه ټپیان دي، د دریو تنو حالت خراب دی او یو تن د کوما په حالت کې دی، په کلي اوربل دی.

نیم ساعت وروسته ددوی کتار له لیږل شوې قطعې سره یوځای شو، بې له ځنډه یې حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درویشتم څپرکی

ملوك د كلاخان په خبرو او وعدو باور نه شوای كولای خو بيايې هم د شپې ددوی له كوټې د تيښتې هڅه ونه كړه.

يوځل بيا د كلاخان په بيګانيو خبرو راوګرځيده چې خپل ورور ته يې وويل:

_ تاسې له دنيا ناخبره ياست. هسې خوشې تشې خلك ځوروئ. وضعه معلومه نه ده. ډيرو قطعاتو ته د تسليم امر وركړ شوی دی.

دی سبا د خپلې خور كره ورسوه.

ملوك د كلاخان خبرې د شكور له وروستيو خبرو سره پرتله كړې له ځانه سره يې وويل:

_ كلاخان د شكور غوندې نه دی. دی داسې نه كوي. رينښتيا يې زړه را باندې خوږيږي. كلاخان بيګا داهم ويلی و. چې د ملوك د خور خاوند ګل مرجان په جګړه كې وژل شوی دی.

په كوټه كې يوځه رڼا شوه. ملوك له ځايه راپورته شو، اودس يې وكړ. د سرای لويه دروازه تړلې وه. بيرته كوټې ته راغی كلاخان او ګلاخان هم راپاڅيدلي ول.

له چای څښلو وروسته كلاخان او ملوك په خوشحال مېنه كې د ملوك د خور د كور په نيت روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك ۱۶ کاله وروسته د خپلې خور لیدو ته ورته. هغه وخت دی لا ډېر کوچنی و، د خپلې خور خیره ترې هیره شوې وه.

لیدو ته یې هم ډېر خوشحاله نه و. د ګناه احساس ورسره ملګری و، ځان ورته د خپلې خور د خاوند قاتل ښکاریده. تیره شپه یې چې د ګل مرجان د مرګ خبراوریدلی و، په خپل ذهن کې د مړو او اسیرانو په منځ کې د هغه په لټه و، اوس چې د هغه د کور په لوري روان و، په فوځي دریشي کې جګ ښکلی ځوان یې ور په یادشو، چې د دوی ګروپ په وهلو ټکولو تر مرکزه رسولی و، سره له دې چې له هغه وروسته یې نه و لیدلی.

خو یوه شپه چې بندیان له زندانه وتښتیدل، دوی وربانديې ډزونه وکړل، د کلا شاوخوا وینې ډېرې تویې شوې وې خو مړي هلته نه وپاتې، بیا وروسته چا خبر راوړ چې تښتیدلي کسان ټول جبار قوماندان په غره کې ووژل، دوو تنویې په لاره ډېره وینه ضایع کړې وه او مړه شوي ول. ملوك نه پوهیده چې ګل مرجان څه شو، خو ځان یې د هغه قاتل باله.

له ځانه سره یې وویل:

ـ خلك خپلو خویندو ته پړوني ورپه سرکوي، ما یې له سرنه پړونی واخیست. ماخپله خور کونډه کړه. ماخپل وراړه خوریونه یتیمان کړل ما ....

ګلاخان یې په اوږه لاس کیښود:

ـ څنګه یې وطنه، په کوم چرت کې تللی یې خور به دې څومره درته خوشحاله شي.

ملوك یوازې په «ام» سره ځواب ورکړ.

په زړه کې یې وویل:

ـ هو چا چې د چا د سر پړونی اخیستی وي خود به یې لیدو ته خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون یې لاس تړلي و، او په هلیکوپټر کې د زندان په لوري روان و. خونن په ټکسي موټر کې د خپلې خور د کور په لوري روان و. په یوه ورځ کې دا ډیر لوی بدلون و. چې د ملوك په ژوند کې راغلی و، پرون دا هم معلومه نه وه، چې زندان ته به یې وړي او که پلیګون ته. نن معلومه وه چې د خور کور ته ځي.

خو ملوك په خپل ژوند کې په دومره لږ وخت کې په دغه لوی بدلون خوښ نه معلومیده

خور ته به څه وایي، چې خاوند یې ددوی په سیمه کې ځنګه او د چا له خوا ووژل شو.

ملوك ځان ته ډاډ ورکړ: نه نه ښایي هغه په کوم بل ځای کې وژل شوی وي، ماهیڅ لیدلی نه دی، که مې لیدلی وای حتمًا مې پیژاند، حتمًا. ځنګه ځنګه به مې نه پیژاند. کوښښ یې وکړ د ماشومتوب په شپو ورځو کې د هغه د لیدو یوه خاطره را په زړه کړي، په خپل ذهن یې فشار راووست:

ـ هو هو هغه نری جګ سړی و، زموږ کور ته به په موټر سایکل راته، ډول ډول میوې به یې راوړې، کوم چې ما لیدلی دا هغه نه دی، هغه بل ځوك و. دا بل ځوك. خپلو دغو سوچونو هم قناعت ورنکړ. له ځانه سره یې وویل:

ـ ګل مرجان چې هرځای وژل شوی وي. زه پکې شریك یم، ماخپله خور کونډه کړې ده. ماخپل خوریونه یتیمان کړي دي. اوه څه به ورته وایم خور به مې....

ټکسي د یوې شین رنګې دروازې مخ ته ودریدله.

ګلاخان د ټکسي چلوونکي ته پیسې ورکولې ملوك ته یې وویل:

ـ دا ستا د خور کوردی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ماشوم ته چې د کور مخې ته یې په خاورو کې لوبې کولې ګوته ونیوله دا د ملګري ګل مرجان وروستی زوی دی.

ملوك په ماشوم ورتېټ شو ښکل یې کړ. خو مخ یې بلې خواته واړاوو.

ددروازې له لومړې زنګ سره یو ماشوم راووت کلاخان زیری پرې وکړ:

.. ها ما دې راغلی دی ورشه په مور دې زیری وکړه

او پخپله د کور مخې ته له یوې ونې سره ودریده.

د ملوك او خور روغبړ یې ښه ډیر وخت ونیو، دوی دواړو سره ژړل.

په کوټه کې د ملوك نظر تر هرڅه ړومبې په کونج کې د کوچنې میز پرسر د بریتور ځوان په عکس ولګیده.

دا هغه کس و، چې ددوی ګروپ د جمعه ګل د کلا ترڅنګ نیولی و.

دا هغه دی چې د اوبو څښلو ته چا پرې نه ښود.

دا هغه دی چې اکبر غوښتل ځای په ځای یې ووژني، اوه، چې له ما څخه یې ډوډی وغوښتله. ما ورنه کړه او منت مې هم پرې وکړ.

کاشکې هغه وخت مې پوښتلی وای، ښایې پیژندلی مې وای. مرسته مې ورسره کړې وای، را خلاص کړی مې وای، اوس به مې خور تور تېکرې نه و پرسر، اوس به مې خوریونه داسې سپیره مخونه نه و راته ناست، اوه خدایه. اوه خدایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلورویشتم ځپرکی

د خوراو خوریونو د ځیر وپه لیدو سره ملوك هم خپله پریکړه بدله کړه، دی پوهیده چې خور یې ورته څومره ضرورت لري، په کابل کې پاتې شو، ده که څه هم پخپله سیمه کې د ګل مرجان د لیدلو او ددوی د ګروپ له خوا د هغه د نیولو کیسه له خپلې خور څخه پټه کړې وه، خو له ځانه سره په یادیدو به یې تل ځوریده، ځان یې د هغوی پوروړی باله.

د ګل مرجان مشر زوی هیواد یې چې ښوونځي ته تر تلو وروسته به یې په بازار کې کار کاوو، نور کار ته پرې نښود. خورځه یې ورېمه چې اوس پیغلوټې شوې وه له ښوونځي څخه راوګرځوله.

ملوك به سهار وختی د کوټه سنګي په چوك کې له نورو کارګرانو سره یوځای کیناست که به چا د کار لپاره بوتلل نو د ورځې ګټل شوې پیسې به یې ماښام خپلې خورته راوړلې او که به کار ورته پیدا نه شو نو له منډیې څخه به یې سودا راوړه او تر ماښامه به یې په بازار کې خرڅه کړه.

په ښار کې حالت په څو ورځو کې بدل شو.

څو ورځې کیدې چې ملوك ښار ته نه ولاړ. هیواد. میوند او بهیر هم له ښوونځي څخه پاتې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راډیوګانو یوازې د کابل خبرې کولې.

هیڅوک نه پوهېدل چې څه پېښېږي. ښاریانو د وېرې او هیلې ترمنځ ژوند تېراوو.

ملوک خوشحاله ښکارېده هرځل به یې چې خپل جای نماز ټولاوو وروستۍ دعا به یې ټولو واورېده.

ـ یا خدایه مجاهدین کامیاب کړې.

خو د کور نورو غړو په دې دعا کې ځانونه ورسره شریک نه بلل.

په هغه سهار ښاریان د ملا اذان پرځای ډزو له خوبه راویښ کړل.

خو دا ډزې ژر ودرېدې، داسې معلومېدله چې د برې په ویاړ د خوشحالۍ ډزې وې.

ملوک خوشحاله و، نورو ته یې ډاډینه ورکوله:

ـ مه ډارېږئ، که خدای کول وروسته له دې به یو ډز هم وانه ورئ.

ملوک په ښار کې نابلده و، داسې څوک نه و، چې دی د برې زېرې پرې وکړي او مبارکي ورکړي.

خو زړه یې طاقت ونه کړ هیواد ته یې مخ ورواړاوو.

ـ خوربې راځه چې ووزو، نن کابل وګورو چې څومره ښکلی شوی دی. نن کابل ته پرښتې راغلې پرښتې.

موټران لړ ول. دوی پلې د ښارپه لوري وخوځېدل. په ښار کې ډلې ډلې ځنې ور وسله وال کسان ګرځېدل.

چې هره ډله به تېرېدله ملوک به هیواد ته مخ ور واړاوو

ـ وګوره څومره ښه ښکارېږي څومره ښه خلك دي مانه درته ویل؟

ملوك به دا خبرې په داسې انداز کې کولې لکه ټول چې ده راوستي وي.

هیواد په ساده ګی وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یره ماما زه خو یې له ټوپکو ډیر ډاریږم، هسې نه چې ....

خوملوك به یې خبره پریکړه:

- لیونی کیږه مه نن خو اوله ورځ ده. که خدای کول سبا ته به یو ټوپك هم ونه وینې.

ده لا دا خبرې نه وې تمامې کړې چې هیواد په وارخطایي وویل:

- وی، وی، هلته وګوره مړ یې که، وی، مړ یې که.

څوتنو وسله وال د یوه کور مخې ته یوه سړی د ټوپك ترقنداغ وهلو لاندې کړی و، دوی دواړه ورته ودریدل، ټوپکوال سړی ترستوني نیولی و.

- وایم کیلي راوړه، که نه وژنم دې.

- درته ومې ویل، درته، درته ومې ویل ....

سلګیو واخیست، په سلګیو کې یې خبرې هم کولې، خو لکه چې ژړا اخیستی وي خبرې یې بندې بندې کیدې څوك نه وربانډې پوهیدل.

د شا لخوا یوه پلنګي پوش ټوپکوال په لغته وواهه:

- راوړه د ګراج کیلي راوړه ملحده، موږ پیاده ګرځو تا ته موټر ولاړ دی.

سړی د یوې وهل شوې ونې په بیخ پړمخې ولویده، له خولې یې وینې جارې شوې، یوه بل چې توره کونډه ږیره یې لرله او تر اوسه غلی ولاړو، ورغی سړی یې ترلاس ونیو ورته ویې ویل:

- نذیره کیلي ورکړه، دا داسې خلك نه دي چې همداسې دې پریږدي.

سړي چې د لاس په شا یې د خپلو شونډو وینې پاکولې په هماغه انداز وویل:

- ورته ومې ویل: چې په کور کې څوك نشته، خودوی یې نه مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه وسله وال دا بل ته مخ ورواړاوو:
د ګراج قلف یې مات کړه، دا د سپي زوی لارې ته نه راځي. یو بل چې کلاشینکوف یې له اوږې راښکته کاوو د ګاراج په لوري روان شو وېې ویل:
- روکۍ ښه وايي اوس به بل ګروپ راشي. تیاره ډوډۍ به مو له خولې وباسي. او له دې سره یې د کلاشینکوف میل د ګاراج په ځنځیر کې بند کړ. قلف یې مات کړ.
ملوك چې تر اوسه دا صحنه په پټه خوله څارله ورغی ټوپکوال یې تر لاس ونیو:
- خیریت خو به وي څه چور خو نه دی.
- ته څوك يې چې داسې هوکي هوکي کیږې؟
- زه هم ستا غوندې یو مجاهد یم، خو غل نه یم.
دده په لیدو نذیر هم جرأت پیدا کړ رامخته شو.
- دا غله دي، که غله نه وي نو پردې موټر ....
اغاشیرین په ولیو کې د کلاشینکوف په قونداغ وواهه:
- کینه کمونیسته، چې وژنو دې نه، ته لا شکر وباسه.
ملوك چې د اغاشیرین کلاشینکوف ونیو په قهر یې وویل:
- بس چې نور یې ونه وهې.
اغاشیرین څه ونه ویل. دا نورو ته یې وویل:
- موټر راوباسئ.
بیا یې ملوك ته ښکته پورته وکتل ویې ویل:
- دکوم ځای یې؟ چې یوه شو ددوی د سیمې نه دی نو د هغه په وهلو یې پیل وکړ. څو تنو کرولا موټر په ټیله ټیله له ګاراج څخه راویوست.
نذیرهك حیران ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ملوك له وسله وال سره لاس او ګريوان و.

ټوپكوالو موټر تر سرك پورې ټيله كړ. يو ټوپكوال يو قات شوی كاغذ پرانيست د موټر د مخې په ښيښه يې سريش كړ.

هيواد تر تصوير لاندې كرښې ولوستلې:

دازادي د لارې اتل او د اسلامي....

موټر په بيړه تر كږ ليچ تير شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه ویشتم څپرکی

قوماندان محمدهاشم کابل د راتلو په دویمه ورځ د شکور د موندلو په لټه کې شو . په لومړیو ورځو کې یې ځوك پوښتني ته هم نه راتلل. کله چې رئیس مقرر شو او په رادیو او تلویزیون کې یې خپل نوم واورېده نو هیله یې پیدا شوه چې اوس به په کابل کې اوسیدونکي مامورین چې له ده سره یې پخوا پیژندل دده پوښتني او مبارکي ته راشي. خو بیا هم څوك رانغلل لس پنځلس ورځې وروسته دوه کسه مامورین چې دده د سیمې ول. مبارکي ته راغلل.

په خبرو کې محمدهاشم ورځخه د شکور پته وغوښته یوه ورته وویل:

ـ هو همدلته دي یوه ورځ مې د جادې په جومات کې د محمد الدین په فاتحه کې ولید.

ـ ښه ښه نو څنګه به یې پیدا کم؟

ـ اسانه ده.

هاشم په غررو سره وویل:

ـ یو وار به یې ووینو چې اوس په څه غورو کې دی؟ بیا یې دا بل ته مخ راواړاوو.

ـ اوس آ پخوانی بابولالې وایي که یې سد سرته ورغلی دی؟

ـ نه نه اوس غریب ډیرغلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه یو وار نه ورځو؟

ـ والله ورغلي خو به وو خو ....

محمد هاشم په خبرو کې ورولوېده:

ـ ولې داسې ترولی (تلولی) شوې څه خورم خو یې نه. هسې یو وار یې وینم.

موسکی شو پسې زیاته یې کړه:

ـ هغه خو زما پخوانی یار دی.

دادمحمد فکر وکړ: له خبرو یې مالومېږي چې والله که یې وینه څمکې ته پرېږدي، که دا ورسره مخامخ کړم د شکور د عمر بدي راله غاړې شوه.

دواړه مېز پر سر یې چې دوړې او ګرزونه پرې پراته ول، ګډې وډې کربنې وایستلې سر یې راپورته کړ:

ـ خدای دې خیر کړي وبه یې وینې.

ـ ته عجب سړی یې زړه مې غواړي چې یو وار یې ووینم او ضرور کار هم ورسره لرم.

ـ اوس به خدای خبر هغه ....

خو محمد هاشم خبرې ته پرې نښود له ځایه راجګ شو.

ـ بس همدا یې وخت دی، یا الله ځئ چې ځو.

په موټر کې دواړه غلي ول. موټر په بیړه روان و. دا څو ورځې ښار ارام و. دادمحمد به چې له موټر څخه شاوخوا ورانو ودانیو ته وکتل سوړ اسویلی به یې له خولې ووت. بیابه یې هاشم ته چې د موټر د مخې په سیټ کې ناست و، وکتل سر به یې وښوراوو. کله کله به یې ډرېور ته لارښودله.

موټر ډېر ژر مکرویانو ته ورسیده او د یوه پنځه پوړیز بلاك مخې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریده، وسله وال کسان ژر ژر له موټر څخه راکوزشول او شاو خوا د تیارسۍ په حالت کې ودریدل.

دادمحمد پورته د بلاك کړکیو ته وکتل په څلورم پوړ کې د شکور کور و، په برنډه کې یوکوچنی هلك چې دوی یې ولیدل په وارخطایي د کور په خوامنډه واخیسته.

دادمحمد ترمخ هاشم او یوبل وسله وال پسې پورته وختل، دروازه یماشر رم خلاصه کړه.

ـ سلام

ـ والیکم السلام بچیه پلاردې کوردی.

ـ پلارمې، پلار مې، نه نه ، پلارمې نشته.

دادمحمد یې په سرلاس راتیرکړ:

ـ زویه مه ډاریږه ورشه ورته ووایه مدیر دادمحمد راغلی دی.

هلك دروازه نیمکښه پرېښودله ولاړ.

شه څنډ وروسته یوسپین کالی سړی چې خړ پکول یې په سرو، لوڅې پښې راووت، په څیره کې یې تشویش او وارخطایي له ورایه بریښیده.

تر نورو دادمحمد ورته نږدې و، خو اول یې په محمد هاشم غیږ وګرځوله بیایې له دادمحمد سره روغبړ وکړ، دابل وسله وال وردمخه شو لاس یې ورته ونیو خو دده ورته پام نه شو، ژرژر یې خبرې کولې.

ـ راځئ راځئ هرکله راشئ، راځئ کورته.

محمد هاشم په موسکا ورته وویل:

ـ لکه چې ودې نه پیژندلو؟

ـ څه ووایم ـ بیایې په وسله وال غیږ راوګرځوله.

ـ وطنه سترګې مشي. تاته خو هیڅ متوجه نه وم، ډیر معذرت غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننوتو په وخت کې دادمحمد ورته وویل:

ـ دا امر صاحب محمد هاشم دی.

ـ ښه ښه، ډېر ښه، دا خو ډېر د افتخار ځای دی.

په کوټه کې غالۍ ویړې وې. او شاوخوا له دیوالونو څخه لږ لرې کوچونه ایښودل شوي ول، د کوټې په یوه کونج کې له فارمیکا څخه په جوړه شوې الماری کې ویدیو او تلویزیون ایښی ول، په بله خانه کې یې دوه کسته اوږد ټایپ ایښودل شوی و. د دروازې شاوخوا یوه ښکلې الماری جوړه شوې وه په څو خانوکې یې کتابونه ځای په ځای شوي ول.

په پورتنیو خانو کې څو عکسونه ایښودل شوي ول.

هاشم د کیناستلو په وخت کې شکور ته وویل:

ـ ناځوانه یو وار مې پوښتنې ته هم رانغلې.

ـ یره قوماندان صاحب په شرافت که خبر وم، چې تاسې تشریف راوړی دی.

ـ خوشې بانې مه کوه ښه خبر وې.

ـ په وجدان که مې اروا هم شکه وه. که نه زه په دې جهت کې ډېر فعال یم.

ـ راځه راځه کینه. ډېر وجدان وجدان مه کوه.

شکور له ځانه سره وویل:

ـ داغم ګوره څه بد مې وکړل چې ور ووتم ترسبا به مې د ځان چاره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږویشتم څپرکی

غونډه د ریاست په تر ټولو لوی دفتر کې جوړه شوی وه.

رئیس، سموت او څلور وسله وال د ریاست د پخواني مرستیال او د وزارت له معین سره یوځای راغلل.

نږدې و، چې د خدماتو مدیر چك چك وکړي لاسونه یې هم سره جوړ کړل خو ژر متوجه شو. ژبه یې راویسته سر یې ټیټ واچاوو. د څنګ ملګري یې مرسته وکړه د تکبیر نارې یې پورته کړې ټولو وروسته وړاندې «الله اکبر» وویل چا یوځل چا درې واره او ځینو هم څلور پنځه ځله تکرار کړه.

رئیس او ورسره کسان د دفتر په پورتنۍ برخه کې په معلومو څوکیو کیناستل یوه وسله وال کس چې د عصمت الله تر څنګ ناست و. هغه ته په غوږ کې څه وویل دواړو وخندل او د نورو ناستو کسانو خواته یې وکتل. هرڅوك پوهیدل چې سره وایي:

ـ دوی ته ګوره. اوس مسلمانان شول.

ټول پخپلو ځایونو کیناستل ځینې په یوه څوکۍ دوه دوه تنه او ځینې د کوچونو په څنګلیو کیناستل خو څو کسه د دروازې خواته ولاړ پاتې شول.

د قرآن شریف څو مبارك آیتونه ولوستل شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان عبدالغفار چې د تنظیمونو ترمنځ د چوکیو په ویش کې اوس د وزارت معین ټاکل شوی و څو لنډې خبرې وکړې او نوی رئیس یې مامورینو ته وروپیژانده: محمدهاشم زمور مجاهد ورور چې د جهاد په دوران کې یو ښه قوماندان و، زړورتیا یې ټولو ته معلومه ده، قوماندان صاب اصلاً نظامي سړی دی خو د تنظیم پریکړه داوه چې دې دلته کار وکي.

د هاشم په مټ بې لاسه کېښود موسکی شو:

ـ زه ده ته ددې نوې وظیفې مبارکي وایم او بری یې غواړم.

معین غفار خپلې خبرې پای ته ورسولې، بې له دې چې کیني هاشم ته یې څه وویل چې نورو نه اورېدل. هاشم او ترخنګ نور کسان یې له ځایونو راپورته شول، معین څادر په اوږو سم کړ او ووت. نوی رئیس او ورسره کسان له دروازې بیرته راوګرځېدل د ریاست پخواني مرستیال د ریاست کارکوونکی یویو وروپیژندل هر یو د خپل نوم سره له ځایه پورته کېدل.

رئیس خپلې ځنګلې په میز تکیه کړې غاړې یې تازه کړې هڅه یې کوله چې په بم آواز وغږېږي.

رئیس په پاکستان کې د تنظیم په دفتر کې له اداري کاره رانیولې بیا د خپلو جګړو په باب ټولې کیسې یو په بل پسې وکړې، او بیا یې ددغې نوې ټاکنې په باب وویل:

ـ دغه کارونه چې نن ماته سپارل شوي دي زما چندان نه خوښېږي خو اندېوالانو راته لازم وبلل. اوس چې دا وظیفه راسپارل شوې نو له تاسې ټولو مې هیله داده چې پخپلو ....

یوې سختې چاودنې یې آواز ورک کړ، ټول وارخطا شول د دروازې خواته د یوې میرمنې له خولې چیغه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو رئیس وپوهول چې هیڅ خبره هم نشته، یو وسله وال د کړکۍ خواته ولاړ، له کړکۍ نه یې یوې بلې خواته وکتل.

رئیس بیا خبرې پیل کړې:

- دلته زما پاك مسلمانان پکار دي، چا چې له کمونیس رژیم سره کار کړی دی خدای پاك دې ترې ورتېر شي زه پوهېږم چې ټول یې ملحدین نه دي، خو ....

یوې بلې چاودنې ودانۍ ولړزوله، تر مخکینۍ چاودنې دا سخته چاودنه وه داسې څرګندېده چې رئیس یې هم ویرولی وي ژر یې سر ټیټ کړ او پخپله پوزه یې لاس ونیو نور ټول له ځایونو پاڅېدل، یو دوه تنه خو له چوکیو لاندې په ځمکه ولوېدل.

یوه وسله وال چې د کړکۍ ترڅنګ ولاړ و وویل:

- راکټ دی له کوزې خوا راوویشتل شو.

د ښار په لویدیځه خواکې د معین عبدالغفار د کسانو پوستې او پاټکونه ول.

رئیس چې په څیره کې یې ویره اووسواس ښکارېده د څنګ ملګري ته څه وویل، هغه په بیړه له دفتره ووت.

رئیس بیا خبرې پیل کړې:

- څو شیان چې زه ډېر پې خپه کېږم، یو یې د حجاب خبره ده، چې نور یې په دې شکل ونه وینم.

له دې سره یې میرمنو ته چې ټولې په یوه کتار کې دروازې ته نږدې ناستې وې وکتل.

دومره په ځیر ځیر یې ورته کتل لکه چې دمخه یې نه وې لیدلې او اوس یې ورته پام شوی وي.

سیما چې د یاسمین ترڅنګ ناسته وه د صادرې واردې د کتاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتنه ولیکل: ((تاته ګوري.))

یاسمین نرۍ موسکا وکړه او سترګې یې ښکته واچولې سیما ښایي له یاسمین سره ټوکې کړې وي، خوهاشم چې دمخه یې خپل مخاطبین یوازې، ناست نارینه بلل او د ښځو خواته یې نه کتل، اوس دومره د ښځو کتار ته متوجه و. چې په دفترکې نور ناست کسان یې هیر کړي ول.

لکه چې په ده هم د یاسمین شوخو سترګو اثر کړی وي په خبرو خبرو کې یې هڅه کوله چې هغې ته نیغ وګوري.

دا کاته څو ځله رد او بدل هم شول.

خو له دوهمې چاودنې وروسته ټول د خبرو د ژر ختمیدو په هیله ول، ټولو د بل توغندي غږ ته غوږونه څك نیولي ول.

هرڅوك پوهیدل چې یوه هم د رئیس خبرو ته غوږ نه دی نیولی. جسماً دلته او روحاً بل ځای دي، ددوی له څیرو هم داسې بریښیده چې د نورو خبرو اوریدو حوصله نه لري او د یوه پناه ځای په غم کې دي.

خو هاشم لکه چې دوی ته ښودله چې نه ویریږي خبرې یې یو په بل پسې اوږدولې.

د هاشم له خبرو وروسته فقیرمحمد هم لنډې خبرې وکړې.

د هغه لا خبرې نه وې خلاصې چې ټول له ځایونو پاڅیدل ځکه له لرې لرې د توغندیو آواز اوریدل کیده یو وسله وال له کړکۍ وکتل په بې تفاوتي سره یې وویل.

- د تیلو سرای اور اخیستی دی.

له دروازې د باندې دیبا، د یاسمین جالۍ پوړونی کش کړ په غوصه یې وویل.

- یوخودې خدای ستا دا جالۍ ورکه کړي اوس هم د تاشکن ((تاشکند)) په چرت کې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې ولې؟

ـ رئیس ته دې نه کاته، څومره بد بد یې درته کتل؟

یاسمین په معنی لرونکې موسکا وویل.

ـ زه د هرچا کتل تللای (تراوز) شم.

- لیونۍ هغه نور کتل و، اوس کتل، ویل، اوریدل او هرڅه بدل شوي دي.

یاسمین یوازې وویل:

ـ غم یې مه کوه.

یاسمین د دیرشو کالو په شاوخوا کې وه، دا که څه هم پیغله نه وه خو ناسته ولاړه، تګ، ټوکو، شوخې او کړو وړو یې هغه د نویو پیغلو په کتار کې دروله.

ددې دفتربه تل د اداري لـه ښځـو ډك و، د نـورو دفترونـو نجـونو هم خپلې پیالې ددې دفتر تـه وړې وې او د چـای څښلو لپـاره د یاسـمین دفتـر تـه تلـې، هـر وخـت بـه یـې هلتـه تـود بانـډار جـوړکړی و، ټـوکې او مسخرې به وې.

دوی به د یاسمین له خواږه مجلس نه خوند اخیست.

که څه هم د پیغلتوب تر عمر ور اوښتې وه، خو هیڅ وخت یې پـه ځان نه راوړه چې عمر دې یې تر نورو زیات وي.

د سوانحو په دفتر کې ده یې د زیږیدو کال ۱۳۴۱ ښودل شوی و. خو دې نـه مانـه، ویـل بـه یـې چـې هغـه وخـت یـې د ګونـد د غړیتـوب د لاسـته راوړلو لپاره په لوی لاس خپل عمر زیات ښودلی و.

داداري پخواني کارکونکي پوهیدل چې یاسمین د خپـل عمر پـه باب د نورو زیاترو ښځو په څیر دروا غ وایي او عمریې ښایي تردې هم زیات وي.

خو هغه چا چې له دې سره یې نوې پیژندګلوي کیدلـه ددې د عمـر پـه باره کې دا ډول تصورنه کاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکـه دا نـه يـوازې زړه شـوې نـه وه بلکې د پخـوا په څير ښکلې او جذابه وه.

په سينګار به يې ډير وخت لګاوو. سره له دې چې تل به يې پوډر وهلی و، خو ډيرو دا فکر نه کاوو چې دا ښکلا دې د پوډرو برکت وي. د هغې په سره سپين مخ د پوډرو موجوديت هيڅ نشو ای تشخيص کولای.

ځرځوغټو سترګو، نريو ورځو، کوچنۍ ټنډې اوږدو سوربخنو زلفو او لنډې زنې يې د پوزې د سر د پيړوالي بدرنګي په ښکلا بدله کړې وه.

سموت به ددې په باب ويل:

ـ که دا پوزه دبل چا وای، والله که مې ورکتلي هم وای، خو دا پهو.

دا په ظاهر تل خوشحاله، شوخه او خندانه وه، په شونډو به يې تل نازکه موسکا خوره وه، چې هم پکې صميمت پروت و او هم يو ډول جنسي جاذبه، چې هر نوي ليدونکي به ځان ورتـه نږدې احساساوو، داسې لکه چې له ډير پخوا ورسره پيژني خو که سړی به يې څيرې ته ډير ځير شو، ځو شيبې به ورسره پټه خوله مخامخ کيناست، دا ورتـه معلوميدای شوای، چې له دغې خوشحاله او شوخې څيرې څخه نامحسوس ويرونـه هم اوري، داسې چې زړه بـه دې پرې وسوځيده، او د زړه لـه اخلاصه بـه دې غوښتل چې په غم يې ورشريك شې زړه يې را وسپړې له غمونو او دردونو يـې ځان خبر کړې او د زړه له اخلاصه ورسره مرسته وکړې.

په داسې حالت کې به د هغې ښکلو مړو سترګو، راوتليو سرو اننګو او د څيرې هرې برخې درته ژړل.

تا به ويل چې اوس به راته وايي:

ـ ولې داسې راته ګورې، ته هم غـواړې لـه دغـو اننګو خونـد واخلې. تـه هم غـواړې پـه دغـو سترګو کـې لاهـو شـې او پکـې د مينې جهانونـه ووينې؟ خبر نه يې چې دا د ويرونو کورونه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا به ویل چې ټول لیدلي او نالیدلي غمونه به په همدغو سترګو کې وي، د ټولو غمونو او بدمرغیو هنداره به همدغه اننګي وي.

خو د هغې یوې نرۍ موسکا به دې دا ټول خیالونه او تصورات خام وخېژول.

هاشم هم له هغو کسانو څخه و چې ددې د څېرې دا خوا یې نه لیدله یوازې یې د هغې خندا او د سترګو ښکلا لیدله.

یاسمین د ښاري کورنۍ څخه وه، پلار یې له پخوانه د کابل په ښار کې اوسیده، د ملي بس په تصدی کې ډریورو. عظیم له خپلې کورنۍ سره چې له یوې میرمنې دوو زامنو او یوې لور څخه جوړه شوې وه، د اسمایي غره په ډډه کې په یوه کرایي کورکې اوسیده.

تنخوایې بده نه وه، کولای یې شول چې ددوی ورځنۍ اړتیاوې پوره کړي، خو عظیم یوه میاشت هم پوره تر کوره پورې نه رارسوله، هغه به زیات وخت له خپلو انډیوالانو سره چې زیاتره یې ډریوران اوکلینران ول تیراوو، خپلې دندې ته هم چندان پابندنه و، زیاتره وخت به له خپلو انډیوالانو سره په میلو او ساعت تیریو بوخت و، ګټل شوې پیسې به یې په همدغو بانډارونو او له کابل څخه دباندې په چکرونو لګولې، همدا وجه وه، چې عظیم د غره په یوه ختین واړه کورکې چې دوه کوټې یې لرلې او کرایه یې تر نورو ارزانه وه د خپل عمر زیاته برخه تیره کړې وه.

د یاسمین مور به په کور کې جاکټونه اوبدل، خیاطي یې کوله او د کور زیات خرڅ به همدې برابراوو.

خود یاسمین بدمرغۍ هغه وخت پیل شوه، چې پلار یې بل واده وکړ، واده چیرې و، بس یو ماښام عظیم له یوې بلې ښځې سره کورته راغی.

د یاسمین مور ته یې وویل چې وروسته له دې ته ددغې مزدوره یې او دا ستا باداره ده، هرڅه چې دی ویل منې به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کورنۍ تریخ ژوند د نوي میرمنې په راتلو سره لاپسې تریخ شو.

هره ورځ به یې په کور کې نوي غم جوړ و، ورځ به د دواړو ښځو په جګړه تیره شوه. مابسام به چې عظیم کور ته راغی بې له دې چې ګرم او ناګرم معلوم کړي، د خپلې پخوانۍ میرمنې په وهلو به یې پیل وکړ. عظیم نه یوازې خپله پخوانۍ میرمن بده ایسوله بلکې خپلې لور او دوو زامنو ته یې هم د اولاد په سترګه نه کتل.

خپله یوازینۍ لور یاسمین یې چې لا د ښوونځی په څلورم ټولګي کې وه خپل یوه ملګري غلام رسول ډریور ته په نام کړه، ځینو به ویل چې عظیم خپله لور په قمار کې بایللې ده.

د یاسمین له کوژدې دوه اونۍ وروسته عظیم مزارشریف ته ولاړ، دا د هغه وروستې سفر و چې بیا را ونه ګرځیده او تر ننه یې پته نشته، نوې میرمن یې یوه اونۍ وروسته د خپل پلار کور ته ولاړه، د عظیم له ورکیدو دوه میاشتې وروسته د یاسمین کورنۍ بې له دې چې څوك پرې خبر شي له پخواني کور څخه راکډه شول.

د داسې بیړنۍ کډې کولو یو علت یې هم غلام رسول ډریور و، چې هره ورځ به راته او بې له دې چې د عظیم راتلو ته صبر وکړي د واده غوښتنه یې کوله.

د یاسمین مور که هرڅومره ورته وویل چې لور یې وړه ده د واده نه ده خو غلام رسول نه منله، په هغه ورځ یې ورته وویل: که د جمعې تر ورځې پورې زما واده تیار نه شي، نو زه مې خپله ښځه په زور کور ته بیایم.

ځکه خو د یاسمین مور بیړه وکړه، پرته له دې چې په لاهورۍ دروازه کې د خپل تره زوی کره احوال ورکړي راغلل، امام الدین ورسره مرسته وکړه په کور کې یې یوه کوټه ورکړه مشر زوی یې په چند اول کې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستري سره شاګرد کړ. کشر زوی آصف او یاسمین یې بیرته په نږدې ښوونځیو کې شامل کړل.

وروسته وروسته لطیف د یوبل سره په شریکه په چنداول کې د موټرو د ترمیمولو ورکشاپ جوړ کړ.

خو د آصف په درسونو کې چندان خونده نه وه، بس یوازې به کامیابیده.

مور به یې ویل کاشکې د آصف په ځای مې یاسمین زوی وای یاسمین به په خپل ټولګي کې اول نمره اودویم نمره وه

د نوي دولت پرله پسې فرمانونو د دوی د ژوند په سمون چندان اغیزه نه لرله، یوازې اووم نمبر فرمان ته دوی خوشحاله و. ځکه چې له هغه وروسته یې بیا غلام رسول ونه لید.

آصف په سازمان کې شامل شو. هلته یې هم چندان پرمختګ ونه کړ. څه وخت وروسته له سازمان څخه هم وه ایستل شو. که څه هم له دولسم څخه فارغ شوی و خو کار یې نه و پیدا کړی. یوځل د اوبو او برښنا په وزارت کې ماموریت ورته پیدا شو په دوهمه میاشت یې نیمروز ته تبدیل کړ نیمروز ته نه ولاړ بیرته بیکاره شو

زیات وخت به یې د کوڅې له هلکانو سره په سینماګانو او پارکونو کې تیراوو. ورو ورو په چرسو روږدی شو ورځ به یې ټوله په تیمورشاهي پارك کې تیروله. له کوره هم خوابدی و. د کور ټول لګښت د لطیف په اوږو بارو. آصف به چې هر کار ته ملا وتړله هغه کار به سرته نه رسیده. نور یې له ژونده زړه تورشوی و.

خود د ژمي په یوه سړه ورځ د هغه د بخت دروازه هم پرانیستل شوه.

د ژمي دغه ورځ که ټول وطن ته د بدمرغۍ ورځ وه او ځنګه یې چې د نورو آرام ژوند په دوزخ بدل کړ د آصف سرګردانه ژوند یې هم بدل کړ.

د ښارپه واټونو کې بهرنیان ګرځیدل. په هغه یخنۍ کې چې نورو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانونه په څادرونو کې پوښلي ول، روسان به د ښار په واټونوکې په دوبنیو دریشیو کې ګرځېدل.

دوی خلکوته بد بد کتل او خلکو دوی ته، چې چا به ځیرځیر ورته وکتل، نو د کلاشینکوف میل به یې د هغوی په خوا ونیو خلك د هغوی په خبرو نه پوهیدل، یوازې یوه کلیمه به یې ترې اوریدله «دشمن، دشمن، دشمن».

د دښمنیو په دغه یخ کنګل کې د آصف د بدمرغیو کنګلونه ویلې شول، ده هم ترښې څنګل سپینه پټه وتړله. او له نورو سره یوځای د پښتونستان واټ د سرك په غاړه و دریده او په لاره ځینې تیریدونکی لارویان به یې تلاشي کول، نه خو ده ورسره ولاړ کسان پیژندل او نه هم نورو دی پیژانده. یو تن چې ترڅنګل یې پټه تړلی وه او بې قنداغه روسی کلاشینکوف یې په غاړه کې اچولی و ده ته رانږدې شو.

ـ ملګریه ته وسله نه لرې؟

آصف نه پوهیده څه ورته ووایي بې له دې چې خبره وسنجوي وویل:

ـ وسله هو وسله یو کلاشینکوف مې درلود بل ملګري ته مې ورکړ.

ـ چې داسې ده نو رادیو ته ولاړ شه له ملګری اتش کفه څخه کلاشینکوف ترلاسه کړه.

د رادیو تلویزیون په انګړ کې نور هم راټول شوي ول

داسې معلومیده لکه چې د اختر له لمانځه وروسته خلك یو بل ته اختر مبارکي وایي. یوبل یې په غیږو کې نیول. آصف نه پوهیده چاته ورغاړه وزي، هك پك ولاړ و. د نورو له خبرو پوه شو چې راغلي کسان یا زندانیان ول، یا د حکومت له ویرې پټ ول.

ده هم خپل نوم د زندانیانو په لست کې ولیکه یو روسي نوی کلاشینکوف یې واخیست او د شیرعلي خان واټ د امنیت مسؤولیت ورته وسپارل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آصف څو ورځې وروسته په همدې سیمه کې د امنیت د رئیس په توګه وګومارل شو. خپله خور یاسمین یې هم د سابقه لرونکو مخفي ګوندي غړو په لست کې ونیوله، خو مشر ورور مستري لطیف یې دغه باد راوړې ګوندي غړیتوب ونه مانه، چې بیا وروسته د کب د دریمې نیټې د روسانو په ضد پاڅون کې ووژل شو.

یاسمین د زده کړو لپاره تاشکند ته واستول شوه د تاشکند په هوايي ډګر کې له یو بل افغان ځوان خلیل سره مخامخ شوه.

په لومړۍ لیدنه کې یې یو پربل زړونه بایلودل. د هوايي ډګر په کانتین کې یې چای وڅښه په لږ وخت کې دومره سره نږدې شول، چې یو له بله جلا کیدلو ورته د مرګ معنی لرله.

خو چاره نه وه یاسمین باید په تاشکند کې د شپږو میاشتو لپاره پاتې شوی وای او خلیل د یوکال لپاره په کیف کې د فوځي زده کړو لپاره استول شوی و.

خلیل په مسکو کې د خپل یو دوست پته او د تیلفون نمبر ورکړل چې بیا وروسته یې له هماغې لارې د یوبل بل پتې پیدا کړې او بیا د دواړو لویه بوختیا یوبل ته د لیکونو او عکسونو استول و. یاسمین له زده کړو وروسته کابل ته راغله او د خلیل د راتلو شیبې یې شمارلې.

په دې نورې شپږ میاشتې شپږ کلونه شول.

یاسمین یو ازې د کابل هوايي ډګر ته، د خلیل هرکلي ته ورغله.

خلیل نور خپلوان نه لرل چې هرکلي ته یې ورشي.

داسې څرګندیده چې خلیل له شوروي څخه خپل ټول کور راوړی وي ډول ډول الماریګ د خوب تخت کوچونه چاینکې او فرشونه د خلیل د کور سامان و، چې د یاسمین په مرسته یې په زړو مکرویانو کې پخپل کور کې ځای پرځای کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل په مرکزي قول اردو کې له یوې میاشتې کار وروسته رخصتي واخیستله او له یاسمین سره یې چې اوس د ناحیې د ښځو د سازمان رئیسه وه واده وکړ.

ددوی دواړو د نیکمرغي او خوشحالي شپې ورځې رارسیدلې وې، دومره سره ګران ول، چې د ورځې رسمي وخت به یې هم یو له بله لرې نه شوای تیرولای.

د ورځې په اوږدو کې یود بل دفترونو ته هم ورتلل او هڅه به یې کوله چې وختي کورته راشي.

خو لکه څنګه چې یې پیژندګلوي او واده زرشوی وه هماغسې ژر سره جلاشول. څلور میاشتې وروسته خلیل خوست ته واستول شو او شل ورځې وروسته یې د مرګ خبر راورسیده.

د خلیل مرګ د یاسمین زړه مات کړ، د زړه له کوره یې د ځواني ولولو کډه وکړه.

نور خپلې دندې ته نه ولاړه، او د ناروغۍ په بستر پریوتله. جنرال آصف واده کړی و، او خپله مور یې له کوره شړلې وه. مور یې له خپلې یوازینۍ لور یاسمین سره اوسیدله. د لور له زیږیدو وروسته یاسمین دولتي دندې ته ستنه شوه او د پوهنې په وزارت کې وټاکل شوه.

ظاهراً داسې څرګندیده چې یاسمین خپل پخوانی د خوښۍ ژوند بیا پیل کړ دي. ښکلې جامې به یې اغوستې او سینګار خو یې نورو نجونو او میرمنو ته د الهام منبع وه.

خوپه زړه کې یې د خلیل مینه ساتلې وه، د هغه په شوروي کې اخیستل شوي عکس یې د هغې د نورو مینانو د پرله پسې غوښتنو سره سره د میز له سره راکوز نه کړ او د نارینه ساعت به یې چې د خلیل د لاس ننبه وه تل په لاس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوه ویشتم څپرکی

د جمعې په ورځ د بلاك مخې ته لاره سرو او سپینو ډاټسنو بنده کړې وه. د ډاټسنو په باډیو کې ګیډۍ ګیډۍ د اوږې د سر راکټونه ولاړ ول.

څو کسه ټوپکوال چې پلنګي دریشي یې اغوستې وې د موټرونو شاوخوا ګرځیدل. د بلاك مخې ته ماشومانو د نور کله په څیر ټوبې نه کولې. د موټرونو په راتلو سره څوك خپلو کورونو ته ولاړل او نورو هم د بازار لاره ونیوله، د بلاك په برنډو کې هم څوك نه تر سترګو کیدل. خلکو د تلاشي له ویرې پخپلو کورونو کې موجود کتابونه او نور سندونه د باندې غورځولي ول. او ځینو خو لا د خپلو ماشومانو او میرمنو په مرسته د بلاك تکاوي کې ځای پرځا ی کړي ول.

د بلاك خواته تیریدونکو کسانو به د موټرو په لیدو بلې خواته لاره چپه کړه. یوله بله یې د وسله والو کسانو په اړه پوښتنې کولې. خو هیچا سم ځواب نه درلود

وروسته څرګنده شوه چې راغلي ټوپکوال د شکور میلمانه دي. شکور له برنډې څخه پخپل زوی چې له ټوپکوالو سره یې خبرې کولې غږ کړ:

ـ اباسینه میلمانه راوله، تاسې په موټرو پام کوئ چې څوك ورنږدې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شکور د خیرې په خیر داخل دده کوټه هم بدله شوې وه. کوچونه او میزونه بلې کوټې ته وړل شوي ول. او په کوټه کې سرې توشکې چې سپین کرښې پوښونه پرې غوړيدلي ول، هوارې وې. دتلویزیون په الماری هم سپینه پرده غوړیدلې وه. دقیبلې خواته په دوریو جای نماز چې د مکې معظمې انځو پرې کښل شوی و راځړيدلی و. د الماری پر سر پخوانی عکسونه لرې کړای شوي ول. او پرځای یې په دیواله یو لوی تصویر راځړیدلی و. په تصویر کې یوه میرمن په رهیل کې د پرانستي قرآن کریم په قرأت بوخته وه. بل څنګ ته یې سپین ږیری سړی په یوه دلدل آس چې وزرونه یې پرانستي ول. سپور و په سر یې لیکلي و. ((یاغوث الاعظم دستګیر مدد)).

ورسره د شکور خیره هم بدله وه. د ق هاشم سره دلومړی لیدنې په خیریې پکول په سر و خو داسې معلومیدل چې له هماغې ورځې راهیسې یې بیا ږیره نه وه خریلی. تورې او سپینې ږیرې یې خیره هم بدله کړې وه. داسې چې ډیرو دوستانو یې په لومړي نظر نه پیژاند ویلای شو چې ږیره یې نیمه توره اونیمه سپینه وه.

په پکتیا کې د تور او سپین ګوند په باب یو روایت داهم راغلی دی. وایي چې د پکتیا خلکو د استقلال په جګړو کې انګریزان ډیر وارخطا کړي ول. نو ددوی په منځ کې د نفاق اچولو لپاره انګریزانو د سیمې خلکوته کیشکره ښکاره کړه او ورته یې وویل چې که هرڅوك هوښیار او پوه و. نو وبه وایي چې په دې مرغه کې تورې بڼکې زیاتې دي که سپینې؟

ځینو وویل تور رنګ پکې زیات دی. خو نورو بیا وویل چې نه د کیشکرې په بڼکو کې سپین رنګ زیات دی.

وایي چې له هغه وروسته د کیشکرې د تور رنګ پلویان تور ګوندیان شول او دا نور یې سپین ګوندیان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شکور د ږیرې په باره کې هم د میلمستون په کونج کې د ناستو میلمنو پټه مشاجره روانه وه.

یو ټوپکوال چې ټوپک یې تر کیڼ زنګون لاندې ایښی و. دا بل ته ورپه غوږ شو:

ـ شکور له ږیرې سره ډیر ښه ښکاریږي.

هغه ورته وویل:

ـ تور خر نه سپینیږي.

شکور چې له هاشم سره په خبرو بوخت و. ددوی خبرو ته یې پام شو. ورته یې وکتل.

سموت چې د ناستو کسانو خبرې یې اوریدلې وې شکورته وویل:

ـ والله دا ږیره خو ډیره ښه درسره ښکاري خو مطلب یو تاوان دې پکې کړی دی.

یوبل ټوپکوال له کونج نه راغږ کړ:

ـ څه تاوان یې کړی دی؟

سموت په معنی لرونکې لهجه وویل:

ـ مطلب دده اصلي څیره یې ښودلې ده.

د شکور رنګ ژیړ شو په وارخطایې یې پوښتنه وکړه:

ـ څه څه ځنګه اصلي څیره؟

سموت موسک شو ویې ویل:

ـ تراوسه ځوان مالومیدې مطلب پوه شوې که پوه نه شوې اوس مالومه سوه چې سپین ږیری یې.

د ځنګ سرې ته یې مخ ورواړاوو:

ـ که ځنګه اودولا داسې نه ده.

ـ نه نه اوس یې هم په ږیره کې تور وینښتان زیات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سموت یوځل بیا شکورته ځیرشو ویې ویل:

ـ نه نه سپین ږیری شوی دی مطلب سپین وینښتان زیات دي.

یو بل د عبدالله خبره تائید کړه:

ـ یه یه نام دخدای ځوان دی ټول وینښتان یې توردي.

یوبل ددروازې له خوا غږ کړ:

ـ شرط تړې؟

ـ نه سپین زیات دي.

ـ تور زیات دي.

ـ یه یه ...

خو ددوی دا مشاجره د چلمچې او بدنۍ شرنګا وشکوله لوی سور رنګی دسترخوان هوار شو. ډول ډول خواړه پې کیښودل شول. چې زیاتره یې میلمنو نه پیژندل نه پوهیدل چې اول په کومو خوړو پیل وکړي. یو بل ته یې کتل. شکور لاپه دهلیز کې و او د میوو لوښي یې راوړل، میلمنو په لویولویو ګردو مجمو کې د وریجو په خوړلو پیل وکړ. خو عبدالشکور ورسره مرسته وکړه په کوچنیو لوښو کې یې وریجې وویشلې او د هریوه مخ ته یې کیښودې.

☆ ☆ ☆

لکه چې دمخه تاکل شوې وي د ډوډۍ له خوړلو وروسته ټول پاڅیدل.

شکور او قوماندان هاشم په یوه موټرکې کیناستل. موټر د قرغې د بند په لوري حرکت وکړ خو د قوماندان نور ملګري په نورو دوو موټرونو کې ولاړل او له دوی سره یې ملګرتیا ونه کړه.

د ماسپښین لمونځ یې د لارې په یوه جومات کې اداء کړ دوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرغې د بند سیل په موټرکې وکړ، موټر یې له نورو لرې د بند د اوبو ترځنګ ودراوو، په موټر کې ورسره ملګري سپوږمۍ رستوران ته ولاړل او هاشم او شکور دواړه د موټر ترځنګ په شنه چمن کې وګرځیدل.

لومړی یې رسمي او تشریفاتي خبرې کولې، زیاتره خبرې یې د بند د ښکلا په شاوخوا راڅرخیدې، پخپلو خبرو کې یې د افغانستان د نورو ښکلو سیمو چې دوی د جګړې په وخت کې لیدلې وې یادونه هم وکړه.

هریوه خپلې خپلې خاطرې بیان کړې.

هاشم پخپله سیمه کې د هغو باغونو او منظره لرونکو کلیو یادونه هم وکړه، چې د شکور په امر بمباري شوې وې او اوس یې ښکلا بایللې ده، شکورهم بې ځوابه نه و، ده هم د هغو ځایونو نومونه واخیستل چې د هاشم په امر په راکټونو وران شوي و، ده په کابل کې د تیرې میاشتې جګړه یاده کړه چې د کابل د بابر بڼ پکې ویجاړ شو.

خو ددوی دواړو خبرو نه د ګیلو بڼه لرله او نه یې دا هڅه کوله چې یوبل ملامت کړي،بس هسې خبرې ترخبرو پورې یادیدې.

شکور په خندا ورته وویل:

ـ یره قوماندان صاحب په زړه کلا کې خو دې ډیر خلك بلې دنیا ته ولیږل.

هاشم په موسکا وویل:

ـ ځې کوې دتاسې خو په ګټه وه.

ـ څنګه؟

هاشم په هماغه انداز وویل:

ـ د ماله هرې وژنې سره دتاسې د تبلیغاتو د تبرخوکه تیریدله.

شکور د تائید په علامه سر وښوراوو:

ـ هو والله دغسې خو ده، خو په شینکي کلي زه هم عمیقاً متاثره شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هاشم څه ونه ویل ده پوښتنه وکړه:

ـ ربښتیا هغه دې ولې ټول داسې په یوه ځای تر تیغ تیر کړل؟ هغه مسئله مانه تل مورد د سوال وه.

ـ ورك یې که. هغوډیر په غوصه کړم. په هغه وخت کې مې دا د مشرې ښځې کوچنې ورور ډیر راباندې ګران و هغه یې د ځمکې په کومه معامله کې په ټولو سره وهلی و. زه هم په هغه ورځ ډیر ستړی وم غوصه راغله ټول مې ووژل

هاشم دا خبرې په داسې انداز کې کولې لکه چې د خپل ژوند یوه په زړه پورې خاطره بیانوي.

شکور وخندل

ـ ژوندی خو دې یې. ښه سیاست خو دې وچلاوو. قاطعانه برخورد چې هرڅوك ولري په صورت قطع د تائید وړ وي.

ـ پوښتنې مه کوه. د تاهم د مړو حساب یوه خدای ته مالوم دی خو دا دعا کوه چې نامعلوم قبرونه رابرسیره نه شي.

شکور د بند د اوبو په منځ کې د موټر په ټیوپ یوه سپاره کس ته په ځیر ځیر وکتل. داسې یې ښودله چې د هاشم خبرې نه اوري.

خو هاشم پریښودونکی نه و:

ـ ولې داسې خپه شوې. دا خو مې د آئینې یو کونج درته وښود. که تول مخ یکې ووینې څه به کوې.

شکور چې هماغسې اوبو ته کتل:

ـ دا زما او ستا جګړه نه وه. دواړه اقتصادي او اجتماعي فورماسیونونه یو دبل د نابودي په جهت کې فعال و. دا چې کوم یو د متلاشي کیدو جهت لري. راهبردونه یې معلوم نه دي.

هاشم څه ونه ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په نصیحت وویل:

ـ ورك یې کړه قوماندان صاحب آئینې مه را اخله، ښه به داوي چې آئیني په ګډه سره ماتې کړو

قوماندان د روغې په علامه لاس ور اوږد کړ

ـ واچوه، دا خبره مې د ې خوښه شوه آینې به داسې زرې زرې کوو، چې هیڅوك ځان پکې ونه ګوري

شکور وویل:

ـ پدې جهت کې موږ باید یو کامل تفاهم ته ورسیږو.

دواړو لاسونه سره ورکړل. شکور په خندا وویل:

ـ د پوښتنې سړی دې خدای په دې ملك کې نه پیدا کوي جواب مواب له کومه شي، د ډیرو حقوق تلف شوي دي.

هاشم په ټوکه وویل:

ـ رښتیا په مټینګو کې دې سخت تبلغات راپسې کول چې هاشم مزدور دی، هاشم غوبه دی.... خپلو رهبرانو ته مو پام نه و، چې د بل په ټوك رالوی شوي ول.

دواړو وخندل، هاشم پسې زیاته کړه:

ـ مزدور مو سپکاوو بیامو د کارګر او مزدور نارې هم وهلې بلا خلك وئ.

شکور په خندا وویل.

ـ هغه لکه ستاسې نارې د نورو لپاره وې نه د ځان لپاره. اوس به د آئینو غم کوو چې کومه روغه پاتې نه شي.

دواړه په خندا موټر ته وختل شاوخوا ناست خلك ددوی د موټر په د وړوکې پټ شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته ویشتم څپرکی

د رئیس پر میز پراته لست کې د یاسمین نوم هم په پنځمه ګڼه کې لیکل شوی و. هاشم یوځل بیا لست ترنظر تیرکړ، د میز له قلمداني څخه یې یو قلم راواخیست ځینې نومونه یې پرې نشاني کړل.

لست یې په شنه کاغذي دوسیه کې ځای په ځای کړ او د میز په خانه کې یې ترنورو دوسیو لاندې کیښود، د میز پر سر زنګ باندې یې ګوته ټینګه کړه یو سپین ږیری سړی چې د رئیس د دفترپیاده و، رانننوت او د امر په انتظار د دروازې خواته ودریده.

رئیس تر میز لاندې د باطلو کاغذونو په ټوکرۍ کې لاړې تو کړې، مخکینۍ دوسیه یې بیا راواخیسته په لست یې سترګې وغړولې، ښه شیبه یې د نومونو په لوستلو تیره کړه سر یې راپورته کړ سپین ږیري ته یې وویل:

دادحقه د اجرائې مامورہ یاسمین راوغواړه.

رئیس په خوله کې ژبه تاوراتاو کړه، د کاغذونو ټوکر مې یې را پورته کړ، ځوځله یې لاړې پکې تو کړې، له ځایه راولاړشو، خپل پلنګي جمپر یې د دفتر په کونج کې په ولاړ کوټ بند راوځړاوو.

بیرته په خپل ځای کیناست د میز پر سر پرتو کاغذونو په لوستلو بوخت شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددروازې په خلاصیدو سره یې د تیلفون غوږی راواخیست او یوه نمره یې دایله کړه.

دوه ځله یې بلې بلې وویل خو له هغې خوا چا ځواب ورنه کړ بیا یې نمره دایل کړه، بلې بلې.

په غوسه یې د تیلفون غوږی په تیلفون وویشت.

دادحق ته یې چې په دروازه کې د یاسمین شاته غلې ولاړو په قهر وویل:

ـ دا تیلفون بیا څه بلا وهلی؟

دادحق په عاجزۍ وویل.

ـ والله که خبر یم صیب.

ـ راشه وې ګوره والله که خبر یم، اوله دې سره یې یاسمین ته د کیناستو اشاره وکړه.

دادحق تیلفون د میز بل سرته کش کړ، پوه شو چې د تیلفون مزی غلاشوی دی رئیس ته یې مخ را واړاو:

ـ رئیس صیب د تیلفون لین نشته.

ـ ځنګه نشته څه شو؟

ـ والله که خبر یم، دشپې دلته ستاسې کسان پیره کوي.

ـ هوم نوته وایې چې هغو به وړی وي؟

ـ زه به یې پوښتنه وکم، د مدیرصاحب علی خان تیلفون هم ورك دې.

رئیس نور د هغه خبرو ته غوږ ونه نیو یاسمین ته یې مخ راواړاوو:

ـ ښه د تا نوم یاسمین ده؟

ـ هو یاسمین.

ـ ښه ښه ډیرښایسته نوم دی.

یاسمین څه ونه ویل، ځان یې د چوکۍ د ځنګ په راوتلی اسفنج

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوخت کړ. رئیس پورته ورته وکتل، د میز پر سر کاغذونه یې سره واړول راواړول.

ـ ښه ښه، نور؟

رئیس نه پوهیده څه ووایي، که وار له واره د لستونو خبره رایاده کړي ترې خپه به شي، ښه یې وبلله چې د لست خبره د فشار د وروستۍ وسیلې په توګه له ځانه سره پټه وساتي.

پوښتنه یې وکړه:

ـ ځنګه له کاره دې راضي یې؟

یاسمین لنډ ځواب ورکړ:

ـ هو.

رئیس د خبرو په حال کې قلم هم په کاغذ خوځاوو. داسې معلومیده لکه چې دا خبرې لیکي، خو هغه هسې کرښې وږې کرښې په سپین کاغذ ایستلې. د یاسمین لنډو ځوابونو په تنګ کړی و ناسنجول شوي یې وویل:

ـ زه حیران یم چې ستا غوندې ښکلې نجلۍ ځنګه دلته کارکاوو.

ـ څه ووایم. نصیب قسمت دی. څوک دلته، څوک هلته.

د یاسمین خبرې نرمې وې خو څیره یې جدي وه د خبرو په وخت کې یې رئیس ته سم نه کتل. کله به یې ځمکې او کله هم له مخامخ کړکۍ نه دباندې کتل.

خو رئیس دواړه سترګې په دې کې خښې کړې وې، د هغې هر حرکت یې څاره. لکه یو مستنطق چې د تورن په ځوابونو کې ریښتیا دروا غ معلوموي.

له یاسمین څخه دده دا حرکتونه پټ نه ول. هغې هم دده د هر حرکت په مقابل کې په بې اعتنایي سره غبرګون ښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس ښکته پورته ورته وکتل، له ځایه راولاړشو، د کړکۍ خواته ولاړ، بیرته راوګرځید لکه چې لومړی ځل یې د یاسمین سپینې غاړې ته پام شوی وي د خپل میز په سر له کاغذداني څخه یې یو کاغذ راواخیست خو سترګې یې د یاسمین په غاړه کې خښې کړې وې. قوماندان هاشم تر اوسه د کومې پردې ښځې غاړه داسې نه وه لیدلې. په دفتر کې یوې بلې خواته ته راته، چې د یاسمین مخې ته را ورسیده داخل یې یوه سترګه چپه کړه، داسې یې په څنګ ورته وکتل لکه تږی چرګ چې په صراحی کې اوبه ګوري.

د یاسمین په غاړه کې له سرو زرو جوړې شوې نقشې د هغې د دواړو تیونو بیخونه پټ کړي ول، د افغانستان له نقشې څخه جوړ شوی د سرو زرو امیل به د یاسمین له نرمو حرکتونو سره یوې بلې خواته ولاړ. خو دهاشم د سترګو یو لوی خنډ و.

هاشم بیا د کړکۍ خواته ولاړ له کړکۍ نه یې د باندې وکتل ویې ویل

ـ که ته له ما سره په یوه لاره ولاړه شې، په سرو زرو کې به دې پټه کړم.

یاسمین په بیړه ځواب ورکړ:

ـ که په ډبرو کې ګلان راټوکیدای شي نو دوه لارې هم یوکیدای شي.

ددې د خبرو په وخت کې هاشم دباندې کتل او د خبرو په وخت کې یې د هغې شرمناکې اوپه عین حال کې قهرجنې خیرې ته پام نه و. ښایي له همدې امله یې د خبرو په معنی نه وي پوهیدلی. بیرته د خپلې چوکۍ خواته راغی. خپل ځادر یې چې له څوکۍ څخه راځړیدلی و، بیرته سره ټول کړ او په هماغه چوکۍ کیناست د خپلو خبرو په ادامه یې وویل:

ـ له ما سره هرڅه شته. مال، پیسې او هرڅه چې وغواړې. زه چې له کومه ځایه تیریږم ځمکه خپل تنفس بندوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسمین نور څه ونه ویل، د کوچ نه د راوتلی اسفنج وړې وړې ټوټې یې په ګوتوکې سرویلې، لکه چې داهم هغه څمکه وي چې د قوماندان په تیریدو سره خپل تنفس بندوي، چوپ وه هیڅ یې ونه ویل.

پړونې یې په سرسم کړ او د ولاړیدو تابیا یې ونیوله. خو د رئیس پرله پسې خبرو چې د ځان او خپلو شتو په ستاینه څرخیدلې، د وتلو مجال نه ورکاوو.

کله چې د هغه خبرې خلاصې شوې ویې ویل:

ـ په دفترکې کارونه زیات دي، اجازه ده چې ولاړه شم.

اوله دې سره له ځایه راولاړه شوه.

هاشم د هغې له غوصه ناکې څیرې پوه شو چې خبرو یې وربانده چندان اغیزه نه ده کړې خپل وروستی ګوزار یې را ړومبې کړ ویې ویل:

ـ یه، ته مه ځه، دلته ماته یو لست راغلی دی.

ـ دڅه شي لیست؟

هاشم لست ورته ونبود ویې ویل:

ـ دا دهغو کسانو لست دی چې کمونستان ول، او یا روس ته تللي ول.

چې وي لیدل د یاسمین په څیره کې بدلون راغی پسې زیاته یې کړه:

ـ او ستا نوم په دواړو لستوکې شته. اوس ته وو ایه، زه څه وکړم؟

یاسمین ځای په ځای ولاړه وه. لکه چې ددې وروستي ګوزار ددفاع وس یې نه درلود، ورو یې وویل:

ـ یوه چاره یې وکه.

ـ دانوڅه چاره لري، اوس کار ترکار تیر دی. لستونه نیول شوي دي، دا کسان باید له وظیفو ګوښه او بندیان شي.

د یاسمین په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، مخ یې بلې خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړاوو چې رئیس یې ونهویني، د چای خوړلو د میز پر سر په پرته ورځپاڼه ورټیټه شوه، هسې یې مخې ته ونیوله. بیرته یې پخپل ځای کېښووده. رئیس ته یې وویل:

- رئیس صاب ټول کارونه له مجبوریته کیږي.

هاشم وخندل.

- روس ته تګ هم له مجبوریته کیږي؟

- څه وواېم، خیر دی، ته یې یوه چاره وکه

رئیس یوه شو چې وروستی ګوزار یې پخپله بڼکلا مغروره یاسمین د غرور له نیلي راکوزه کړه.

- چاره خو یې ډیره سخته ده، خوو به ګورو چې څه کیږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ویشتم څپرکی

سهار د هاشم ملګرو دهغه په دفترکې تود مجلس جوړ کړی و.

هاشم لادفتر ته نه و راغلی. سموت ویل چې هغه د سهار له لمانځه وروسته ترلسو بجوپورې بیا ویده کیږي او شکر خوب کوي.

ځوشپې کیدې چې قوماندان هاشم له دوی څخه خپل د اوسیدو ځای بیل کړی و، اوس ددوی لیدنه یوائې په همدې دفتر کې کیدله.

ښایي همدا علت به و. چې انډیوالان یې په ده بدګمانه شوي ول.

پخوابه دوی د ورځې په یو موټر کې ګرځیدل. خو اوس هغه ته تنظیم بل موټر ورکړی و. او دوی ته پخوانی موټر پاتې و، د مرکزي کمیټې په ودانۍ کې ددوی د ګډې خونې له دروازې څخه هغه لوحه چې پرې لیکلي و. ((د قوماندان محمد هاشم د انډیوالانو اطاق)) هم ایسته شوې وه.

قوماندان هاشم اوس په وزیر اکبرخان مینه کې په یوه کور کې اوسیده. ویل کیدل چې کورته یې وخت ناوخته ناپیژندل شوي کسان او آن ښځې هم راځي. ددوی د نن ورځې د مجلس موضوع هم همدا وه.

سیدا مین چې د کړکۍ خواته په کوچ کې په یوه ډډه پروت و. راجګ شو پښې یې پخ بلو څپلیو برسیره چې د کوچ خواته یې ایښې وې کیښودې ویې ویل:

- یره زه چې ورته ګورم هاشم ډیر بدل شوی دی چې دا ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مومین په تائید وویل:

ـ د هاشم اخیره خاتمه د بدو شوه.

یو بل وویل:

ـ چوکۍ سړی خرابوي

سموت چې له بوټونو سره په کوچ کې اوږد غځیدلی و او خپل پکول یې په لاس کې ګډاوو راپورته شو وې ویل:

ـ مطلب دا ټول دې ښځو له کار ویوست.

خان مومین وویل:

ـ ته وا دا به د ښځو تاثیر وي؟

ـ هو نو، نه یې وینې، چې مطلب ښوی ښوی ورسره کیږي پوه شوې که پوه نشوې، ږیرې ته دې پام نه ده، مطلب بس مازې یوه چاره پاتې ده چې پې را تیره یې کړي.

درمحمد وویل:

ـ دا ټول دغې یوکچنۍ له لارې ویوست.

سموت وویل:

ـ ورك یې که مطلب ټولې دغسې دي، رحمان بابا څه ښه فرمایلي دي چې «لانت کې په زنان که مور وي د سلطان» او بیا یې په شد او مد د سلطان محمود غزنوي د مور کیسه داسې تیره کړه لکه چې دده مخ ته پرون تیره شوې وي.

چې دده خبرې خلاصې شوې، اکبر وویل:

ـ که زما منئ زه خو وایم چې سارایې محکمه به جوړه کړو.

ـ څنګه محکمه دا تیرې محکمې دې لکه چې بس نه شوې؟

اکبر وویل:

ـ یه یه هغه خو د نارینه وو وې، اوس به د ښځو لپاره وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه؟

ـ بس لکه د رؤف غونډې چې چیرې مو لوڅ مخې ښځه لیدله مخ ته به یې تیزاب شیندو. یا به یې ځای په ځای وژنو.

انور تائید کړه:

ـ والله که دې بده خبره کړې وي اول به دا یاسمین ده که څه بلا ده، دا وژنو.

خو سموت د نصحیت په ډول وویل:

ـ خبره زموږ په سرې کې ده پوه شوې که پوه نشوې دا باید لارې ته راولو، مطلب دده پرتوګ له شکور سره بدل شوی دی، څه چې هغه کول اوس یې دی کوي.

ـ نو ته څه وایې چې څه وکړو؟

ـ زه وایم چې مطلب له ده سره به خبرې وکړو پوه شوې که پوه نشوې ورته به ووایو چې اول دا یاسمین له ځانه لرې کړي.

اکبر وویل:

ـ نا اوس په هغه ډیره ګرانه ده. ځان به ورك کړي هغه نه ورکوي.

سموت په غوصه وویل:

ـ چې راسي زه دا ټول ل ل ل....

دروازه خلاصه شوه. قوماندان محمد هاشم له خپلو بریګاډانو سره په دفتر راننوت.

سموت خپله خبره واړوله.

ـ هو والله زما هم ډیر بد ایسي.

هاشم چې په خپل ځای کیناست دا نورو ته یې مخ راواړاوو:

ـ بیا مو په چا کې میده کړې ده؟

له سموت نه لاره ورکه وه نه پوهیده څه ووایي ځان یې تیرکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې يوه خبره وه ورك يې كړه.
- ځوك مو ميدان ته راچولی و، زه خوبه مو نه يادولم.
- يه يه تا به ولې يادوو، دا شكور ملحد مو سره ياداوو.
- ولې هغه څه كړي دي؟

سيد امين په تمسخر وويل:

- هغه هيڅ هم نه دي كړي، نه يې ځوك وژلي دي نه يې په كليو بمباري كړي دي نه يې چاته....

هاشم يې خبره پريكړه:

- پريږده دا خوښې خبرې.

سموت هم جرأت پيدا كړ ويې ويل:

- مطلب ټول انډيوالان وايي چې تاسې كه ځوك وژلای اول مو بايد دا سركوزی خوندي كړی وای مطلب تاسې نور غريبان ووژل دی مو ملګری شو.

هاشم په نصيحت وويل:

- ګوره سموت ګله ته خو شكر هوښيار سړی يې، هغه لاس چې نښې پريكولې ښكل يې كړه.

له ځايه راجګ شو په قدم وهلو يې پيل وكړ پسې زياته يې كړه:

- په دې خبرو سر مه خوږوئ.

كه پدې خبرو پسې ګرځيدئ ږيرې به مو ژر سپينې شي.

ياسمين چې دفترته راننوتله لكه چې انتظار يې نه درلود چې له هاشم سره دې دومره كسان ناست وي وارخطاشوه. بيرته شاته وګرځيده په داسې حال كې چې په يولاس يې دروازه تړله په ټكنې غږ يې وويل:

- سلام

خو چا يې د سلام ځواب ونه وايه. ناستوكسانو يوبل ته وكتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم خان د میز په سر په کاغذونو بوخت کړ یاسمین یوې بلې خواته وکتل. د رئیس د میز په لوري روانه شوه ویې ویل:

ـ رئیس صاحب زه مو پکاروم؟

اوس نو وار د هاشم و چې وارخطا شي.

ـ ته ته هو رښتیا خطونه هغه مکتوبونه هغه به ....

یاسمین ورسره مرسته وکړه:

ـ هغه پروني مکتوبونه دې لاسلیك کړل؟

ـ هو هو ماهم هغه مکتوبونه یادول. داسې ده چې هغه والله که پوهیږم چې هغه څنګه وو، وروسته، لږ وروسته راشه

ناستو کسانو د سترګو له کنجو یاسمین ته کتل.

اکبر د خان مومین لاس چې د کوچ په څنګلې یې دده خواته ایښی و وسکونډ ورو یې وویل:

ـ د کافر لور اور لګوي.

خان مومین ترڅنګ ورته وکتل خو اکبر یاسمیني ته کتل ده ته یې ورپام هم نه و.

یاسمین د دروازې په خوا روانه شوه، له هاشم. پرته ټولې سترګې پسې وې.

د یاسمین له وتلو وروسته دوی هم یوبیو پاخیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرشم څپرکی

یاسمین په ځان کې یو پټ احساس لیده، چې په مقابل کې یې مقاومت ورته ناشونی ښکاریده. له څه وخته راهیسې یې هم په چلند او هم په څیره کې بدلون راغلی و، دواړه لاسونه یې د سرو زرو له بنګړو ډک ول، غاړه یې هم د افغانستان د نقشې پرځای په نسبتًا غټه اسم الله او نري امیل ښکلې کړې وه. اوس یې د پخوا په څیر ټوکې نه کولې که به چا د مینې کومه خبره یاده کړه دې به ژر خبره واړوله.

اوس یې په دفترکې د خپلو خورلڼو د ټوکو په ځواب کې دا نه ویل چې دا او هاشم د یوه لوی سیند دوه غاړې دي چې هیڅکله به سره نږدې نشي.

دا په خپلو هغو خبرو پښیمانه وه چې خپلو همکارانو ته یې ویلې و چې دا له هغو ښځو څخه نه ده چې له هر څیرن سره په خلاصه تنده او موسکا خبرې وکړي.

دا په هغو نومونو هم پښیمانه وه چې په لومړیو ورځو کې یې په هاشم ایښي ول.

له هغې ورځې چې ددوی په اداره کې د نارینه وو او ښځو دفترونه سره بیل شوي ول. او نورې ښځې ددې او هاشم. له پټو اړیکو څخه خبرې شوې وې. ټولو میرمنو به دا ځوروله ځینو به پرزې پرې ویلې چا به ټوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کولې او ځينو خوآن خبرې هم نه ورسره کولې. دا هم د نورو ميرمنو له دې ډول چلند څخه په تنګ شوې وه خو چاره نه وه، ځکه د ادارې د ميرمنو لپاره همدا يوه لويه کوټه چې پخوا د محاسبې مديريت و، په نظرکې نيول شوې وه.

رئيس هاشم ورسره وعده کړې وه دې او ددې څو نورو خاصو ملګرو ته به ځانګړې دفتر ورکوي، خو تر اوسه يې لا دوی ته دفتر نه و پيدا کړی. يوځل يې په څلورم منزل کې د بل رياست يو دفتر ددوی لپاره خلاص کړ. هلته راکټ ولګيده او د دفتر يو ديوال يو مخ له منځه ولاړ.

نن هم چې دا د هاشم له دفتره راغله. نورې همکارانې پرې ورټولې شوې. دپخوا په شان ټوکې او مسخرې وې ديبا د چای پياله د ياسمين مخې ته کېښوده په معنا داره غږ يې وپوښتل

- څنګه ياسمين د سيند اوبه خو به نه وي وچې شوې؟

ياسمين لکه چې ددې په کنايه پوه شوې نه وي وويل:

- ولې څه؟

- هسې ما ويل وچکالي ده. چې د سيند دواړه غاړې سره يو شوي نه وي

ټولو وخندل. ياسمين ځان نه بايلود ويې ويل

- څه ګډې وډې سره وايې؟

- چې اوبه نه وي نو سيند وچيږي او دواړه غاړې يې سره نږدې کيږي.

دا نوروته يې مخ ورواړاو:

- که څنګه همدا سې نه ده؟

ټولو وخندل:

- حتمًا. حتمًا. څنګه به نه سره نږدې کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا آواز لوړ شو.
شکیبا ظاهراً خبره واړوله:
ـ یاسمین دا اسم الله دې په څو واخیستله، ډیره ښکلې ده
یاسمین ترولۍ شوه:
ـ دا هو دا ډیره ښایسته ده.
شګوفې په خندا وویل
ـ څه یې پوښتې، څه دې خو نده اخیستې؟
نیلا په مسخرو وویل
ـ رښتیا وایې. دا خواره څه پې خبره ده. دا شنه غمې یې په یاري ګټلي دینه.
ټولو وخندل. د یاسمین د مخ سرخي زیاته شوې وه ټولو خندل. نږدې خاصو ملګرو یې هم له هغو سره خندل.
یاسمین په غوسه شوه:
ـ تاسې ښځې خو که هرڅومره تعلیم هم وکړئ بیاهم حسادت نه پرېږدئ.
مرضیې ورغبرګه کړه
ـ نو ته څوك یې. ته لکه چې ښځه نه یې؟
ـ یم خو ستاسې غوندې نه.
له دې سره یې خپل کوچنې بکس غاړې ته واچاوو. را ولاړه شوه
ـ چیرې ځې؟
ـ خپه نه شې. مورې خو هسې ټوکې کولې
یاسمین په دروازه کې وویل
ـ شفاخانې ته ځم بیرته ژر راځم
یوولسو بجو ته لا پنځه ویشت دقیقې پاتې وې. یاسمین په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوکه سوکه روانه وه. څو دکانونو ته ودریده خوځه شي یې وانه خیستل، لس کمې یوولس بجې وې چې د فروشګاه مخې ته ورسیده. د کبابي مخې ته د قومندان هاشم لنډکروزر ولاړ و په لیدو یې خوشحاله شوه مخامخ موټر ته ورغله. خو د موټر دروازې ترلې وې ښیښې یې تورې وې دننه هم څوك نه ښکېدې معلومیدل نیت یې وکړ چې د وعدې په ځای کې ودریږي خو په دې وخت کې هاشم چې لویه پلاستیکي کڅوړه یې په لاس کې وه راغی د یاسمین په لیدو په بریتونو کې موسکی شو. دروازه یې خلاصه کړه:

ـ راځه ژر خیره.

موټر د وزیر اکبرخان مینې په لوري په بیړه حرکت وکړ. هاشم موټر دګاراج په ځای په انګړکې ودراوو.

شاوخوا یې وکتل یاسمین ته یې وویل:

ـ راځه د پاچاهي ځای ووینه.

دواړه په دویم پوړ کې د خوب کوټې ته ولاړل په څو شیبو کې د میز پر سر درې ډوله کباب، میوې او بوتلونه کینبودل شول. کوټه ګډه وډه وه. د دروازې خواته چلمچې له اوبو ډکه ایښې وه. او په سر یې د منهو پوستکي پراته ول. د خوب د تخت روجایي هم ټوله شوې وه. د تخت سرته له میزنه سګرټ داني رالویدلې وه او د سګرټو ایرې په غالی توې شوې وې. د پخوانی دیوالي بخاری دروازه خلاصه پاتې وه. او د ممپلیو او بادامو پوټکي پکې پراته ول.

هاشم ژر ژر په کوټه کې اضافي شیان ټول کړل. یاسمین د تخت خواته په یوه چوکی غلې ناسته وه. له ده سره یې په کار کې مرسته نه کوله. ښایي په دفتر کې د خورلنو له خبرو ځوریدلې وه.

د هاشم ټوکو یې هم په شونډو موسکا را نه وسټله خو دا خواشیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د ډوډۍ په مينځ کې ورو ورو ورکه شوه او س يې نو خوله له خندا نه سره ورتله. دواړو خندل په کوټه کې ګرمي زياته شوه. دخپل کميس دوه تڼۍ يې خلاصې کړې. هاشم پردې واچولې خو دوه کړکۍ يې خلاصې پريښودلې.

☆ ☆ ☆

د ماښام تياره خوره وه چې هاشم راښا ولګوله. ياسمين ټينګار کاوو. چې کور ته يې ورسوي. خو هاشم ټکنی و. له حالاتو پوره خبر نه و، له غرمې راهيسې يې له خپلو وسله والو کسانو او پوستو سره مخابروي اړيکې پرې کړې وې.

خپل نږدې وسله وال يې هم چې دده د ساتنې ترڅنګ به يې له حالاتو هم خبراوو رخصت کړي ول.

ياسمين ته يې وويل چې شپه تيره کړي. خو هغې تلوار درلود او د پاتې کيدو نه وه دا لومړی ځل و. چې هاشم په هغې په غوسه شو.

ـ رښتيا چې تاسې ناقص العقل ياست. دا وخت دتلو نه دی.

ـ نه نه زه ځم. ټوله ورځ درسره وم

ـ هسې نه چې په کومه بلا مې واړوې

چاره نه وه ياسمين يې د شا په سيټ کې کينوله او په مړو ځراغونو يې د زړو مکرويانو په لوري حرکت وکړ.

د عامې روغتيا په څلور لارې کې دوه تنه وسله وال د سرك په منځ ولاړ ول. او دواړو موټر ته مخامخ ټوپك نيولی و. هاشم موټر ودراوو. دروازه يې خلاصه کړه.

ـ څه خبره ده. چې د سرك په منځ کې ولاړ ياست؟

ـ راکوزشه. ته څوك يې. چې داسې بړ بړ غږيږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم پوه شو، چې څلور لارې بل ګروپ نیولې ده.
څنګ ته یې په تیاره کې لاس وتپاوو، تفنګچه یې په لاس ورنغله.
وسله وال تر مټ ونیو. لاندې یې راګوزار کړ.
ـ راښکته د خان زو، زه درته وایم راښکته ته لا کلانکاري کوې.
وسله وال د شا دروازه خلاصه کړه یاسمین غلې ناسته وه.
وسله وال یې مخې ته لاسې څراغ ونیو:
ـ هوم راکوزه شه.
یاسمین ځان سره ټول کړ، د موټر په سیټ پورې یې ځان ونښلاوو.
وسله وال په غوصه وویل:
ـ راکوزه شه ځان مه راباندې ..
بیایې وپوښتل:
ـ داسړی دې څه کیږي؟
ـ دا مې خاوند دی؟
ـ افرین.
اوله دې سره یې د یاسمین لاس ونیو د ځان په خوا یې راکش کړه.
بل وسله وال ته یې مخ ورواړاو.
ـ ضیا دا زما کوټې ته بوزه
ـ نه نه زه خپل میړه ته ورځم.
وسله وال په بې اعتنایي سره وویل.
ـ خیر دې نن شپه دې میړه بدل کړه
وسله والو یو په بوه خوا اوبله په بله خوا بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودېرشم څپرکی

ملوك ترپخوا غلی و. په ښار کې د هرنوي خبر په اورېدو به يې يوازې سر وښوراوو وبه يې ويل.

- خدای دې د نيکو هدايت ورته وکړي.

دی پخپلو پخوانيو خبرو پښيمانه معلومېده.

داڅو ورځې چې جګړې نه وې نو ملوك او کلاخان به دواړه په بايسکلونو سهار له ښاره وتل او له چهار آسياب او دوغ آباد څخه به يې اوړه او غوړي راوړل.

دا يوه اوونۍ د اوړو او غوړو راوړل ددوی ورځنۍ دنده ګرځېدلې وه.

په څوتيرو ورځوکې دوی د خپلو کورنيو اړتياوې پوره کړې وې او د جګړو له وېرې يې ترخپلې اړتيا زيات اوړه ذخيره کړي ول. کلاخان هم له جګړو دمخه خپله کورنۍ کابل ته را ليږدولې وه خو په لومړيو جګړو کې يې کشر ورور ګلاخان ورك شو.

خو نن هريوه پنځه پنځه منه اوړه او يويو پيپ غوړي دخپلو بايسکلو په کنجوغو تړلي ول.

د کلاخان بايسکل پنچر و. ځکه دواړه پلي له بايسکلونو سره روان ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پیسې چې ورپاتې وې د لارې پاټکونو ترې وړې وې. له کلاخان څخه وروستی زرګون هم چې د بایسکل د پنچرۍ د نیولو لپاره یې د کمیس د څنګ په جیب کې خوندي کړی و. په سرك ولاړیوه وسله وال اخیستی و. اوس نو له هغو پوستو او پاټکونو راتیرشوی ول. چې د خوراکي موادو او تیلو له راوړونکو څخه د باج اخیستلو لپاره ګام په ګام جوړشوي ول.

دوی هغودوو وسله والو چې د سرك په منځ په چوکیو ناست ول ودرول. یوتن چې ژاولې یې ژولې او په خوله کې به هر وار رااړولو به یې ټك ترې ویوست ددوی مخې ته راغی:

- دا قاچاق چیرې وړئ؟

- قاچاق نه دی اوړه اوغوړي دي خپلوکورونوته یې وړو.

وسله وال هغه بل ته مخ وروااړاوو په خندایې وویل:

- زلګی وینې یې؟

زړګي چې خوله یې د جوارو له پولیو ډکه وه په ډکه خوله وویل:

- ته یې قاچاق ماچاق څه کوې خپل حق ترې واخله پریږده چې خپله لار وهي.

هغه بیرته دوی ته مخ وروااړاوو.

- واموورېدل؟ پیسې راوباسئ.

ملوك وویل:

- پیسې خوهغو نورو لیوانو یووړې. والله که ټنګه هم را پاتې وي.

خو وسله وال پرېښودونکی نه و. له ډیرکش وګیر وروسته یې دواړه تلاشي کړل چې ویې لیدل پیسې نه لري. خپل ملګري ته یې مخ واړاوو.

- دا خو یو هم پیسې نه لري.

د کلاشینکوف میل یې ددوی په خوا ونیو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه اول کوم یو وولم؟

دواړه ژیړ زبیښلي ولاړ ول، هیڅ یې هم نه ویل.

زرګی چې اوس د پوستي ترمخ د یوه لوی عکس لاندې ولاړ و، پرې غږ وکړ:

ـ مه یې وژنه، بیا به دا مرزګې له دې ځایه څوك وړي، له بویه به یې لیوني شو.

ـ دغسې خو یې نه پریږدم.

زرګی ورته وویل:

ـ نو څه ترې غواړې، پیسې نه لري نور خو په دې کنډوالو کې نه بایسکل په کار راځي نه اوړه.

ټوپکوال ملوك په خټ کې په قنداغ وواهه ویې ویل:

ـ تاخو والله که همداسې پریږدم، ډیر هوکي مالومیږې. څه چې بیا په دې لار را نشې.

دواړه په بیړه روان شول، ترڅنګ به یې کله کله شاته وکتل چې لږ لرې شول ملوك وویل:

ـ عجب خلك دي، انسان داسې ورته ښکاریږي لکه توبه نعوذبالله دوی چې پیدا کړی وي.

کلاخان په خندا ورته وویل:

ـ یاره کاشکې ټول مجاهدین ستا په شانِ وای.

ـ خدای دې خوار نکړه، ټول اصیل مجاهدین زما په شان څه چې تر ما ډیر ښه دي.

ـ که خپه کیږې نه دا خو درسره نه منم، عجیبه داده چې ته څنګه پکې وې.

ملوك وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته یې چې نه منې مه یې منه. خودا ټولې دنیا منلې ده چې مجاهدینو دا وطن له لوی ښامار څخه خلاص کړ.

ـ دادې منم خو زه چې اوس دغو ته ګورم، په نوم یې شرمیږم. وګوره څه یې ونه کړل، غلا، چور، ظلم، تیری، دا ټول مو ولیدل.

ـ لیونیه دا هسې د مجاهدینو په نامه تجارت کوي، د مجاهد بلا پرې وګرځه. مجاهدین هغه ول. چې له روسانو سره وجنګیدل. شهیدان شول، څوک چې ژوندي پاتې سول ټوپک یې ایسته وغورځاوو د وطن د آبادي لپاره یې ملې راونغاړلې او په ..

کلاخان په یوه رنګ دوکان ځړیدلي عکس ته اشاره وکړه.

ـ او دا؟

ـ دا هم د وطن دښمنان دي هم د مجاهد. مجاهد د چا میرمن په زور نه بیایي، مجاهد په چا ظلم نه کوي.

ـ خودوی وایي چې روسان مونږ وایستل. وطن مونږ آزاد کړ.

ملوك په غوصه وویل:

ـ ددوی خولې څوك تړلای شي. د کوم رهبر زوی، ورور، خوریې، اوښی، د ترور زوی، د ماما زوی، د کاکا زوی او نورخپلوان جنګ ته تللي دي؟ دوی خود نورو غریبو په وینو تجارت کاوو. د نورو په وینو یې بنګلې جوړې کړې. د خوارانو په وینو یې ډالر پیدا کړل.

کلاخان په بې اعتنایي وویل:

ـ اوس خودا دی دوی پاچاهي کوي. وایي چې د توري په زور مو ګټلې ده.

ـ دا د خپل ورور په وینو رنګ توره به که خدای کول ډیره ژر ماته شي د ناروا څراغ تر ګهیځه نه لګیږي.

کلاخان په خندا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په تاسې هم د مومین خان د ښامار کیسه شوې ده.

ـ هو خو هغه چا چې ښامار وژلی په کلي کې ناست دي. موزیان د ښامار تسمې په لاسو کې ګرځوي او چوکۍ پرې رانیسي.

چې کلاخان څه ونه ویل، ملوك په خندا ورته وویل:

ـ دتا دې پوښتنې ماته د هغې ښکلې ډاکترې خبرې را یادې کړې.

ـ دکومې ډاکترې؟

ـ په پاکستان کې چې زه په هسپتال کې بستري وم یوه ډېره میربانه او ښکلې ډاکتره وه، د ما یې ډېر خدمت وکړ. داسې ښه نوم یې و، ژولیا، یوه ورځ مې ورته وویل: ارمان چې مسلمانه وای او له خدای منکره نه وای، دې وویل: چې زه په خدای ایمان لرم.

ما ویل عجیب ـ دې له واره وویل عجیبه دا نه ده، عجیبه داده چې موږ انسانانو ته چې خدای عقل راکړی ولې یوله بله کرکه لرو او یو دبل وینې تویوو.

کلاخان وویل:

ـ دا دې ترڅه وویل:

ـ دا مې ستا ترخبرې پورې وویل، عجیبه داده چې زه ولې مجاهد وم، عجیبه داده چې د تا غوندې نیك خلك ولې له موږ سره جنګیدل.

کلاخان سوړ اسویلی له خولې وایست.

ـ هی هی موږ هم دغسې دروا خله لکه تاسې. زموږ ځوانان هم د نورو د هوسونو قرباني شول.

زموږ ځوانان نیك او پاك خلك ول، او په صداقت سره د وطن لپاره جنګیدل، خو خبرنه ول، چې څوك به یې د کعبې په ځای ترکستان ته بیایي.

ـ عجیب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ عجیبه دانه ده، عجیبه داده چې اوس هم ځینې د رهبرانو تر شا ترلي سترګې روان دي، رهبران او غتان هرځای رهبران دي که دلته دي که هلته، پخپله مخکې خي او قافله کندې ته ورخطا کوي لکه چې وینې یې،

یو شعر مې را په یادشو:

خرڅوي یې رهبران په سوداګرو
خدای دې مل شي د وطن او د ملګرو
نه پوهیږې چې په کوم پلو دې بیایي
چې روان یې په ګډا او په سندرو

دوی په همدې خبرو کې ول، چې له هرې خوا د درندو وسلو ډزې پیل شوې تا به ویل چې د ټولې نړۍ وسلو کابل په نښانه کړی دی، پرله پسې ډزې کیدې دا معلومه نه وه، چې چا په چا یرغل کړی دی او څوك څوك ولي، درندو وسلو یو ډاروونکی غرهار جوړ کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه دېرشم څپرکی

د وتلو لاره نه وه، څوك چې پوهېدل له لومړنيو جګړو وروسته يې ځانونه وايستل.

ډېرو خو ايله سرونه وايستل او نور ټول شته يې په ځای پرېښودل.

شمروزه په ملوك په غوسه وه. ده د ګُذرد وکيل خبره نه وه منلې چې ورته ويلي يې و:

ـ دا خلك زه پېژنم، په دې اور بند يې مه غولېږه دا هر يو بل جنګ ته ځان جوړوي.

شمروزې په هغه ورځ د خپل ورور ملوك خبره هم اورېدلې وه، چې د وکيل په ځواب کې يې ويلي و:

ـ دا دتاسې خبرې دي، که خدای کول وروسته له دې به ټك هم وانه ورې. هرڅه چې و، تير شول.

خو دده خبره داځل هم دروغ ختلې وه.

جګړه پيل شوې وه. دا وار د هغو تنظيمونو ترمنځ جګړه وه چې په تيرو جګړو کې سره ملګري ول.

په تيره جګړه کې دښمنو ډلو اوس يو بل ته لاس ورکړی و او د خپلو پخوانيو انډيوالانو په ضد يې سنګرونه نيولي ول.

ملوك او هيواد د کوچنی تکاوي پخوانی دروازه بنده کړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دربچــې پــرځای یــې چــې د دهلیــز دروازې تــه نــږدې وه کــوچنۍ دروازه جوړه کړه.

دوی ټول اته کسه ول، په کـوچنۍ تکـاوي کـې نـه یـوازې کیناسـتلای شوای بلکې د شپې یې خوب هم پکې کولای شواي.

خـو پـرون سـهار وختـي چـې جګـړه لـږ ارامـه وه د کلاخـان کـورنۍ هـم ددوی کـور تـه ځانونـه راورسـول، کلاخـان وویـل: اولادونـو یـې تیـرې لـس دولس ورځې په رانهه میدان تیرې کړي، خو د خدای فضل و. چې راکټ یـې په کور نه و لګیدلی، پرون شپه د بیم ۱۳ یـوې ضربې د ددوی کـور هـم بـې برخې نه و. پرې ایښی ګولۍ د دوی پـه سـالون لګیـدلې وه، خـو هغـه ګـړۍ دوی ټول د سیوري پـه خونـه کـې ناسـت ول. یـوازې د کلاخـان لاس لـږ ټپـي شوی و، هغه هم خښته پرې ورلویدلې وه.

ددوی په راتګ ټول خوشحاله ول، خو تکاوي یې په دوی تنګه کړه، وروسته له هغه به ملوك، هیواد او کلاخان په پخلنځي کې چې د سیوري خواته جوړه شوې وه او د توغندي له مخې چپه وه کیناستل.

ښـځې او ماشـومان پـه تکـاوي (زیرزمینـی) کـې اوسـیدل پخلـی هـم نارینـه وو کـاوو. ښـځو خـو دا ځـو ورځـې لمـر پـه سـترګونه و لیـدلی خـو ماشومان به ددوی له منتونو سره سره کله کله راووتـل. پـه انګړکـې بـه یـې لوبې شروع کړې خو هیواد به په زور بیرته تکاوي ته ښکته کړل.

ددوی لیدنه به یوازې د ډوډۍ وروړلو پـه وخت کې کیدله. کلاخان بـه چې ډوډۍ وروړه نو دوی ته به یې ډاډ ورکاوو

ـ انشاء الله جنګ دریږي ملګري ملتونه اوربند اعلانوي.

د ګل مرجان کوچني زوي (بهیر) پوښتنه وکړه:

ـ کاکا ملګري ملتونه ډیر زوره ور دي؟

ـ هو بچو. که وغواړي جنګ په یوه ورځ کې دروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د هغو زور په دغو رسیږي؟

ـ هو.

د بهیر پوښتني نه تمامیدې:

ـ ملګري ملتونه څوکسه دي؟

ـ هغه کسان نه دي ددنیا له هیوادو جوړ یو سازمان دی.

بهیر په نا باورۍ وویل:

ـ بو، نو دیوه زور په اوو تنظیمو رسیږي؟

کلاخان به همداسې ووت، بهیر به نوروته په نا هیلي وویل:

ـ بیا به هم مکتب ته ولاړ شو؟

ملګري ملتونه د کلاخان او ملوك لپاره پیغور ګرځیدلي ول. چې کله به تکاوي ته ورغلل ښځو او ماشومانو به بیا پوښتنې پیل کړې:

ـ دا دتاسې ملګرو ملتو خو هیڅ ونه کړل.

کله کله به دباندې ورپسې راووتل وبه یې پوښتل:

ـ دا ملګري ملتونه پسې څه شول؟

اوس بـه نـو ښـځو هـم د رهبرانـو ترڅنـګ ملګـرو ملتونـو تـه ښـیرې کولې:

ـ خدای دې دا ملګري ملتونـه ځـوانیمرګ کـړي، دوی هم څـه نـه ورتـه وایي، دا څه حال دی؟

خـو د ماشـومانو او ښـځو ښیرې او سـوې نـارې بـه د ډزو پـه آواز کـې ورکې شوې.

هغـه ورځ جګـړه ترپخـوا سـخته شـوې وه، بـس لکـه سـخته زلزلـه چـې وي، غرهار و، دانه معلومیده چې ګولۍ له کومې خوا ویشتل کیږي.

لـه دوړو او لـوګیو معلومیـدل چې شاوخوا توغندي لګیـږي. هسـې د تـالندې پـه څیرغـرهـار و، چـې دا سړي نـه شـوای تشـخیص کـولای چـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کومې خوا راځي. د توغندي يوه گولۍ د کور په ديواله ولگيده، شاوخوا تورو لوگيو ونيوله. چې دوړې کيناستلې ملوك او هيواد راووتل لومړی څه يې چې وليدل تلوسه وه چې د تناوي په دروازه کې په وينو کې پرته وه.

ملوك د واره په غيږ کې را واخيستله.

ـ خورې، خورې!

د توغندي بله گولۍ د انگړ په منځ کې ولگيدله، هيواد له تلوسې سره يوځای ځان تکاوي ته واچاوو مخ او جامې يې په وينو سرې وې.

شمروزې د سر ويښتان شکول، ښځو او ماشومانو ژړل.

تلوسه بې روحه د هيواد په غيږ کې پرته وه.

کلاخان د تلوسې پښه او نس په ټيکري وتړل، خو وينې لا روانې وې.

هيوادهماغسې تلوسه ښکلوله.

کلاخان يې تر پښه بله څيره هم وروتړله په ټنډه يې لاس کيښود دا نورو ته يې مخ ورواړاوو:

ـ ساه پکې چليږي، که خدای کول جوړيږي.

شمروزې تلوسه په غيږ کې واخيسته.

تلوسې سترگې پرانيستلې:

ـ لا لا!

ټول خوشحاله شول، ژړا ودريده.

هيواد په غيږ کې واخيستله تلوسې سترگې پټې کړې، ملوك يې په خوله کې اوبه ورڅڅولې، تلوسې بيا سترگې پرانيستلې هيواد ته يې وکتل:

ـ لالا بيا نه نه دردر درځمه ، ما ما مه مه وهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا نه درځمه. ب.. ب... بیا. ب ب نه..

هیواد په ډک ستوني ووېل:

- خوره کې چې پورته راشي ظالمان دې داسې په راکټ وولي

او له دې سره په ژړا شو. په تکاوي کې د ناستوکسانو د ژړا آواز هم ورسره لوړ شو.

اوس نو ملوك او کلاخان هم خپلو سترګو ته د سمالونه نیولي ول.

لکه چې ټول پوه شوي وي چې د تلوسې وروستۍ سلګۍ دي

تکاوي چیغو او ژړاوو په سر واخیسته.

ټول د تلوسې د بې ساه جسد په شاوخوا راټول ول

مړی یې په ټیکري کې ونغښت.

په هغه شپه هیچا ډوډۍ ونه خوړله، ماشومان هم لا وختي ویده شول، اوس نو د الوتکو او توپونو له غرهار سره ټول عادي شوي ول.

دوه شپې همداسې تېرې شوې ددریمې شپې په سپیده چاود یې د انګړ په کونج کې ځمکه وخرله او مړی یې خاورو ته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې دیرشم څپرکی

ویل کیدل چې جنګي ډلې له کابل څخه د بهرنیانو د وتلو لپاره په یوه ورځ اوربند سره سلا شوې دي، دا ورځ د کابل په خلکو د اختر ورځ وه.

د ښار په سرکونو په کډو بار کراچۍ روانې وې، له کابله په وتلو لارو کې په کډو بار موټرونه کتار ول، تا به ویل چې ټول ښار کډه بارکړې ده، لارې هم له ښځو او ماشومانو ډکې وې، ټول ښار په منډو و. د ټوپکوالو موټرونه هم په کالیو بار ول، معلومه نه وه، چې له کومه راځي او چیرې ځي، د ښار په واټونو کې ولاړ وسله وال کسان هم بې برخې نه ول، دوی به چې په کډوکې کوم شې خوښ و، د بیل او د پیرودلو د سندونو د نه درلودلو په بهانه به یې له موټر او یا کراچۍ نه راکوز کړل، ځکه خو په هره پوسته کې ډول ډول یخچالونه، تلویزیونونه، رادیوکستونه او الماري لیدل کیدلې، چې له خلکو څخه ضبط شوي ول.

په خوشحال مینه کې هم څوك نه و پاتې لا په سپیدو کډې بار شوې وې. ملوك او کلاخان هم دوه کراچۍ کرایه کړې.

خپل ضروري کالي یې پکې بارکړل، ښه شیبه په حویلۍ کې د تلوسې قبر ته ودریدل، کلاخان له دروازې څخه څوځله راغږ کړ:

ـ ژر راځئ ژر راځئ په دې خلکو باور مه کوئ، هسې نه چې بیا سره ښکر په ښکر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ملوك او نور ټول د انګړ په کونج کې د خاورو د کوچنۍ غونډۍ شا و خوا چوپ ولاړ ول، لکه چې زړه یې نه و ماشومه تلوسه یې وازې پرېږدي، د ورمې په مخ اوښکې رواني وې خو د ژړا غږ یې نه اورېدل کېده، شمروزه د قبر تر څنګ ناسته وه، بس هسې یې قبر ته کتل، لکه چې اوښکې یې وچې شوې وي یا نه غواړي خپله ماشومه لور پخپل زړه کې د خواشني له هغه ستر توفان نه خبره کړي، چې ددې د زړه ستنې یې له بیخه ایستلې وې، کلاخان هم لکه چې پخپله مخکینۍ خبره پښیمانه وي، ددروازې خواته غلی ودرېده.

د کور مخې ته دواړه کراچۍ بار ولاړې وې.

سپین ږیري جوالي چې دا حالت ولید، انګړ ته راننووت د ملوك تر څنګ ودرېده له یوه اسویلي وروسته یې وویل:

ـ تاسې له دنیا نه ناخبره یاست، ته یو وار ووزه وګوره چې په ښار کې څه حال دی، بسته بسته کورنۍ تباه شوې تاسې لا شکر نه کوئ.

سپین ږیري هیواد ته مخ وروا ړاو پسې زیاته یې کړه:

ـ دا پرون پرون، یوه نفر زما کراچۍ کرایه کړه مور یې رنځوره وه چې په کراچۍ کې یې امن ځای ته ورسوي، خو ترموږ دمخه راکټ کورته ورورسیده، ټوله کورنۍ تباه شوه، نور د وړلو لپاره څه نه و پاتې.

سپین ږیري پرله پسې خبرې کولې:

ـ په اور بند مه غلطیږئ، اوربند خو انسانان کوي، هسې نه چې اوس یې بیا شروع کړي او خدای مه کړه ټول دلته تباه شو.

د سپین ږیري نصیحت په دوی اغیزه وکړه، یو یو د دروازې په لوري روان شول، له حرکت سره سم د دوی ژړا هم پیل شوه، تر خیرخانې پورې یې ژړل.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سيدالناصري د ليسې ټول ټولګی په مهاجرو ډك ول.

د جدي د مياشتې وروستۍ شپې ورځې وې، ژمي و، خو واوره نه وه، لکه چې د سربو باران په واوره زورور شوی وي ، واوره ونه اوريده هغه ورځ هم لمرينه وه، لمرو، خو لمر داسې معلوميده لکه ترسهاره بل شوی څراغ چې تيل يې په خلاصيدو وي نه يې تودوخه لرله، نه هم رڼايي، بس د كفن په شان سپينه رڼا وه.

په هر ټولګي کې پنځو پنځو او په ځينوکې شپږو او اوو کورنيو اړولي ول، دوی د ښوونځي په دهليز کې يوه کونج ته پرده جوړه کړه او د پردې شاته دواړو کورنيو خپل راوړل شوي کالي هوارکړل.

په لږ وخت کې د ښوونځي دهليز هم ډك شو او نور دباندې په انګړ کې پاتې شول.

يو غمجن د بل غمجن په ليدو خوشحاله کيږي، دلته داسې خلك سره را غونډ شوي ول، چې له هريو به دې پوښتنه کوله، غم لړلې خبرې به دې اوريدې.

ـ دوه زامن مې ورك دي.

ـ ورور مې شهيد شو.

ـ په کور مې راکټ ولګيد بس زه او دا يوه لور مې ژوندي پاتې شوو.

ـ خاوند مې د جنګ په اوله ورځ له کوره وتلی بيانه دی راغلی.

ـ لور مې ورکه ده.

همدا يوه ورځ وه چې بايد ټول ضروري کارونه پکې شوي وای، ملوك او هيواد د کور د پاتې کاليو د راوړلو لپاره بيا خوشحال مينې ته روان شول، ملوك په ټولو منلې وه، چې امن سميې ته د کور د ليږدولو په سبا به د خمارې د ليدو لپاره کلي ته ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له باغ بالا تیر شول.

د اسمايي او دارالامان غرونو يو په بل د توپونو ډزې کولې خو دا ډزې داسې نه وې لکه چې جګړه وي، خلکو هسې ساعت تیری باله، اخیر ټوپکوال چې دا دوه میاشتې يې له ماشې ګوته هم نه وه ایسته کړې، نن له سهاره تر لوړمازدیګره ارام ناست وای؟

ښاريان پوهېدل چې په جنګي ډلو به نن بې جګړې ورځ ښومره سخته تیره شوې وي، نو يونيم ډز ښاريانو د جنګي ډلو طبعي حق باله.

خو د دوو غرونو دا جګړه ایزه لوبه سوکه سوکه په لويه جګړه بدله شوه، له غرونو لاندې پوستو او پاټکونو هم ډزې پیل کړې، موټرونه، زرهپوشونه او ټانکونه سرکونوته راووتل او په راټه میدان بیا جګړه پیل شوه.

ملوك او هیواد هم په لومړي سرکې خال خال ډزې ټوکې بللې.

ـ ډزونه اوس ددوی عادت ګرځیدلي دي، هسې ډزونه کوي.

له بلې خوا يې لا نیمايي شیان په کورکې پاتې ول.

ملوك زړه نازړه و، خو هیواد نه غوښتل چې تش لاس بیرته راوګرځي، په تیره چې د مور دا خبره به وریاده شوه چې د راتګ په وخت کې يې په ژړا کې ورته ویلي و:

ـ زویه له هغې خوا د خوږې د قبر خاوره (خورده) هم درسره راوړه که مې لږ زړه تر صبر شو.

اوس نو د تلوسې له قبره د خاورې راوړل د هیواد فرض ګرځیدلي ول، چې هرومرو يې باید راوړی وای.

خوشحال مینه د جګړې ډګر ګرځیدلی وه، خوشحال مینې، پولي تخنیك او انترکانتیننتل هوټل ویشتل، پولي تخنیك او غره هم خوشحال مینه تر اورلاندې نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولي تخنيك خواته د سرك له سره ټانكونو هم خوشحال مينه په نښه كړې وه.

له هرې خوا سرې مرمۍ باديدلې، د پولي تخنيك په دروازه كې ولاړ د ټانك دهشكې د سيلو خواته په سرك تيريدونكي كسان چې يوې بلې خواته يې منډې وهلې په نښه كړ.

ملوك او هيواد ليدل چې په يوه شيبه كې ټول په ځمكه ولويدل، دوی هم د يوه ديوال شاته ودريدل، يو سړی چې ماشوم يې په غيږ كې و، د سرك له منځه راولاړ شو او د ديوال په لوري يې منډه واخيسته خو دهشكې د ړاندې تګ مجال ورنكړ ضربه ګولۍ يې مخې او شاته ولګيدې، سړی په ځمكه پريووت.

هيواد چيغه كړه:

ـ اخ ولګيده.

خو ژر معلومه شوه چې ژوندی دی ځكه چې كله دهشكې دده شاته كورونه په نښه كړل، ده سر راپورته كړ، اوس نو دوی ته نږدې ول، خو دوی نشوای كولای ورسره مرسته وكړي.

ـ دې خوا راشه، په يوه منډه ځان را رسولای شې.

خو د مرميو په باران كې ددوی دا چيغې نه اوريدل كيدې، سړي شاوخوا وځارله، ماشوم يې په غيږ كې سم كړ، ددوی په لوري يې منډه راواخيسته، لا څو ګامه نه وو تللی چې ماشوم ترې ولويده، ددهشكې د مرميو ضربې يې يومخ وړی و، ورسره سم له ټانګ نه هم لمبې پورته شوې معلومه نه شوه چې له كومې خوا ولګيده.

ترخنګ ولاړ زرهپوش هم شاته وتښتيده.

ماشوم په خاپوړو ځان ورساوو.

مرمۍ هماغسې باديدلې هيواد ددوی په خوا ورمنډه كړه، ماشوم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار په سینه سر ایښی و، او په چیغو چیغو یې ژړل، هیواد سړي ته ونه کتل په بیړه یې ماشوم راواخیست، دیوالـه تـه لا نـه و را رسیدلی چې په ډزو او لوګیو کې پټ شو، چې لږ رڼا شوه، هیواد او ماشوم دواړه د سرک ترڅنګ په ویاله کې پراته ول.

ملوک لاس ورکړ، خو هیواد نشوای کولای په پښو و دریږي د توغندي پارچو یې دواړه پښې ټپي کړې وې.

ملوک لومړی ماشوم د دیواله خواته ورساوو، بیا یې هیواد په شا کړ او د دیوال ترڅنګ یې کیناوو، د ماشوم یو لاس نه و.

ملوک لومړی خپل څنګل چې وینې ترې بهیدې پخپل دسمال وتاړه بیا یې د هیواد او ماشوم د ټپونو په ترلو پیل وکړ.

جګړه په مخ روانه وه، ددوی سیمه یوې بلې ډلې ونیوله د جګړې لومړی کرښه لا دمخه ماته شوې وه.

یو فوځي موټر په بیړه ددوی خواته را روان و، د موټر مخې ته په شنه رخت لیکل شوي و «فتح الفتوح مبارك باد» چې دوی ته را ورسید، دوه کسه ترې راکوز شول، ملوك یې مخې ته ورمنډه کړه:

ـ دا زخمیان مړه کیږي، د خدای لپاره دا شفاخانې ته ورسوئ.

وسله وال چې پلنګي دریشي یې اغوستې وه، اوږدو څنو یې نیمایي مخ پوښلی و، ښکته پورته ورته وکتل دا بل ته یې مخ ورواړاوو:

ـ پخپله دی دی.

دواړو سره وخندل، ملوك ددوی په خبرو پوه نه شو.

څنبور څوان مخابره چالان کړه:

ـ الو الو خراسان درفش، خراسان، درفش اطمینان.

د مخابرې له بغس سره یوځای غږ پورته شو:

ـ الو الو الو خون ـ خراسان، اورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درفش چیرته دی؟

له هغې خوا ځواب ورکړل شو:

ـ درفش د دښمن اسیردی وایه، څه وایې خراسان!

ـ الو الو مرکزته ووایه ۱۳ کسه اسیران نه نه ۱۴ کسه اسیران مو دادی دروليږل اطمينان!

له دې سره یې د ملوك لاسونه شاته وتړل، لوخ موټر ته یې په ټیله ټیله پورته کړ، دواړه ټپیان یې یوبل موټر ته چې نوی را ورسیده واچول د موټر مخه په سرك پرتو مړو بنده کړې وه، له موټر څخه درې کسه کوز شول، دوه مړي یې چې د سرك په منځ پراته ول، د سرك غاړې ته کش کړل، یوبل چې ښایې ځان یې په مړینې اچولی و، سر راجګ کړ، وسله والو چې ولید ټپي دی، دوهم موټرته یې واچاوو.

نور مړي یې چې د سرك یوې بلې غاړې ته پراته ول، هماغسې پريښودل ښایې ویل به یې چې مړی دې خپل غم پخپله وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورديرشم څپرکی

دا يو عجيب ځای و ، زندان نه و ، خوکوټې يې داسې جوړې شوې وې لکه چې ديوې نړيوالې جګړې د اسيرانو لپاره زندان جوړشوی وي، هيڅ‌ا دا فکر نه شوای کولای چې په کابل کې دې د پلچرخي او دهمزنګ نه پرته داسې بل زندان هم وي. نږدې په ټولو کوټوکې د خښتو پرځای ډبرې کارشوې وې. کوټې د سرتيرو د کاغوشونو په څير لويې لويې وې، د سرې له قد نه لوړې کوچنۍ کوچنۍ کړکۍ پکې پری شوې وې، چې کلکې فلزي پنجرې نوې پکې لګيدلې وې.

د انګړ ديوالونه هم په ډبرو جوړ شوي ول، ويل کيدل چې ددې ځای واکمن نور واړه زندانونه هم لري، خودا زندان د هغو ښځو او نارينه و زندان دی چې په جزاوو محکوم شوي وي. دمخه به دلته يوازې هغه زندانيان راوستل کيدل چې د جزا د تطبيق وړ به و . او زياتره جزاګانې به د واکمن په مخ کې همدلته تطبيق کيدلې. خو په وروستيو جګړو کې دغه نظم ګډ وډ شوی و . اوس نو دلته هر ډول زندانيان راوستل شوي ول، ټول سره ګډ شوي ول. يوازې د ښځو او نارينه وو کوټې بيلې وې. ملوك يې هم په تړلو سترګو دلته راوستی و . د سيلو خواته يې چې دده سترګې پرې تړلې وې بيايې نه وې خلاصې کړې. دی نه پوهيده چې چيرې دی.

شپه يې د نورو زندانيانو په شان په ويښه تيره کړې وه. بيګا شپه تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو شپو ارامه وه، پرله پسې جګړې نه وې یوازې الوتکو کله کله بمباري کوله او د شپې په پیل کې هم د غره هاخوا د خوشحالي هوایي ډزې وشوې نور داسې جګړه نه وه، چې د نورو شپو په څیر دې یې خلك خوب ته نه وای پرې ایښي، خو ددوی د بې خوبي سبب د زندان په دې لویه کوټه کې د ځای نشتوالی و، چې د پښې غځولو ځای پکې نه و. که به څوك ویده هم شو بېرته به ژر راویښ شو.

دا یوازینی ځای و، چې خلك یې د جګړې په بندیدو خواشیني ول.

یوتن چې سپینه جالۍ لرونکې خولۍ یې په سر وه په خواشینۍ سره وویل:

- زو مړ کې چې دا بیا څه بلا ووهل. دا جنګ یې ولې ودراوو؟

- زه هم همدې ته چورت وړی یم چې دا ولې جګړه نه کوي.

د کوټې په کونج کې یو بل سپین ږیري چې دوی ورته ډاکټرصاحب وایه ددوی دډاډ لپاره وویل:

- چرت مه پې خرابوئ. ددې خلکو بې له جنګه ګوزاره نه کیږي، ځانونه به بل جنګ ته تیاروي.

یوه بل یې خبره تائید کړه:

- ډاکټرصاحب ښه وایي اوس به ووینئ چې بیا اورونه بل کړي.

د څنګ سړي ته یې مخ ورواړاوو:

- دغه سې نه ده حاجی صاحب؟

- زه وایم چې دې ملګرو ملتونو کوم اوربند موربند نه وي اعلان کړی.

ډاکټر په بې اعتنایي سره وویل:

- هی هی سر دې سوی بوی یې نه دې درغلی. د ملګرو ملتو کیسه مفته ده. دا په ملګرو ملتو څه پوهیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك چې تراوسه يې حيران حيران د يوه بل خولې ته کتل په خبرو کې ځان ورګډ کړ:

ـ چې جنګ نښته شکر وباسئ، تاسې ولې پې خپه ياست؟ دا خوښه ...

يوه بل يې خبره پريکړه:

ـ ځوانه ته له دنيا ناخبره يې.

ملوك په غوسه شو له دنيا تاسې ناخبره ياست، چې په تياره کوټه کې پراته ياست، ټول کابل په اور کې سوځي، ټول خلك تباه شول، څوك د ساه ايستلو توان نه لري.

سترګې يې له اوښکو را ډکې شوې:

ـ خدايزده چې د ما د خور به اوس څه حال وي، مشر زوی يې وويشتل شو، خدای خبر اوس به مړ وي که ژوندی، دوی په مکتب کې پراته دي.

يوبل بندي وويل

ـ زموږ د هريوه ډك ډك کورونه پاتې دي، د چا په کور راکټ لګيدلی و، دچا نيمايي کورنۍ له منځه تللې د چا ټوله ، او ډير خو هيڅ ترې خبر نه دي

د ځنګ سړي ته يې مخ وروا ړاوو:

ـ که ځنګه انجنيرصاحب همدا اسې نه ده؟

انجنير وويل

ـ موږ له خپلو کورونو او اولادونو لاسونه مينځلي دي، په دې جنګو کې والله که يو هم روغ پاتې وي، د ځان غم نيولي يو د ځان؟

ملوك ورته وويل:

ـ نوتردې به نور څه درباندې راځي، بنديان ياست، يونفر به راشي ټول به په ګولۍ وولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوبل چې د نورو په خلاف به یې د هرې خبرې سره خندل د ملوك په اوږه لاس کېښود:

ـ وروره اوس داسې وخت راغلی که کومه ګولۍ راشي له تا چپه شي ستا په ورور ولګیږي داسې فکر وکړه چې په دیواله ولګیده.

له دې سره یې په لوړ آواز وخندل.

انجنیر ملوك ته را نږدې شو ورته ویې ویل:

ـ تا وویل چې په ګولۍ به مو وولي. موږ وایو کاشکې دومره څوك پیدا شي چې موږ وولي. که موږ څوك په ګولۍ وولي جنت به وګټي.

ملوك وویل:

ـ نو څه به وکړي؟

لومړنی کس وویل:

ـ زه چې درته وایم ته نا خبره یې نه یې منې. دلته چې جنګ نه وي هغه څه به ووینې چې نه دې لیدلي نه اوریدلي دي.

یوبل وویل:

ـ د جنګ ګټه داده چې یو خو دا سړي خواره پکې اخته وي موږ ته یې را پام نه وي. بل خدای مهربانه دی ګوندې یا کوم بم او راکټ په موږ ولګیږي یا دا ځای بل ګروپ ونیسي.

ډاکټر وویل:

ـ او زموږ د کورنیو دې خدای مل شي. یا به له دې اوره وتلي وي یا به په دې اورکې سوځیدلي وي.

ډاکټر یو سپین ږیري ته ګوته ونیوله ویې ویل:

ـ ددغه حاجي صاحب ټوله دارایي ولاړه. زامنو یې څه چې لرل په ده پسې یې ولګولي. اوس فرید دیوانه ترې پنځه زره لکه غوښتې خو دده د زامنو پته ونه لګیده. دی یې اوس د مړو د نڅا په لست کې نیولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د مړي نخا څه شی وي؟

ـ پخپله به يې ووينې، زه يې نه شم بيانولای ـ وربه شي خبر به شې.

ډاکټر له ځايه راولاړشو، د دربچو په لوري ولاړ ملوك ته يې مخ راواړاوو.

ـ راځه چې ددوی د دنيا يوه څنډه درته وښايم.

دواړه د ګوټو په سرونو په کړکيو کې ودريدل. ډاکټر په خبرو راغی:

ـ دغه د حويلۍ په منځ کې د قير په څير سوځيدلي ربړونه وينې، دلته يې د موټر د ټايرونو په منځ کې يوسړی ودراوو. اور يې ورواچاوو.

ملوك يوازې سر ښوراوو.

ـ هغه بوجۍ چې د هغې کوټې په لارګۍ کې ولاړه ده. له تيو ډکه ده.

ـ توبه مې دي وي خدايه په دې څه کوي؟

ـ نه پوهيږم خلك وايي چې ددې ځای واکمن له تيو سره هم مينه لري هم يو ډول عقده، بس د اسيرو ښځو تيونه پرېکوي. نور نه پوهيږم چې څه پې کوي.

يوبل بندي چې د کړکۍ بيخ ته ناست و وويل:

ـ موږ پخپله وليدلې چې له ښځو يې تيونه غوڅ کړل او بيا يې مړې کړې.

په ملوك لړزه ګډه وه. لاسونه او پښې يې رپيدلې.

ډاکټر بيا وويل:

ـ که ژوندی وې د هغو لرګيو په احاطه کې به د مړي نخا پخپله ووينې. ورك يې که خدای دې نه راوينې.

ډاکټر په بل لاس د کړکۍ پنجره ونيوله پسې زياته يې کړه

ـ په هغه مخامخ ديوال يې پرون يو نفر راځړولی و. په سر او لاسونو يې ميخونه ووهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك پوښتنه وكړه:

ـ هغه په كونج كې دا توره خونه د څه شي ده؟

ـ هو هغه كومه جهنمي زير زميني ده، څوك چې په دغه توره دروازه ننوتي، بيا نه دي راوتلي، وايي چې بله دروازه يې د هغه وړاندې غره په بيخ كې راوتلې ده. خلك وايي چې هلته ويني ډنډ پكې ولاړې دي.

ملوك ځاى په ځاى كيناست خپل سر يې په لاسونو كې ونيو.

هغه ورځ په ارامه تيره شوه. جبهه يې جګړه نه وه، يوازې له لرې لرې د درندو وسلو ډزې اوريدل كيدې. په زندان كې هم چوپتيا خوره وه يوازې غرمه مهال څوكسه اسيران راوستل شول او مخامخ يې زير زميني ته كوزكړل، وروسته يې هم د ښځو له كوټو څخه څو ميرمنې له زندان څخه وايستلې.

مازديگر ناوخته يې د يوې بلې كوټې زندانيان هم ددوى كوټې ته راوستل، ويل كيدل چې ۳۵ ښځې يې نوې راوستې دي او په نورو كوټو كې نه ځاييږي ځكه يې د هغې بلې كوټې زندانيان دغې كوټې ته راوستل.

ملوك په لومړي نظر داسيرانو په ډله كې قوماندان هاشم وپيژاند.

د روغبړ په وخت كې ملوك له غوصې مخ بلې خواته واړاوو.

هاشم پرې شكمن شو. چې پخپل ځاى كيناست ملوك يې وپيژاند.

ـ داته يې؟

ـ خداى چې څوك نه وي وژلې. بې وسه بندګان يې نشي وژلاى.

هاشم په غوصه وويل

ـ دتا لكه د پشي اووه ساوې دي. شپږ دې ختلې دي. اوومه دې دې ځاى ته پاتې ده.

نورو بنديانو چې تراوسه يې په حيرانۍ سره ددوى خبرو ته غوږ نيولې و. هاشم د كوټې يوه سر او ملوك بل سر ته بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تګ کې ملوك په لوړ آواز وويل:

ـ خدای دې ماوتا دواړه له دې ځایه ژوندي وباسي، بیابه سره ګورو.

هاشم له غوصې وخندل.

ـ وه وه مچ به څه وکړي، پیاله به دې درمرداره کړي، ته څه وایې؟

بیایې لږ په لوړ غږ پسې زیاته کړه:

ـ زه به وزم، خو دتا به دا ځای وي.

نورو بندیانو په دواړو منت وکړ:

ـ وشرمیږئ د مرګ په وخت کې هم کینې له زړونو نه باسئ.

په کوټه کې نیمایي بندیان د یوه او نور دبل شاوخوا را ټول شول، او ددوی دواړو خبرې یې واوریدلې.

☆ ☆ ☆

ملوك نه پوهیده داځای چې سهار یې ترلې سترګې راوستی و، کوم ځای دی. خو کله یې چې د ډاکټر سترګې خلاصې کړې. له ماتې کړکۍ یې د باندې وکتل چیغه یې کړه:

ـ اوه دا خو زموږ مکتب دی.

بیایې دا نورو ته خپلې تیرې خاطرې یو په بل پسې وویلې. خو چایې خبرو ته غوږ نه و نیولی. ډاکټر د کړکۍ خواته ودریده

ـ دولس کاله مې دلته درس ویلی دی. لکه خپل کور داسې مې دی. وی، دا خو ټول سوځیدلی دی.

ډاکټر داسې خبرې کولې لکه چې دلته پخپله د سیل لپاره راغلی وي. خو وسله وال نورو خبرو ته پرې نښود. په ولیو کې یې د کلاشینکوف په قنداغ وواهه ویې ویل

ـ چوپ شه. بادپلار کوردې دی. اوس به تا هم یوځای ورسره وسوځوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټر او څو نورو لاسونه یې شاته وتړل بل ټوپکوال ته یې وویل:

ـ دوی سره کانتینر ته بوځه.

ملوک چې لا لاسونه یې نه و ورتړلي. د دروازې خواته ولاړ و له ټوپکوال څخه اوبه وغوښتې. توپکوال په تمسخر وخندل:

ـ تلوار مه کوه، اوس ټولو ته اوبه ورکوم.

ملوک په زاریو وویل:

ـ ډیر تږی یم. آن د شپې لا تندې اخیستی وم.

ټوپکوال وویل:

ـ وارخطا کیږه مه. داسې اوبه به درکړم چې ټول عمر دې نه وي څښلې.

بل ټوپکوال ته یې مخ واړاوو وې خندل:

ـ اوبه لرې؟

ـ هو لرم یې. خو ګیلاس نشته.

ټوپکوال د دروازې مخې ته په کونج کې د اوسپنو کباړ ته اشاره وکړه ویې ویل:

ـ دلته به کوم ډولی څه شی وي. څه په طلایي ګیلاس کې خو به اوبه نه ورکوی. بل ټوپکوال د اوسپنو له انبار څخه اوسپنیز قوطی راواخیست. د دیوال شاته ولاړ. څو شیبې وروسته یې د اوبو قوطی د ملوك مخ ته ونیو

ـ ها واخله. اوبه تازه نه دي. نورو ته یې راساً له نل څخه ورکوو.

ټوپکوال مخصوصه خندا وکړه.

ملوك یوځل ټوپك وال او بیا قوطي ته وکتل. چې خولې ته یې نږدې کړ. زړه یې راهسك شو. قوطې یې بیرته ټوپکوال ته ونیو. ټوپکوال په غوصه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه لکه چې ستا مزدوريم، اوس به يې حتماً ښځې.
دا نورو ته يې سترګه ووهله پسې زياته يې کړه:
ـ دا خو څه خوشې اوبه نه دي.
او په ملوك يې کلاشينکوف پورته کړ، ملوك سترګې پټې کړې، د ژيړو اوبو قوطی يې خولې ته يوړ په شونډو يې بدې ولګيدې . يو غړپ يې وکړ، خو ترستوني يې تير نه کړ. ټوپکوال وغوريده.
ـ وځنبه د سپي زو.
ملوك مخکنی غړپ هم توکړ، ژړغونې يې وويل.
ـ دا اوبه نه دي، دا خو م م ميت ....
ټوپکوال د نوروخبرو مجال ورنه کړ، قوطی يې ترې واخيست بل ته يې ورکړ. ملوك يې په پوزه په سوك وواهه له پوزې يې وينو داره وکره، ټوپکوال په خيټه کې په لغته وواهه، کلاشنکوف يې پرې پورته کړ خو ويې نه واهه، بيرته يې له ځايه را ولاړکړ. قوطی يې ورته ونيو په بل لاس يې د ملوك د سر ويښتان ټينګ ونيول. قوطي يې په خوله کې ورتش کړ. ملوك ځای په ځای کيناست له خولې يې ژيړې اوبه رواني وې.
دوو ټوپکوالو د پاتې کسانو لاسونه هم وتړل. دباندې په لوی ميدان کې چې يو وخت کې د ښوونځي سپورتي ميدان و. ډير کسان راغونډ شوي ول. د ميدان په منځ کې يو جسد چې سريې نه و. پروت وو. د ملوك ترخنګ سپين ږيري سړي مړي ته ګوته ونيوله
ـ د مړي نخايي دا وي
د ميدان په بر سر کې يو له ونې ټيټ. چاغ سړي چې څوکړه ږيره يې ګرګوتي شوې وه ولاړو. همده خلکو ته جزاګانې ټاکلې. ډاکټر او لس دوولس کسان يې د کانتينر په لوري بوتلل. تر کانتينر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لانـدې لا دمخـــه د تیلو سر خلاصي بیلرونـه ایښـودل شوي ول، پـه دوی پسـې یــې دکــانتینر دروازه وتـړلــه اوتــرې لانــدې یــې اور بـل کــړ، لــه لـرې د ډزو آواز راتــه، ښـایي لـه دې خـاطره دوی هـم زنـدانیانو تـه پـه جـزا ورکولو کې بیړه کوله، زندانیان یې په څو ډلو وویشـل، ښځو ژړل، خو نـور غلی ولاړ ول.

یوه ډله یې چې ټول پـه یـوه پـړي تـړل شـوي ول، لـه ښـوونځي دباندې بوتلل د قوماندان پـه اشاره پـه میدان کې د مـړي تنه لـه هغـه ځایـه یـووړل شوه، په ځای یې یـو پـه عمـر پـوخ سـړی چې ږیـره یـې نـوې رسـیدلې وه، او ټوپکوال پـه ملنډو ډګروال صاحب باله او یوه ځوانه میرمن راوستل شـول، مخـامخ یــې دوه چـاغ کســان چـړې پـه لاس ولاړول، هلتـه پـه بـل کـونج کې څو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك حیران و ، اول کوم یو ورسوي. ورسره میرمنې پټ پټ ژړل. په مخ یې اوښکو لارې جوړې کړې وې نور یې د تللو سیك نه درلود ، د باغ وحش (ژړبن) له دیوال سره تسیا و سیا کیناسته.

ملوك ورسره بل ملګري ته وکتل. دهغه هپې لاس تړلی و. خو وینې ترې روانې وې. د ملا د هپونو وینه یې وچه شوې وه. کمیس یې له زخمونو سره سریښ شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهمزنګ د غرمې په جګړه کې بلې ډلې نیولی و. همدغې ډلې په هغه ښوونځي هم یرغل کړی و. هلته ګڼ وډي جوړه شوه. د زندان مسؤولینو د زندانیانو د یوځای وژلو امر ورکړی و. له هرې خوا ډزې وې. ملوك او ثلورو نورو کسانو د شیرشاه مینې د ورانو کورونو له لارې ځانونه تردې ځایه را رسولي ول.

دوه کسان چې یو یې په پښه زخمي و. همدلته ترې جلاشول او د چهلستون په لور ولاړل.

دلته په سرك موټر نه معلومیدل. یوځل یو ډاټسن موټر راغی په بیړه تیرشو. دوی بیا روان شول. ښځه ګوډه ګوډه تله. په پښو یې وینې راماتې وې. ملوك خپل رومال ورکړ. چې زخم پرې وتړي. خو میرمنې وویل چې زخمي نه ده. درې واړه په منډ کې یو دبل په مرسته تر ارتل پله ورسیدل. د صکوکو د مطبعې د دیوال څنګ ته کیناستل. دیوال په مرمیو لګیدلی و. میرمن په شنه رنګ لیکلی شعار په زحمت ولوست ((ای خواهر! به تو از فاطمه این ګونه خطاب است اولین زینت زن حفظ حجاب است.))

میرمنې پړونې په ځان سم کړ د کمیس څیرې شوې برخې یې پټې کړې. پایڅې یې نورې هم ښکته کش کړې. خو وینې یې پټې نه کړای شوې

اوس نو ملوك هم نشو ای تللای. پنځه شپې یې خوب نه و کړې په لاره یې څوځایه زیړې اوبه قی کړې. له سهاره لا بې حاله و. خو تراوسه یې د ځان د خلاصون لپاره ځان کلك کړی و

الوتکو د تلویزیون په غره بمونه واچول. ورسره په ښارکې له هرې خوا ډزې شروع شوې. دوی په یوه ړنګه کوټه ننوتل. ښه ځنډ له دیوالو سره کیناستل د الوتکو غرهار او د توپونو ډزو غوږونه کڼول. میرمنې ژړل او په زګیروي کې یې خپله لور چې په زړو مکرویانو کې په کورکې ترې پاتې وه یادوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك زلمی وپوښت د هغه له خبرو پوه شو چې د طب پوهنځي محصل و. کور یې په خواجه بغرا کې و. او د پوهنځي له درس وروسته یې په سره میاشت کې په یوه درملتون کې کارکاوو.

ځوان دا هم ویل چې پلار یې په جنګ کې ورك شوی او د کور مشري ده ته ورله غاړې ده.

ملوك پرله پسې پوښتنې کولې

- پلار دې په کوم جنګ کې ورك شو؟

- نه پوهیږم د پکتیا خواته ځوك وایې کتواز ځوك وایې زرمت که څه نوم لري چې ولاړ بیا یې مړی ژوندی مورږ ونه لید

ملوك په خواشینی وویل

- اوف. څه کار یې کاو. څه نومیده؟

- پلار مې صاحب منصب و. بریالی نومیده

- بریالی؟

- هو ولې؟

ملوك په چرت کې شو. څه یې ونه ویل

اتل بیا وپوښت

- څنګه دې داسې پوښتنه وکړه. تا ته یې څه پته شته؟

ملوك له ځایه را ولاړ شو. د دروازې خواته ولاړ. شاوخوا یې وځارله په کوڅه کې هیڅوك نه تر سترګو کیدل. ډزې غلې شوې وې. له لرې د توپونو ډزې اوریدل کیدې. الوتکې نه وې. خو د غرو له سرونه د هوایي دفاع وسلو خال خال ډزې کولې

ملوك له دروازې را وګرځیده. د خبرې اړولو لپاره یې دا موقع ښه وګڼله ویې ویل

- جنګ نشته ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسمین له ځایه را ولاړه شوه، خو اتل پرېښودونکی نه و. تقریبًا په زاریو یې وویل:

- تا ته حتمًا زما د پلار مړی او ژوندی معلوم دی، ولې نه را ته وایې؟

د ملوك مخې ته ودرېده پسې زیاته یې کړه:

- هډو نه مې خبر دي، چې ژوندی نه دی خو تراوسه مې والله که یا خیرات پسې کړی وي یا سقات.

ملوك ورو وویل:

- راځه چې ځو اوس د ما او د تا مړی او ژوندی هم نه دي معلوم.

- نا، ما چې د پلار نوم واخیست، ته د اسې بل رقم شوې.

یاسمین د باندې وتلې وه، ملوك هم پسې ووت. په دروازه کې یې یوازې دومره وویل:

- راځه ما ته نه دی معلوم. بریالی زما یو بل خپلوان و ما ویل هغه یادوې.

دوی بیا د یوه دیوال ترڅنګ غلي غلي روان شول. له یوې کوڅې په کډه بار موټر راووت، دوی د سړك په منځ ورته ودرېدل. موټر خیرخانې ته کډه رسوله. ملوك او بل سړی په ده افغانانو کې ترې کوز شول. د کور په خاوند او موټر یې ومنله چې یاسمین مکرویانو ته ورسوي.

ملوك او زخمي اتل ساه په ساه جمهوریت روغتون ته ورسیدل د روغتون د کړکیو ښیښې ماتې وې. یوه نیمه کړکۍ په پلاستیك پوښل شوې وه. شاوخوا هیڅوك نه ول. خو په روغتون کې څو کسه ډاکټران ول. زخمیان په خونو او دهلیزونو کې پراته ول. زخمیان ډېر ول. ملوك او اتل په دهلیز کې کیناستل. ملوك په زور د ډاکټرانو کوټې ته ننوت.

ډاکټر ملوك ته وویل:

- ته باید علي آباد ته تللی وای. ستا تکلیف عقلي او عصبي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لوړ آواز وویل.

ـ عقل په تاسې کې نشته، مسلماني په تاسې کې نشته. سړی مړي تاسې خاندئ.

ډاکتر څه ونه ویل داتل د زخمونو په مینځلو بوخت شو.

ملوك خان او ډاکترانو ته کنځاوې کولې، ډاکتر سر وښوراوو. دا بل ډاکتر ته یې وویل:

ـ تکلیف یې زیات دی.

ملوك هماغسې له ځانه سره غړومبیده د دهلیزپه کونج کې په اوږده چوکۍ کیناست، کنځاوې یې د زخمیانو په زګیروي کې ورکې شوې.

د ناروغانو له منځه پرې غږ وشو:

ـ ماما

ملوك په هغه لوري وکتل د زخمیانوپه منځ کې یې هیواد وپیژاند.

ـ اوه خدایه هیواد یې.

په هیواد ورټیټ شو څو وار یې په مخ ښکُل کړ.

ـ شکر چې ته ژوندی یې

دهیواد له سترګو اوښکې رواني وې، په ژړا کې یې وویل:

ـ کاشکې ژوندی نه وای.

ـ ولې ولې؟

هیواد څه ونه ویل. اوښکې یې نه تم کیدې.

د ملوك پام شو چې دنګ او ښکلی هیواد تر تورې فوځي کمپلې لاندې څومره لنډ ښکاري. کمپله یې ترې ایسته کړه. د هیواد دواړه پښې نه وې. نور خان یې په پلستر پوښل شوی و. د هیواد د نا اُمیدي د ژړا آواز لوړ شو. ملوك پته خوله ورته ولاړ و. هیواد اوښکې تویولې. ملوك بې حرکته ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ څپرکی

تېر منی د لاندو په وخت کې د کابل په لاره کلي ته ولاړم.

زما د لارې ملګري اجمل ډېره هیله لرله چې کابل یو ځل ووینې ځکه خو د کابل په لاره راغلو. ما د کابل جګړې څه لیدلې وې او د نورو مې یې کیسې اورېدلې وې. نه مې غوښتل چې کابل ووینم. خو اجمل رنډو. ویل به یې: «څو چې خپل د مینې کور. کابل ونه وینمه زړه مې قرار نه کوي.» ده په کابل کې ژوند کړی و. هلته یې زده کړې کړې وې او په کابل کې یې مینه کړې وه.

کله یې له کابله زړه صبرېده. بس زه یې هم ورسره راروان کړم. په ټوله لاره یې د کابل خوږې او ترخې کیسې نه تمامېدې.

په کابل کې له پخوانو انډیوالانو او خپلوانو څخه څوك نه و پاتې که پاتې ول. موږ ته یې پتې نه وې معلومې.

په پښتونستان هوټل کې مو یوه کوټه ونیوله.

زما کمزورې زړه د ویجاړ کابل د لیدلو توان نه درلود. ځکه خو مې د کابل په ښار کې له اجمل سره ملګرتیا ونه کړه.

اجمل مازدیګر ستړی ستومانه کوټې ته راغی. له سرو او پکې لویدلو سترګو یې پوه شوم چې څه پرې تېرشوي دي.

سهار یې چې د میوند واټ ویجاړې ماڼۍ لیدلې وې. هماغلته یې ضُعف کړی و. چا له کوم درملتون څخه درمل ورته راوړي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه ځايه په شيرشاه مينه کې د خپلې مينې کور ته تللی و پاتې ورځ يې د هغې د وران کور د خاورو په کوټ په ژړا تيره کړې وه.

ما ورته وويل

ـ ځنګه انشاء الله اوس خو به دې زړه صبرشوی وي. زياتي خو به کلي ته ځو؟

ده له اسويلي سره راته وويل:

ـ زړه خو مې دی. چې دا اوس حرکت وکړو. خو ....

ما ورته وويل

ـ خودې هم راته وو ايه.

ـ له تا يوه هيله لرم. ته به يې را سره منې.

ـ مهرباني وو ايه.

ده په زاريو وويل:

ـ بس چې سبا شيرشاه مينې ته راسره ولاړشې. زما د ليلما کور ووينې.

ـ هلته به څه وکړو. تاخو نن وليد لا زړه دې صبر نه دی. ماخودا حالت ليده ځکه نه درسره ګرځيدم.

ـ را سره لاړ شه که دې را سره زړل نه. زما د هليو هديره خو به ووينې. زه به يې هم وروستی سلام وکړم.

سبا سهار وختي شيرشاه مينې ته ولاړو.

د اجمل اوښکې نه تم کيدې. د خاورو په ډيري ناست و. اوښکې يې تويولې.

ما نه شوای کولای تسلي ورکړم. له خپلو اوښکو سره مې پرې ښود.

زه د خاورو له ډيري راکوز شوم. د يوې وچې وياله په غاړه کيناستم.

اجمل په ژړا ژړا کې له خاورو خپل جيبونه ډکول. خواته يې ورغلم همدا سې پټه خوله مې ترلاس ونيو. او راروان مې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سلګو سلګو کې یې راته وویل:

یارغم به په تنها صورت زغممه دابې درد عالم به نه راخبرومه

په غوصې سره یې پسې زیاته کړه:

ـ ته ملامت نه یې، تا مینه نه ده کړې.

دده آواز پسې لوړیده، ښه و. چې هلته څوك نه و، كه نه حتمًا به يې فکر کړی و، چې زموږ دواړو جنګ دی.

ماځه نه ویل، پام مې شو چې له پوزې یې وینې روانې دي، خپل دسمال مې ورکړ، چې پوزې ته یې ونیسي، چې وینه یې بنده شي.

خوده بیرته دسمال راکړ:

ـ پرېږده چې وینې ولاړې شي.

زما ټینګار دده انکار، نه یې غوښتل چې له پوزې څخه راروانې وینې یې ودریږي.

په جدیت یې راته وویل:

ـ کوښښ مه کوه، چې وینه مې ودریږي. دا هغه وینې دي، چې ماته مې خپله مینه او زما بې وفايي رايادوي، همدغووينو ماته د مينې لار راښودلې وه.

ترلاس يې ونيوم، د خاورې دډيرې ترڅنګ يې کينولم.

په ټيټ آواز يې وويل:

ـ په هغه ورځ مې هم همداسې يو له يوه له پوزې وينو داره وکړه.

په هغه بله کوڅه کې زما د خور کور و. هلته ورتلم دلته چې را ورسيدم له پوزې مې وينې جاري شوې. ښايي دا ځاى به و، چې زه او ته ناست يو، دلته يوه د اوبو بمبه وه، راغلم په بمبه مې مخ ومينځه، خو وينې د اوس په څير نه دريدې.

اجمل پرله پسې خبرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کور نه و، یوه ښکلې ماڼۍ وه، په ونوکې پټه وه، دلته شاوخوا په ګلونو پوښل شوې وه، دا بمبه یې د همدې ګلونو د اوبولو لپاره اېښې وه، په هغه ورځ مې ګلان پخپلو وینو اوبه کړل، بس څنډه د بمبې له څنګه کیناستم، همدلته مې لیلما هم ولیدله، له وینو سره مې زړه هم دلته پرېښود. زه د خورکورته ولاړم، خو زړه مې را سره نه و، له هماغې ورځې زمونږ د مینې خوږې شیبې پیل شوې.

دسمال مې ورکړ چې پوزې ته یې ونیسي، داخل یې ومنله.

زما سترګو ته ځیر شو:

ـ تا مینه کړې ده؟

لیونیه انسان بې مینې ژوند کولای شي؟

ـ هو، هو، ما داسې انسانان ډیرلیدلي دي.

د خاورو ډیري ته یې ګوته ونیوله:

ـ دا یې یوه نمونه ده، نه پوهیږم که انسان ورته ووایم. ګناهګار به شم خو همداسې زما او ستا په خیر بنیادمان و، زما خور کابل او زما مینه یې داسې په وینو او خاورو ولړله.

په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې، ژر ژر یې پاکې کړې، پسې زیاته یې کړه:

ـ په دې کوڅه کې یې پوسته جوړه کړې وه، زه راغلم لیلما مې ولیدله چې راووتم دوه کسه وسله وال مې مخې ته شنه شول.

راته ویې ویل: که بیا مو دلته ولیدې خون به دې پخپله غاړه وي.

زه تش لاس وم، دوی دواړو ټوپک درلودل، د هغو زخمونو نښې مې لاتراوسه په وجود کې پاتې دي.

شفاخانې خو نه وې، چې پکې بسترشوی وای، په کابل یې اور بل کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شو. لکه څه چې ورپه زړه کوي، خپله ټنډه يې ټينګه په ګوتو کې ونيوله، نورې خبرې يې په ډك ستوني وکړې:

ـ زه زه بې خدای پاماني ولاړم، هغه مې ونه ليدله. زه ګناهګار يم. بې خدای پاماني ولاړم، بې خدای پاماني

له لړزيدلو لاسونو يې له جيب نه بټوه راوايستله په بټوه کې عکس يې زما مخې ته ونيو:

ـ له دغې پرښتې بې خدای پاماني تللی وم

ددې لپاره چې رانه خپه نشي عکس مې ترې واخيست

دده ترڅنګ له ونې لوړه نجلۍ چې په تورو غټو سترګو يې پيکی را پروت و. ولاړه وه.

لکه چې پرې ويرېږي ژر يې زما له لاسه واخيست، داسې ورته ځير شو لکه چې لومړی ځل يې ويني.

بيايې په لړزيدلي آواز وويل:

ـ له هغې ورځې راهيسې همدا عکس دی چې د زړه په سر مې ساتلی دی، يوه شيبه مې هم له زړه نه دی لرې کړی.

لکه څه يې چې په ياد شوي وي، عکس يې بيا زما مخ ته ونيو ويې ويل:

ـ يو وار خو يې نږدې په دې عکس وژلی وم.

ما د پوښتنې په علامه ورته وکتل. ده وويل:

ـ په هغه ورځ هم په لاره کې سخته تلاشي وه. زما له جيب نه يې دا عکس وکيښ، چې ورته ويې کتل. په غوصه يې پوښتنه وکړه:

ـ دا عکس دچا دی؟

نږدې مې ورته ويلي و. دا زما مينه ده. نه پوهيږم ولې مې ترخولې ووتل دامې خورده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپکوال سترګې رډې رډې را وختلې ویې ویل:

ـ د سړي خور داسې وي؟

لیلما ته د خور په ویلو مې د ګناه احساس ونه کړ. هغه زما مینه وه. زما معشوقه بلل کیده. اوس مې د ټوپکوال له ډاره خور نه وه ورته ویلې. بس همداسې مې په خوله راغلل.

ما له هغې سره داسې مینه لرله چې تر اوسه مې نه ورته معشوقه ویلې وه نه مې هم خور. بس تردې نومونو یوه لوړه مینه یوه پاکه او مقدسه مینه. چې نوم اوس هم نه ورته لرم. خپله پخوانۍ خبره یې بیا تکرار کړه:

ـ تا مینه کړې ده؟

ـ هو. زما په زړه هم د مینې تندر لویدلی دی. ښکلا زما زړه هم لړزولی دی. خو ستا په څیر یې د کور په خاورو اوښکې نه تویوم. ما هم دلته مینه کړې ده. خو په هغه خوا هم ورتاو نه شوم.

ـ عجیبه ده دا نو بیا مینه نه ده.

ـ که ته یې مینه بولې که نه. خو ما هم له یوچا سره مینه لرله. زما مینه هم د جګړو بلا وخوړه. اوس مې پښې دا توان نه لري چې هغې کوڅې ته ورشم. نه پوهیږم د هرچا احساس بیل وي. زه له همدې امله نه غواړم هغه وخت. هغه جګړې او هغه ترخې شیبې رایادې کړم. ځکه خو مې ته وینې چې د کابل په ورانیو پټې سترګې تیریږم.

ورته ومې خندل ترلاس مې ونیو.

ـ راځه راځه زموږ په مینو خاورې اوښتې دي. په یادولو یې د زړه زخمونه لاژوریږي.

له ځانه سره یې څه وویل: د خاورو ډیرې ته یې وروستۍ دعا وکړه. او له ما سره را روان شو.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلیو کې خلکو بیا ژوند له سره پیل کړی و. له پاکستانه یوه نیمه کډه راغلې وه. د لاندو شپې ورځې وې. زه او اجمل به نن دلته سبا هلته میلمانه وو.

زه دلته هم د جګړې په ورانیو پټې سترګې تیریدم.

په میلمستیاووکې، دجګړو، کامیابیو، ناکامیو او اتلولیو کیسې په لومړیو ورځو کې زیاتې کیدلې، خو وروسته خلك زما په طبعه پوه شول چې دغه کیسې مې نه خوښیږي. نو د جګړې په باره کې خبرې به یې ژر بس کړې.

زموږ د ځواني شپې ورځې خو نه شوای راګرځیدای. خو ما هسې ځان داسې ښوده چې بس هغه وخت دی هغه کلی دی هغه مینه ناك خلك دي، او هغه خوښی دي.

هغه د چا خبره ځان مو په زوره خوشاله ښوده.

خود ژوند له واقعیتونو سړی نه شي تښتیدلای. دهغه لیوني لیدلو بیا ترخو وختونو ته ورستون کړم.

☆ ☆ ☆

په بازارکې ماشومانو پسې اخیستی و. ماشومانو په ډبرو ویشت چې د بازار یوې څنډې ته له ماشومانو لرې ولاړ. راناري یې کړې.

بیا نه درځمه. بیا نه درځمه.

موږ د هوټل په برنډه کې چای سوراوو. اجمل په ماشومانو منت وکړ

څو شیبې وروسته لیونی بیا دې خوا راغی. سندره یې زمزمه کوله

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنګ شې کابله بیا نه درځمه

بیا نه درځمه. هوبیانه درځمه. څه لیونی خونه یم چې درشم بیا نه درځمه. کابله بیا نه درځمه. خمارې بیا نه درځمه. بیا نه درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی د هوټل مخې ته راغی، د هوټل دریم پوړ ته یې په ځیرځیر وکتل له اسویلي سره یې وویل:

ـ څوك به د کابل ورانې کوڅې له یاده وباسي.

موږ ته یې مخ راواړاوو:

ـ داسې څوك به وي چې د کابل ورانې کوڅې له یاده وباسي که کوم لیونی وي له یاده به یې وباسي.

په هوټل کې ناستو هوښیارانو پرې وخندل.

لیونی همغسې ګډ وو.

ـ کابل یې رنګ کړ، داسې یې رنګ کړ لکه د دښمن کور، ښه یې رنګ کړ، هی، هی، لمبې څه لمبې وې، کابل یې وران کړ هغه یې مړه کړه.

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنګ شې کابله بیا نه درځمه

بیانه درځمه، درته مې وویل چې نه درځمه.

له خندا شین شو:

ـ کنډوالو ته څوك ورځي؟ هه هه هه څه لیونی خو نه یم، کابل یې وران کړ. زما کابل یې په لږ وخت کې داسې وران کړ. لکه چې بیخي نه و.

آواز یې لوړ کړ:

ـ کابل چا وران، چا وران کړ؟ چا، چا؟ ولې، ولې؟ ګناه یې څه وه؟ هی، هی، ولې؟ ولې؟

په ژړا شو :

ـ کابل چا وران کړ؟ ولې؟ کابل ما وران کړ؟ تا وران کړ؟ نو چا وران کړ؟ بل څوك نه دي راغلي یا زه وم یا ته وې.

په ژړا کې یې وخندل:

ما او تا وران کړ، خو په ځان یې نه راوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو چا نه پوري خندل، ټولو ځمکې ته کتل. کله کله به یې یو بل ته وکتل. لکه چې د کابل د ورانۍ مسؤولیت د هغه بل په غاړه وراچوي.

د لیوني له خبرو زه هم نه شوای تښتیدلای.

هغو اولو خبرو یې راوینښ کړی وم.

ـ داسې څوك به وي چې د کابل ورانې کوڅې له یاده وباسي؟

بیرته به یې ځواب ورکړ:

ـ که کوم لیونی وي له یاده به یې وباسي.

ځان ته مې پام شو آیا زه لیونی یم؟ زه د کابل په ورانو کوڅو پټې سترګې راتیرشوم، زه لیونی یم، حتمًا لیونی یم که لیونی نه یم. نو خوږ کابل مې ولې له یاده وتلی دی؟ خپله مینه مې ولې له یاده وتلې ده؟

لیونی هماغسې لګیا وو:

سپینې خیمې په پاکستان....

بیا نه درځمه، بیا نه درځمه

خپل غږ یې ښه پسې لوړ کړ:

ـ ای خلکو! زه ګناهګار یم، کابل ما وران کړ. دا نور خو یې نه مني، ما وران کړی، ما ښایسته کابل رنګ کړ، هغه هم ما مړه کړه، زه ګناهګار یم زه زه....

د پوښتنې څوك شته؟ راشئ ما ونیسئ، کومه محکمه شته؟

د هغه قاتل هم زه یم، د زوی پښې یې هم ما ماتې کړي. ما مې خور سرتوره کړه، د خور د سر ټیکری مې ایسته وغورځاوو. هه هه هه.

یو تن چې کلاشینکوف یې په زنګنونو ایښی و. او له خپلو ملګرو سره یې هندوانه خوړله لیوني ته ورغږ کړ.

ـ ملوکه راشه هندوانه وخوره. زیاتي خودې ډیر لچکر(لکچر) ورکړ. راځه هندوانه وخوره ډیره خوږه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې واره مې له خولې ووتل:

ـ اوه دا هماغه ملوك نه دی؟

لیوني بدبد ورته وکتل:

ـ نه درځمه، نه درځمه. ته یې وخوره. چې نوی آباد شوی یې.

هغه وخندل:

ـ ولې نه راځې؟

ـ نه درځمه، کابل تا وران کړی دی، ما ولیدې چې تا وران کړ.

تر هندوانې راچاپیرو نورو هم وخندل هغه. بیا ورته وویل:

ـ لیونیه، رښتیا چې لیونی یې.

لیوني په غوصه وویل.

ـ ولې خپه شوې زه خو څه دروا‌غ نه وایم.

ما لیدلي دي، د تا غوندې پکول یې په سر و، ټوپك هم ورسره و، کابل یې په راکټو وویشت، کټ مټ دغسې خلك و لکه دا ته.

سړی داځل په غوصه شو:

ـ څه له دې ځایه رنګ دې ورك کړه لیونیه.

ـ ځمه ځمه، زه لیونی یم، له تاسې هوښیارو سره زه هم نه کېنم خو ته یو وار حتمًا په آئینه کې وګوره.

لیونی روان شو خپله سندره یې بیا له سره را واخیستله:

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنګ شې کابله بیا نه درځمه

اجمل مخ راواړاو:

ـ زو مړ کې عجیب لیونی و، دا یې څه ډول خبرې کولې. په ما خو یې بیخي خولې راماتې کړې.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لیونیان هم عجیبه دنیا لري، هغه څه به وایي چې موږ یې ټول ویل غواړو، خو نه یې وایو.

اجمل له اسویلي سره وویل:

ـ په حقیقت کې موږ ټول لیونیان یو.

ـ څنګه؟

ـ زه وایم که موږ عقل او احساس لرلای، اوس باید د غرو لیونیان شوي وای، زموږ لیونتوب په نه لیونتوب کې دی.

ما یې د سر په اشاره خبره تائید کړه.

خو یو بل سړی چې زموږ ترڅنګ ناست و، ما نه پیژانده او دا نورو ملك صاحب باله له ده سره موافق نه وو، شمیرلي یې وویل:

ـ نه، که ددې سړي په ځای هرڅوك وای، د غرو لیونی به و.

ما پوښتنه وکړه:

ـ ملك صاب دا هغه ملوك نه دی، چې کلي ته یې د مرګ آوازه راغلې وه؟

ـ هو، آوازه نه، چې فاتحه یې هم واخیستله او خیرات یې هم پسې وکه.

اجمل وویل:

ـ وایي چې قوماندان هاشم یې نجل ته سترګې پټې کړې وې هغه ویشتلی و، خو دی خدای ژوندی پاتې کړ.

ملك وویل:

ـ هو هو بالکل همداسې ده، بیا یې ډیر کوښښ وکړ چې ددغه غریب کوژدنه د ځان کړي، هغه خواره کی هم له ځیګرخونی مړه شوه، او ملوك یې له غمه لیونی شو.

د جګړې په دا دومره کیسو کې چې د کلي په میلمستیاوو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیتاوو کې به کېدې چا د ملوك د لیونتوب کیسه نه وه کړې او یا ما نه وه اورېدلې.

تیر وخونه مې د تتو تصویرونو په څیر د سترګو په وړاندې تیروبیر کیدل. څه مې چې لیدلي یا اوریدلي ول، ځورولم یې.

په بازار کې د لیوني ملوك خبرو، هغه ټول دروا غجن سکون او ارامي رانه اخیستې وه نور مې نو ځان نشوای غولولای.

ماخو نه غوښتل چې په اوسني وخت کې واوسم. کلي ته هم ددې لپاره راغلی وم، چې له جګړو دمخه په مینه ناك کلي کې څو شپې له خپل ذهن څخه د جګړو د کرکجنو شیبو ګرزونه او دوړې وڅنډم. د کابل له ورانیو هم په پټو سترګو راتیرشوی وم، په کلیو کې مې هم هغو کلاوو او باغونو ته چندان پام نه کاوو، چې ښکلا یې د جګړو بلا خوړلې وه. له هدیرو په څنګ تیریدم. ټولو مړو ته مې په اوله ورځ په جوماتو کې دعا کړې وه، بیا د فاتحې لپاره د چاکره نه وم تللی. نه مې غوښتل بیا یې ورپه یادکړم، ما هسې غوښتل ځان خوشحاله وساتم او د ټولې ماضي او آن حال د هیرولو ناکامه هڅه مې کوله.

اوس داسې وم، لکه چې له یوه اوږده خوبه راویښ شوی یم، ډیرې تیرې پیښې را تـه خوب معلومیـدې خوبونـه او واقعیتونـه مې نه شوای سره بیلولای، په دې دومره موده کې مې ډیرې داسې پیښې لیدلې یا اوریدلې وې، چې په خوب کې هم ممکنې نه وې، په ډیرو مې باور نه درلود، بس هسې خوبونه مې بلل چې رښو او روانو اوبو ته مې ویلې او اوبو وړې و.

ملوك لیونی شو. خماره مړه شوه، قوماندان هاشم څه شو؟ سموت چیرې دی؟ د شکور به څه حال وي؟

لکه چې د هریوه عکس په دیوال مخامخ راتـه ځړیږي. ټول مې یودم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن ته راغلل، یاسمین به اوس چیرته وي؟ په دې دومره موده کې چا د ګل مرجان د اولادونو په باب یوه خبره هم نه وه کړې.

له هغه وخته چې له وطنه مې کډه بار کړې وه، له ځانه سره مې ویلي و چې نور به دا ترخې شیبې هېروم. په پاکستان کې مې هم په داسې ښار کې اړولې و، چې ډېر لږ د وطن له حاله خبرېدم. دوستانو به زموږ ښار د چپ لاس جیب باله، چې د هیچا پرې لاره نه وه.

ځکه خو مې دا کیسه د وطن د نورو کیسو په څېر هېره کړې وه، خو اوس چې د ملوك خبرو له درانه خوبه راویښ کړی وم. داسې وم لکه چې ډېر ضروري کارونه رانه پاتې وي او خوب مې وخت ضایع کړی وي.

سبا سهار زه او درمحمد دواړه د سموت د کلا په لوري روان شوو. سموت اوس له نورو کلیو جلا د غونډۍ په سر کلا جوړه کړې وه، د کلا له برخنګ سره یې د منو او زردالو لوی باغ هم جوړکړی و. خو ونې یې لا په میوو نه وې راغلې.

د سموت د کلا خواته څوك نه ول. د کلا مخې ته لږ لرې یوه میرمن د غوشایو د ذخیرې ترخنګ په کار لګیا وه. له غوشایو څخه یې د مزري ټوکرۍ ډکه کړه او د کلا د دروازې په خوا روانه شوه چې موږ یې ولیدو. له دیواله سره ودریده. مخ یې دیواله ته وګرځاوو.

درمحمد پوښتنه وکړه

ـ ورینداري عصمت الله په کور کې دی؟

په ماته ګوډه پښتو یې ځواب راکړ.

ـ هغه خو له میلمانه سره په باغ باندې تللې دی.

او له دې سره دديوال ترخنګ د کلا د دروازې په لوري روانه شوه

درمحمد وویل.

ـ دا دسموت دویمه ښځه ده کابلۍ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماوویل.

ـ تعلیم به یې هم کړی وي؟

ـ هو. په حکومت کې یې کار کاوو. دا ډیره لویه کمونیسته وه ډیره ښایسته وه قوماندان هاشم پې مین و. یاسمین نومېږي.

ـ او اوس خوارکۍ خوشایې ټولوي.

درمحمد وویل:

ـ یره ریښتیا موږ گناه هغه بولو چې لاس مو نه پې رسېږي.

ـ څنګه؟

ـ سموت څو واره ددغې په سر له قوماندان هاشم سره جنگ وکړ. ورته ویل به یې چې له دغې کچنۍ لرې گرځه. دا دې گناه ته باسي. خو ده پخپله واده ورسره وکه. ده هغه .

دده خبرې لا خلاصې نه وې، چې د باغ له دروازې څخه یوه ډله خلک راووتل. ما د هغوی په منځ کې سموت وپیژاند. دده څېره چندان بدله شوې نه وه. هماغه خوشحاله او خندانه څېره په خوله کې راپراته اوږده بریتونه چې څوارلس پنځلس کاله دمخه مې لیدلې و.

درمحمد ویل چې یوځل یې ږیره هم پرې ایښې وه. خوله نوې واده وروسته یې وخریله.

درمحمد زه وروپیژندلم. سموت له نورو میلمنو سره همدلته خدای پاماني وکړه او له موږ سره یوځای میلمستون ته ولاړ. سموت ددغه داستان له وروستیو پېښو څخه خبر و. خو معلومېدل چې ډیرې خبرې موږ ته نه کوي. له خبرو یې دومره پوه شوم. چې قوماندان هاشم له زندانه وروسته بیرته له خپل تنظیم سره یوځای شوی و. آن تر وزارته هم رسیدلی و. بیا له نورو تنظیمونو سره له جګړې وروسته تښتیدلی و.

هلته د بم په چاودنه کې وژل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالشکو په دې جګړو کې د هاشم سلاکار و. ټاکلې دنده او تنخوا یې نه لرله، خو هاشم یې ټول لګښتونه ورکول. ویل کېدل چې موټر هم هاشم ورته اخیستی و.

شکور د هاشم له وژل کېدو دمخه مسکو او وروسته هالېنډ ته تللی و.

په هغو شپو ورځو کې زاړه مکرویان د جګړې لومړۍ کربښه وه. د دوو ډلو په جګړه کې د یاسمین یوازینۍ لورهم ورکه شوې وه. سموت په پوښتنه پوښتنه یاسمین چې د خپل ورور اصف په کور کې له نورو ګاونډیانو سره اوسیدله پیدا کړې وه. یاسمین د جنګي ډلو له زندان څخه له ملوك او اتل سره یوځای راوتلې وه

او اصف له خپلې کورنۍ سره تاجکستان ته تللی و.

ملوك چې په روغتون کې هیواد شل او شوټ ولید. له روغتونه وتلی و، څو شپې د غزني په ښار کې و. بیا چا خپلې سیمې ته راوستی و، له هغې ورځې لیونی شوی و. هیواد اوس په کابل کې د معلولینو او معیوبینو د اتحادیې رئیس دی. کلاخان په جګړو کې له کابله وتلی و. اوس د پاکستان په کراچۍ کې د قسطونو دکان لري. قوماندان غفار معین ټاکل شوی و، اوس په ولایت کې د امنیې قوماندان دی

☆ ☆ ☆

په څه خواریو او زاریو مو ملوك راضي کړ. چې کابل ته یې د علاج لپاره بوزو. ما او اجمل غوښتل چې علاج یې په پاکستان کې وکړو. خو ملوك مرګ ته حاضر و، خو هلته تګ ته نه.

ـ نه نه هلته نه ځم. هلته سپینې خیمې ولاړې دي بیابه مې خپل کابل د رنګیدو ښیرې تر خولې وتلې وي. نو بیا به څه کړم؟ ها تاسې وو ایی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورپسې به یې دا سندره په لوړ آواز زمزمه کړه:

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنګ شي کابله بیا نه درځمه

کابل ته د تلو په لاره هم دا سندره د ملوك له شونډو لرې نه شوه، چې کله به یې له خندا او کله له ژړا سره ویله.

په کابل کې علی آباد روغتون هم ددې هیواد د نورو اوسیدونکو غوندې له خپل اصلي ځایه بل ځای ته کډه بار کړې وه.

تر مانښامه مو ایله د روغتون نوی ځای پیدا کړ، ملوك مو همدلته بستري کړ.

په دې روغتون کې یې علاج ونه شو. بیا مو د بهرنیانو په کلینك کې بستري کړ. الماني ډاکټرانو وعده وکړه چې ملوك به د علاج لپاره المان ته لیږي، فورمې مو ډکې کړې، په څو ورځو کې مو المان ته د ملوك د استولو نور سندونه هم بشپړ کړل.

خو د ملوك حالت لا هماغسې و. یوازې یې په خیره کې څه بدلون راغلی و.

المان ته د ملوك د استولو نیټه د مارچ ۵ مه ټاکل شوې وه، زه هم څو ورځې کلي ته ولاړم.

چې بیرته راغلم ملوك هغه ملوك نه و. د کلینك په کوټه کې د کړکۍ ترڅنګ په چوکۍ ناست و، چې په ما یې سترګې ولګیدې مخې ته یې رامنډه کړه ښه شیبه یې په غیږ کې نیولی وم. خوله یې له خندا نه سره ورتله ویې ویل:

ـ ته چیرې وې خدای خوار کړې. پوهیږې چې زه خدای په تیر اخیر نیکمرغه کړم.

ـ څه خبره ده؟

PROPERTY OF ACKU 16126

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه خبره ده، ته لا خبر نه يې، ژوليا مې وليدله.

ـ ژوليا؟ ژوليا څوك ده؟

ـ ژوليا؟

په چرت کې شو، له لږ ځنډه وروسته يې وويل:

ـ ژوليا، ژوليا ده.

لکه چې د رياضۍ له سختې پوښتنې سره مخامخ شوی وي، پخپل ذهن کې د پوښتنې په سم ځواب پسې ستړی و، بيا يې وويل:

ـ ژوليا، ژوليا، نه پوهيږم، ژوليا ښايي د خمارې روح وي. له بيګا راسې زه هم په دې فکر کوم چې ژوليا څوك ده؟ اوس له مونږ سره يوځای ځي.

په سبا ملوك د نورو ناروغانو په ډله کې چې مشره يې يوه نری جګه شين سترګې ميرمن وه د علاج لپاره المان ته ولاړ.

«پای»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم ګل سحر د اروا ښاد محمد سليم زوی په ۱۳۴۳ کال د پکتيا ولايت د زرمت ولسوالي د اسلام خيلو په کلي کې دنيا ته سترګې غړولې دي. خپلې زده کړې يې د زرملې د باتور ښوونځي، د غزني په شيخ عطار ليسه او کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو په پوهنځي کې کړې دي.

په ۱۳۶۰ کال کې د پکتيکا د پوهنې په رياست کې ورپسې په غزني او په ۱۳۶۸ کال کې د پوهنې وزارت د سواد مجلې مرستيال، د عرفان مجلې مرستيال او مسوول شو. په ۱۳۷۵ کال کې د کورنيو چارو وزارت ته تبديل شو.

په ۱۳۷۸ کال کې د بي بي سي راډيو په تعليمي خپرونو کې د ليکوال په توګه وګومارل شو.

په ۱۳۸۱ کال کې د آزادي راډيو د ژوند په شيبو کې د خپرونې مسوول او پروډيوسر وټاکل شو.

نوموړی د ۱۳۶۲ کال راهيسې شعر وايي او داستانونه ليکي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library